
Edgar
Wallace
VRĂJITORUL
[redacted]
The Ringer #2

Edgar Wallace

VRĂJITORUL

The Ringer #2

Traducerea de
V.V. DELATIMIS

Editura REALITATEA
Bucureşti, 1991

Edgar Wallace

The Ringer #2
Editura REALITATEA
Again the ringer (1929), Hodder & Stoughton

De ce Edgar Wallace?

Fiindcă o colecţie de policieruri nu mai poate debuta în vremea noastră cu autori ca englezii: A. Connan Doyie, G.K. Chesterton şi Wilkie Collins ori vecinii lor de pe continent – Emile Gaboriau, Gaston Leroux, Maurice Leblanc sau Emile Souvestre, decât dacă editorii ar fi cu tot dinadinsul nişte fani ai manierei retro!

Şi mărturisim că nu suntem!

Programul nostru în materie de literatură de suspans – uşor de descifrat din chiar denumirea colecţiei – MAEŞTRI LITERATURII POLIŢISTE – se adresează cititorului căruia un San Antonio sau un Stephen King, o Isabelle Allende ori un Charles Bukovski li se par autori cu care se poate merge la „sigur” într-o seară când afară plouă, când televizorul „are draci” sau când, pur şi simplu, îşi amintesc de spusele lui Mircea Eliade: „Un roman poliţist este totdeauna o lectură reconfortantă, stenică şi pură, înainte de toate o lectură pură; acolo toţi criminalii sfârşesc prin a fi prinşi, escrocii se sinucid, iar detectivul se logodeşte”.

Propunem unor asemenea lectori avizaţi şi sceptici să încheie un pariu cu noi... acum când se fac şi se pierd atâtea pariuri! Când vor închide paginile primului volum al acestei colecţii poliţiste şi vor constata că pe neobservate au ajuns în zorii zilei

următoare, ne vor da dreptate că subscriem la adevărul din sloganul: ESTE IMPOSIBIL SA NU FII CAPTIVAT DE EDGAR WALLACE! Câteva cuvinte despre autorul acestui personaj insolit şi inedit căruia i se spunea „Vrăjitorul”.

Cei mai mulţi dintre dvs. ştiu ca este unul dintre clasicii „viabili” ai romanului poliţist şi că lucrările sale au dăruit cititorilor (al căror număr se ridică 1a sute de mii) bucuria lecturii de calitate şi destinderea – atât de necesare mai ales în condiţiile stresului actual. Selfmademan englez tipic, născut la Greenwich, vinde ziare la Londra la unsprezece ani, o face câtva timp pe marinarul, se lansează în comerţul cu lactate, îl regăsim apoi în construcţii şi la 21 de ani debutează cu un roman (evident poliţist) în regie proprie.

După câteva ezitări, află, în cele din urmă, editorul capabil să-l lanseze. Într-adevăr, urmează un bestseller după altul (cu o cadenţă şi o inventivitate de puţini depăşită), ca apoi Hollywoodul să facă apel la serviciile sale de scenarist.

Dar soarta a vrut ca la 10 februarie 1932 existenţa să-i fie curmată de o congestie pulmonară. Şi, astfel, la bordul unui crucişător britanic, revine în ţara-i natală cel mai mare scriitor de romane poliţiste al tuturor timpurilor Richard Horatio Edgar Wallace.

În asemenea situaţii se foloseşte sintagma uşor demonetizată: „dar opera sa trăieşte”... care de astă dată chiar se adevereşte.

Opţiunea noastră (şi a dvs.?) se datorează faptului că autorul are, faţă de alţi potenţiali concurenţi în ale suspansului, şi-un aliat redutabil: tipicul umor britanic drămuit „cum grano salis”, astfel ca între două „scene şoc” să ne mai putem trage niţel respiraţia...

G. W.

1. RECVIEM PENTRU O TÂNĂRĂ CORISTĂ

Mike Guild ducea o viaţă extravagantă şi provoca deseori discuţiile violente ale opiniei publice, datorită aventurilor sale. Unii râdeau de el, cei mai mulţi erau însă indignaţi de comportamentul său.

Într-o zi, de pildă, goni cu viteza de 110 km de-a lungul lui Regent Street. Urmarea acestui fapt fu accidentarea gravă a doi pietoni, demolarea completă a unui stâlp electric şi distrugerea autoturismului. Acuzaţia că ar fi fost beat nu avea sorţi de izbândă, întrucât fu extras perfect lucid din tăblăria contorsionată. El în sine, exceptând câteva zgârieturi minore, nu păţi nimic.

În ciuda expertizei medicale favorabile, tribunalul îl condamnă. Mike făcu recurs, apăru în faţa juraţilor cu cei mai buni avocaţi care pot fi obţinuţi pe bani şi izbuti, cu mare greutate, să obţină o sentinţă de achitare.

În lumea teatrelor era destul de cunoscut, fiindcă oferea „*party*”-uri mult comentate. Se zvonise că la petrecerile date pentru intimi se petrec nişte lucruri atât de nebuneşti încât

aproape că nu se putea vorbi despre ele. Odată se dusese la Paris şi poliţia franceză fusese nevoită să facă mari eforturi pentru a muşamaliza un „incident neplăcut” care se întâmplase în timpul şederii sale.

Dar oricum, nu puteai chiar să treci sub tăcere faptul că pe trotuarul din faţa hotelului zăcea o tânără şi frumoasă coristă. Căzuse de la etajul cinci! Aşa că poliţia fu obligată să declare conciliantă că *la jeune Dame* greşise uşa apartamentului. Nimeni nu se întrebă când avu loc constatarea oficială a decesului, de ce se căţărase peste balustradă.

Singurul care se dovedi interesat pentru afacerea asta fu Henry Arthur Milton, o persoană căutată de instanţele judecătoreşti şi de poliţie. Întâmplarea făcu să locuiască atunci în acelaşi hotel. Opinia publică îi cunoştea sub numele de *Vrăjitorul*. Desigur că în registrul hotelului figura sub un alt nume.

Dl. Guild făcu anume donaţii substanţiale în beneficiul văduvelor şi orfanilor membrilor poliţiei, instituţie căreia îi provocase atâta osteneală şi destule neplăceri. La câtva timp după aceea reveni la Londra, în locuinţa sa splendid amenajată din Carlton House Terrace. Se părea că nefericitul eveniment nu-l afectase deloc – şi se comporta astfel de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu se formaliză nici atunci când diverse mărimi ale lumii teatrului începură să-l ignore, fiindcă ecourile neplăcute ale sejurului său parizian nu mai conteneau.

Era un bărbat cam de treizeci şi cinci de ani şi avea peste trei milioane de lire sterline. Ca urmare a bogăţiei sale mari, noţiunile sale privind binele şi răul, permisul şi nepermisul, deveniseră oarecum confuze.

Dacă accidentul acesta s-ar fi întâmplat la Londra, şi nu la Paris, atunci nici cele mai mari sume şi nici cei mai buni avocaţi din lume nu l-ar fi putut feri de anume consecinţe inevitabile.

Într-o superbă dimineaţă de noiembrie, când soarele strălucea pe un cer limpede peste copacii golaşi din Green Park, valetul îi aduse d-lui Guild micul dejun la pat. Pa tavă se mai găsea şi-o scrisoare recomandată, expediată de la Paris. Pe plic se putea citi subliniat cu roşu: „*Urgent şi personal! Nu se va deschide de secretarul particular*”.

Mike Guild se ridică în capul oaselor, îşi îndreptă o şuviţă de păr blond şi fixă câtva timp nehotărât scrisoarea, înainte de-a o deschide, suspinând. Scoase de acolo doar o coală subţire care era dactilografiată „la un rând” şi care, în afară de faptul că nu era datată, n-avea nici formula de adresare sau încheiere:

> *„La optsprezece octombrie, în compania unei mici societăţi, aţi întreprins o călătorie la Paris. Vi s-a alăturat şi d-ra Ethel Seddings, care nu vă cunoştea caracterul adevărat. Pentru a scăpa de insistenţele dvs., a fost obligată să se sinucidă. Mi se spune Vrăjitorul – adevăratul meu nume este Henry Arthur Milton. Dacă vreţi referinţe privind persoana mea, puteţi afla amănunte de la Scotland Yard. Fiindcă sunteţi un om care dispune de relaţii puternice, vă acord o păsuire, pentru a avea timp să le mobilizaţi. După un termen convenabil voi veni la Londra şi vă voi ucide.”*

Mike citi de câteva ori scrisoarea, întoarse foaia şi pe partea cealaltă, dar nu mai găsi nimic.

— La dracu, cine-i *Vrăjitorul*? întrebă el, şi valetul, care era versat în astfel de treburi, îi povesti tot felul de lucruri despre acest personaj arhicunoscut.

Mike răsuci şi plicul pe toate părţile, dar nici în felul ăsta nu înţelese prea multe. Râse, şi era pe cale de-a rupe scrisoarea, când totuşi se răzgândi în ultimul moment.

Ceva mai târziu îşi chemă secretarul.

— Trimiteţi fiţuica asta împreună cu o scrisoarea de înaintare la Scotland Yard.

Ar fi uitat de tărăşenia asta, dacă, reîntorcându-se de la masa de prânz, n-ar fi găsit în locuinţa sa pe un domn care-l aştepta. Persoana arăta posomorâtă, avea o barbă scurtă şi neagră şi se prezentă ca inspectorul şef Bliss, de la Scotland Yard.

— A, veniţi din cauza scrisorii, nu? O idioţenie! Cred că nu luaţi treaba asta în serios?

Bliss dădu încet din cap şi spuse:

— O consider atât de gravă, că timp de o lună sau două veţi fi supravegheat de doi dintre cei mai buni oameni ai mei!

Mike îl privi neîncrezător.

— Chiar vreţi să faceţi treaba asta? Dar valetul mi-a spus că domnul este un răufăcător pe care-l caută poliţia. Doar n-o să îndrăznească să vină la Londra!

Bliss surise înverşunat.

— El îndrăzneşte orice. Dacă-i face plăcere, se duce chiar şi la Scotland Yard. Şi, pentru cazuri cum este cel al dvs., se interesează în mod deosebit.

Funcţionarul povesti câte ceva despre Vrăjitor şi Mike Guild începu deodată să se agite.

— Dar e îngrozitor... doar nu laşi un asasin să se plimbe de colo până colo? Nu reuşiţi să-l prindeţi? Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată! Şi în afară de asta, chestiunea de la Paris a fost un accident. Biata smintită a confundat uşile...

— Sunt perfect edificat asupra cazului, d-le Guild, replică liniştit Bliss, şi nu mi-ar face plăcere să-l discut cu dvs. Dar trebuie să vă spun un lucru: cred că-l cunosc cel mai bine pe *Vrăjitor* şi-i cunosc şi metodele – pot să vă asigur că-şi respectă în oricare împrejurări cuvântul dat. Suntem deci obligaţi să vă protejăm. Nu angajaţi personal de serviciu fără a mă înştiinţa şi

informaţi-mă zilnic unde vreţi să vă duceţi şi ce doriţi să întreprindeţi. După câte ştiu, *Vrăjitorul* este singurul infractor din lume care se bizuie doar pe arta lui de a se deghiza. Nu avem la Scotland Yard nici o fotografie de-a lui şi eu sunt unul dintre puţinii care l-au văzut vreodată complet fără mască.

Lui Mike nu-i plăcea deloc să-şi stabilească vreun program. Făcea parte dintre oamenii impulsivi şi nu ştia niciodată exact unde se va afla în ora următoare. Şi în afară de asta, intenţiona să facă un voiaj la Berlin...

— Dacă părăsiţi Anglia, nu răspund eu de siguranţa dvs., replică Bliss, scurt.

Dl. Guild păli.

La început îşi impuse să considere totul o glumă, dar după o lună deveni nervos, văzând tot timpul detectivi în preajma lui.

Şi într-o seară, Bliss îi aduse vestea oare-l consternă, aceea că *Vrăjitorul* se afla în Anglia.

— De... unde... ştiţi asta? întrebă el cu vocea întreruptă.

Dar inspectorul şef nu-i mai dădu detalii, fiindcă nu dorea să vorbească despre Freddy şi nici despre purtarea ciudată a individului cu barba roşie.

Freddy locuia într-o căsuţă care aparţinea unei bătrâne surde. Ea avusese chiriaşi şi mai neplăcuţi decât acest individ care purta haine jerpelite şi care avea o mutră da beţiv, pocită şi mai mult de dinţii ieşiţi în afară.

Într-o seară, Freddy se furişă la circa de poliţie, fiindcă inspectorul Stourbridge trimisese după el.

— Mâine, d-le Stourbridge, va avea loc o spargere la bijutierul Lowe din Islington. Gaura asta o dau nişte tipi din Notting Dale şi marfa va fi ascunsă la tăinuitorul Elfus. Din cauza asta m-aţi chemat?

Freddy strânse din pleoapele înroşite şi îşi învârti în mâini pălăria. Paltonul său zdrenţuit aproape că mătura podeaua.

Stourbridge cunoştea o grămadă de turnători ai poliţiei, dar Freddy reprezenta totuşi o categorie cu care nu mai avusese de-a face.

Şovăi, îi spuse apoi să aştepte un moment şi trecu în camera cealaltă.

Inspectorul şef Bliss şedea la birou, iar în faţa lui se afla un dosar voluminos.

— A venit tipul despre care v-am povestit. Până acum n-am avut altul mai bun, şi dacă n-are de înfruntat un risc neobişnuit de mare sau dacă măcar nu este conştient de aceasta – este de nepreţuit.

Bliss îşi ciupi barba neagră.

— Ştie pentru ce l-ai chemat?

Stourbridge rânji.

— Nu. I-am cerut să culeagă informaţii despre furtul unor bijuterii, dar ştiam deja toate amănuntele...

— Ia adu-l încoace.

Freddy îşi făcu apariţia ezitând, privind nesigur de la unul la celălalt.

— Acesta este dl. Bliss de la Yard, explică Stourbridge.

Freddy dădu din cap.

— Am auzit deja despre dvs., spuse el eu o vocea înaltă, stridentă. Dumneavoastră sunteţi tipul ăla dat dracului, care l-a prins pe *Vrăjitor*...

— Dacă e să fim corecţi, trebuie spus că nu încă, replică apăsat Bliss, dar se prea poate ca dumneata s-o faci.

— Eu? Gura lui Freddy se căscase, şi dinţii săi proeminenţi îi amintiră lui Stourbridge de masca unui popular comic. Eu nu mă ating de *Vrăjitor*, dacă-mi permiteţi. Dacă-mi daţi de lucru,

primesc cu plăcere. Asta este damblaua mea – de fapt ar fi trebuit să mă fac poliţist. Puteţi să cereţi relaţii despre mine la Manchester. Eu l-am găbjit pe Spicy Brown, când toţi sticleţii îl căutau zadarnic.

— Mi se pare că din cauza asta ţi s-a cam aprins pământul sub picioare acolo, nu? întrebă inspectorul.

Individul oscila neliniştit de pe un picior pe celălalt

— Da, s-au cam luat de mine... vorbesc despre băieţi. Din cauza asta m-am întors la Londra. Dar trebuie să-mi vâr nasul peste tot, asta-i patima mea. Nu pot altfel.

— Ce-ar fi dacă ai strânge nişte informaţii pentru mine, îi propuse Bliss în replică.

Şi astfel se făcu că un tip extrem de capabil începu să-l supravegheze pe străinul cu barbă roşie.

Omul cu barbă roşie sosise la Londra cu un pachebot din Indii, care făcuse escală şi la Marsilia. Paşaportul său era emis pe numele de Tennet. Călătorea cu clasa a treia şi de meserie era inginer electrotehnic. Dar în ciuda văditelor sale dificultăţi materiale, închiriase un mic apartament luxos în Kensington.

Atenţia inspectorului şef Bliss fu atrasă pentru prima oară asupra lui, când îl văzu într-o seară la Carlton House Terrace. Inginerul afirma că dorea să discute cu dl. Guild în privinţa proiectului unei centrale hidroelectrice din India.

Ziua următoare, fu observat studiind cu amănunţime clădirea, pe partea dinspre parc.

Să-l reţii şi să verifici dacă declaraţiile sale se bizuie pe realitate, ar fi fost o chestiune uşoară. Dar de curând avuseseră loc mai multe scandaluri, fiindcă fuseseră arestate două persoane inocente, aşa că Scotland Yard ul nu mai voia să-şi asume un nou risc.

Tennet fu urmărit până la locuinţa sa. Părea să fie o persoană risipitoare, fiindcă folosea tot timpul taximetre, chiar când distanţele nu justificau defel aceasta.

Freddy îl asculta pe Bliss, marcând o indispoziţie crescândă.

— Nu vreau să am de-a face cu *Vrăjitorul* în nici un fel, spuse el răguşit. Dar, de fapt, el nici n-are barbă roşie.

— Ţine-ţi gura! îl repezi Bliss. Ce, nu putea să-şi lase una? Vezi ce poţi afla. Poate intri „întâmplător” în locuinţa lui şi dai de niscai scrisori – uneori, poţi găsi astfel informaţii valoroase. Ceea ce nu înseamnă că poliţia ţi-a dat misiunea asta, dar...

Freddy dădu din cap în semn că pricepuse...

Trei zile mai târziu, detectivul căruia îi fusese repartizat Freddy primi din partea acestuia un raport doldora cu informaţii remarcabile. Omul cu barbă roşie fusese la aeroportul Croydon şi dusese tratative pentru un avion cu două locuri, care să-l transporte pe continent. Întârziase vreme îndelungată la o firmă de produse electrice din estul Londrei, unde făcuse o serie de cumpărături enigmatice, pe care le cărase acasă cu un taxi.

Bliss îi raportă superiorului său.

— Arestaţi-l, îi propuse acesta. Vă obţin şi un ordin de percheziţie a domiciliului.

— Într-un fel, am şi făcut treaba asta. Nu s-a găsit însă nimic ce-ar putea fi relevant.

În seara aceea îl vizită pe dl. Guild. Mike era de nerecunoscut. Ultimele trei luni îl istoviseră.

— Nimic nou? întrebă el temător în momentul când Bliss intră. Nici individul ăla n-a reuşit să descopere ceva? Cred că se poate măsura cu oricare dintre oamenii Scotland Yard-ului. Am discutat şi eu noaptea trecută cu el, după ce a stat de vorbă pe hol

cu unul din detectivii dvs. D-le Bliss, aş dori să vă povestesc adevărul despre incidentul de la Paris...

— Mai bine n-o faceţi, îl întrerupse Bliss.

Dorea să reuşească măcar menţinerea în exterior a unei aparenţe de interes pentru soarta d-lui Guild.

De-abia părăsise inspectorul şef Carlton House Terrace, când un taxi trase la peron. Din el coborî Freddy şi aproape că se ciocni cu detectivul de serviciu.

— Unde-i Bliss? întrebă el repede. Tipul cu barbă roşie a dispărut... a părăsit casa şi şi-a ras barba, d-le Connor. Nu l-am recunoscut, când a ieşit.

— Bliss tocmai a plecat, răspunse Connor abătut.

Urcară cu liftul la etajul unde se afla apartamentul d-lui Guild. Valetul îl conduse pe Connor în sufragerie, unde era telefonul, şi-l lăsă pe Freddy să aştepte în hol. Acolo dădu Mike peste el.

— Hello, ce noutăţi mai sunt? întrebă dl. Guild repede.

Freddy se uită în dreapta şi-n stânga.

— Detectivul vorbeşte cu şeful la telefon, şopti el răguşit. Da nu i-am spus nimic despre scrisoare...

Îl urmă pe Mike în bibliotecă şi milionarul află o noutate la care nu se aştepta,

Când Connor reveni, Freddy se găsea din nou în hol.

— Totul e în ordine – l-au arestat pe Barbă roşie în gara Liverpool Street! Careva dintre ai noştri avusese misiunea să-l urmărească.

— Ce vrea să-nsemne asta, m-aţi asmuţit şi pe mine pe urmele lui, când aveaţi deja omul dvs. care se ocupa de el? întrebă el indispus. Un fel de joc dublu, nu?

— Dă-i drumul repejor, direcţia Scotland Yard. Inspectorul şef vrea să te vadă, răspunse Connor.

Freddy mai mormăi ceva, apoi dispăru.

În vremea aceasta, individul care avusese o barbă roşie şedea în biroul lui Bliss.

— Nu ştiu care lege mi-ar interzice să-mi rad barba, protestă el indignat. Tocmai vream să plec în Olanda, pentru a discuta cu un domn interesat de proiectul meu.

Inspectorul şef îl întrerupse cu un gest scurt.

— D-le Tennet, aţi venit în Anglia stânjenit din punct de vedere material şi totuşi, imediat după sosirea dvs., aţi închiriat un apartament scump la Londra şi v-aţi cumpărat haine noi. Iar acum, dispuneţi de bani şi faceţi şi-un voiaj pe continent. Îmi puteţi furniza vreo explicaţie privind toate acestea?

Dl. Tennet şovăi:

— Bine, o să vă spun care este realitatea. Într-adevăr, când am ajuns la Londra aveam nişte probleme financiare, dar în gară întâmplarea a făcut să încep o discuţie cu cineva. I-am relatat persoanei respective şi despre proiectul hidrocentralei şi părea a fi interesată. Cu toate că aspectul său exterior nu trăda pe omul avut, totuşi mi-a înmânat 200 de lire sterline şi mi-a spus ce am de făcut. La propunerea lui am închiriat locuinţa şi-n fiecare zi primeam indicaţii din partea lui privind programul meu. Nici de bătrâna mea barbă n-am vrut să mă despart, dar în cele din urmă m-a determinat totuşi s-o dau jos. Apoi mi-a dat şi trei sute de lire ca să plec în Olanda.

Bliss îl privi neîncrezător.

— V-a dat şi sarcina să-l vizitaţi pe dl. Guild?

— Da. Şi vă spun, deodată aveam un fel de presimţire că treaba s-ar putea să nu fie în regulă. Individul arăta atât de dubios cu dinţii săi proeminenţi şi pleoapele sale roşii...

Bliss sări brusc de pe scaun şi-l privi surescitat pe Stourbridge.

— Freddy! spuse el doar.

O maşină îl duse la Carlton House Terrace şi Connor îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Freddy l-a văzut pe dl. Guild?

— Nu, nu cred, răspunse detectivul, clătinând capul. Bliss noi mai aşteptă ascensorul, ci sprintă pe trepte în sus. În hol dădu de valet.

— Unde-i dl. Guild, întrebă el grăbit.

— În camera sa.

— L-ai mai văzut de curând?

— Nu. Nu-l deranjez niciodată, dacă nu mă sună. Şi de vreo jumătate de oră n-a mai dat nici un semn.

Bliss deschise uşa şi intră.

Mike Guild zăcea pe covor ca şi cum ar fi dormit. Dar când Bliss îl răsuci pe spate şi-i privi chipul, ştiu că lumea nu va mai afla niciodată adevărata poveste a „sinuciderii” tinerei coriste...

2. SCLAVUL FEMEILOR

În timpul războiului, când viaţa omenească nu valora prea mare lucru, un ofiţer de aviaţie britanic efectua un zbor de recunoaştere la nord-vest de Bagdad.

În deşert, undeva, foarte jos faţă de el, descoperi zăcând un bărbat şi o cămilă care păreau morţi.

Aviatorul nu era nimeni altul decât Henry Arthur Milton. Reduse altitudinea pentru a cerceta mai bine situaţia, şi observă că bărbatul ridică ezitant mâna, de parcă ar fi vrut să ceară ajutor.

Captain Milton opri motorul după ce găsi în apropiere un loc potrivit pentru aterizare, şi cinci minute mai târziu era lângă rănit. Cum puteai deduce din îmbrăcămintea sa şi din harnaşamentul cămilei, arabul trebuia să fie un om cu vază. O împuşcătură îl rănise grav la umăr şi era aproape mort de sete. Numele său era Ibn el Masjik şi fusese lovit în timpul unei ciocniri cu avanposturile trupelor britanice.

Milton îi dădu de băut şi-l pansă, iar Masjik îl privi cu ochii lucind de febră.

— Tatăl meu este şeicul unui trib războinic şi eu n-aş putea supravieţui ruşinii, dacă tu m-ai lua prizonier. Din cauza asta, te rog să-mi acorzi favorul de a mă duce în oraşul părintelui meu.

Îţi dau cuvântul de cinste că, în acest război, nu voi lupta împotriva poporului tău. Lucrul acesta este desigur valabil pentru toţi membrii tribului meu.

Milton vorbea araba la fel de bine ca limba sa maternă şi era capabil să facă lucruri aproape imposibile. De fapt, n-ar fi trebuit să îndeplinească rugămintea beduinului dacă n-ar fi vrut să acţioneze împotriva dispoziţiilor stricte ale superiorilor săi – dar nu şovăi nici o clipă să-l salveze pe rănit. Îl duse la avion, zbură două sute cincizeci de kilometri şi ateriză în apropierea zidurilor albe şi înalte care înconjurau oraşul Khor.

— Să mă vizitezi când războiul se va termina, îi spuse Ibn de Masjik, atunci când îşi luă rămas bun. Şi dacă toată lumea va fi împotriva ta, eu voi fi alături de tine. Dacă vei fi sărac, eu te voi face bogat şi oraşul tatălui meu îţi va aparţine.

Acum vorbea englezeşte, fiindcă educaţia şi-o făcuse la Bornemouth. Tatăl său era foarte bogat şi cu mare deschidere faţă de cultura occidentală.

Câţiva ani mai târziu, când duşmanii săi îl încolţiră foarte tare, Henry Arthur Milton îşi aduse aminte da această promisiune şi petrecu şase luni ca musafir la Ibn el Masjik, al cărui tată murise între timp. Oraşul arab îşi dezvălui pentru el preocupările şi modul de viaţă.

Zidurile sale albe se ridicau la marginea deşertului, iar timpul părea că încremenise. Se întreprindeau expediţii de jaf şi războinicii se întorceau, în aclamaţiile populaţiei, cu pradă bogată şi cu cete de prizonieri. Milton văzu cum se vând la târgul de sclavi bărbaţi şi femei. Viaţa se schimbase puţin de când unchiul lui Mahomed ajunsese stăpân şi protector al *Kaabei* şi de când ucenicii Profetului se rugau la Medina.

Într-o seară, *Vrăjitorul* discuta despre asta cu amfitrionul său, şi Ibn el Masjik zâmbi. Îşi aruncă într-un vas de argint ţigara fumată pe jumătate, îşi aprinse alta şi se sprijini comod cu spatele de pernele sale. Şedeau în marea sală de mese a palatului, ai cărei pereţi nu erau zugrăviţi decât în alb, dar erau acoperiţi cu covoare superbe.

— Prietene al meu, începu Ibn el Masjik, până la Bornemouth este un drum lung. Sclavia nu-i decât o denumire pentru servicii prestate de oameni! Şi nu ştiu dacă oamenii din Khor, care au statutul de sclavi, trăiesc mai nefericiţi decât cei din Bornemouth din Anglia de Nord – acolo unde bărbaţii şi femeile îşi părăsesc încă dis de dimineaţă aşternuturile, atunci când sună sirena, pentru a se îndrepta pe ploaie sau pe vânt spre temniţele pe care ei le denumesc fabrici. Sclavii mei sunt în orice caz mai bine trataţi. Ei trăiesc în soare şi lumină, primesc hrană de calitate şi dorm în casele lor proprii.

Vorbea foarte deschis despre comerţul cu sclavi. De pe teritoriul său putea ajunge relativ uşor la un port la Marea Roşie, pentru a cumpăra acolo – chiar sub ochii funcţionarilor – meseriaşii şi artiştii necesari.

— Dar nu găsesc tot ce-mi trebuie, se plânse el. Nevestele mele îşi doresc acel artist – cu totul deosebit – care să le aranjeze părul în coafuri moderne, dar n-am izbutit să dau de el. Oftă adânc. Da, obiceiurile Vestului şi modele de acolo nu ne ocolesc...

Dădu din umeri, îşi aranjă pliurile hlamidei largi de mătase şi zâmbi meditativ.

— Nu sunt deloc împotrivă. Modelele astea noi au şi multe părţi bune şi-mi plac destul de mult. Ai văzut doar că ne deosebim aproape de toate triburile din jur – femeile noastre nu sunt obligate să poarte vălul şi au drept la vot.

Milton se reîntoarse în Europa Occidentală, dar rămase permanent în contact prin corespondenţă cu prietenul său şi ştia că oraşul Khor rămâne locul de refugiu hotărâtor, dacă totul va ieşi prost.

Scotland Yard-ul presupunea că Henry Arthur Milton avea destule adăposturi, dar nu le cunoştea.

Într-o suburbie a Cannes-ului, de pildă, avea o vilă care se preta foarte bine pentru scopurile sale. De acolo putea dispare neobservat şi repede. Şi în Tanger mai închiriase o mică locuinţă, de unde putea supraveghea largul mării. În afară de asta, numea al lui şi un conac modest de la Norbury. Acolo zăbovea mai mult decât ar fi bănuit oricare din duşmanii lui.

În spatele casei se afla o grădină mică, în care se găsea mereu câta ceva de făcut. Iar peste gard, se putea întreţine cu vecinul său despre tot soiul de lucruri, cum ar fi fost altoirea trandafirilor, creşterea legumelor şi ultimele serenade ale pisicilor celor de peste drum.

Discuţiile acestea n-avură loc de prea multe ori, deoarece căpitanul Oring, care locuia în casa de alături, nu se afla decât rareori pe uscat. Bărbatul cumsecade, cu barbă căruntă, tânjea deja de patruzeci de ani să trăiască în tihnă acasă, dar nu reuşise încă să-şi realizeze visul. Era căpitanul şi coproprietarul unui mic vas cu aburi care circula între Londra şi Suez.

Coproprietarii ceilalţi erau feciorii săi; unul era primul ofiţer al vasului, celălalt mecanicul şef şi cel de-al treilea, care avea un magazin la Londra, le asigura încărcătura. Iar fata lui cea tânără şi drăguţă, căreia îi plăcea atât de mult să meargă la cinema, îi făcea menajul.

Într-o perioadă în care *Vrăjitorul* tocmai lipsea din Anglia, fata dispăru. Tot atunci, tatăl ei se afla şi el plecat în cursă.

Căpitanul Oring nu reuşi să-i povestească întâmplarea corect lui Milton, fiindcă era prea zdruncinat. Cu toata astea însă *Vrăjitorul* îl înţelese foarte bine.

— În cele din urmă, cu destulă trudă, fiul meu a reuşit să-i dea de urmă... ea locuieşte acum la sora mea, la ţară. Bineînţeles că am încercat să-i găsesc... pe ticălosul acela şi pe mama lui... dar ce sunt eu în stare să fac la Londra? La poliţie n-aş vrea să mă duc... nu vreau ca ziarele să bată toba şi toată povestea să fie... Dar dacă vreodată bestia aia îmi cade în labe...

— Nu cred că puteţi face mare lucru, fu de părere Milion, dar poate că reuşesc eu – poate că în drumurile mele dau cumva de ei.

Oring plecă iarăşi în larg cu feciorii săi. Henri Arthur Milton avu şi el de rezolvat ceva urgent la Berlin, şi aproape s-ar fi părut că uitase de povestea Lucyei Oring.

Dar *Vrăjitorul* nu uita niciodată asemenea cazuri şi, după ce reveni la Londra, vizită deseori un anume soi de cluburi din Westend, de felul celor care apar foarte repede şi care dispar după scurt timp.

Trase cu urechea la câteva convorbiri şi află o mulţime de lucruri de la chelneri. Mai ales cei italieni sunt foarte comunicativi, dacă poţi discuta cu ei în limba lor maternă. Şi doamnele care frecventau „aşezămintele” acelea îi povestiră destule noutăţi interesante, fiindcă le plătea generos consumaţia.

Într-o după-amiază, o femeie mai în vârstă, cu părul alb şi cu o faţă care inspira încredere, stătea pe peronul gării Victoria şi privea vădit interesată la sosirea unui tren.

Doamna îi examina minuţios pe călătorii care coborau şi după câtva timp descoperi o tânără drăguţă, într-o rochie de culoare maro-închis, care ducea o valiză şi un buchet de flori.

Se apropie de ea.

— Dacă nu mă înşel, d-ta eşti d-ra Clayford. Mi-am dat seama imediat. Sunt d-na Graddle şi-am considerat că ar fi bine să te iau de la gară şi să-ţi ajut să te descurci în Londra.

Fata dădu recunoscătoare din cap.

— Tocmai mă întrebam cum trebuie să procedez. Sunteţi de la oficiul de plasare al forţelor de muncă?

Doamna mai în vârstă zâmbi.

— A, nu, dar o prietenă mă informează despre tot ce se întâmplă acolo. Este ocupaţia mea predilectă şi fac tot ce-i posibil să ajut tinerele fete. Deocamdată o să mă însoţeşti la mine acasă şi-o să bem o ceaşcă cu ceai. După câte ştiu, urmează să ajungi într-o regiune mai îndepărtată şi mai singuratică. De fapt, un salariu de patruzeci de lire pentru o lună, este destul de puţin. Şi asta la ţară, atât de departe – acolo unde nu se întâmplă nimic, unde n-ai ce vedea!

Vorbea fără întrerupere, în vreme ce ieşea cu d-ra Clayford din gară. Elsie Clayford asculta dezamăgită. Patruzeci de lire nu era într-adevăr o sumă prea mare, dar i se spusese că oamenii la care urma să ajungă sunt foarte prietenoşi şi că locuiesc într-o vilă frumoasă. Şi ăsta era primul ei serviciu...

— Ar fi foarte bine dacă ai mai putea rămâne câteva zile la mine, spuse d-na Graddle, în vreme ce făcea semne unui taxi. Am o căsuţă drăguţă în St. John's Wood, şi mă frecventează întotdeauna mulţi tineri. I-am dat telefon Lady-ei Shene, şi ea este de acord. Nu se ajunge atât de des la Londra. Poate vrei să vezi câteva piese de teatru, înainte de a te duce la ţară.

Elsie n-avea habar cine este d-na Graddle, dar o luă drept o membră a uneia dintre organizaţiile filantropice, care se ocupă în

capitală de tinerele fete. De fapt, era foarte plăcut că existau asemenea societăţi.

Când o întâlnise în gară pe bătrâna doamnă cu păr alb, observase şi un domn brunet, înalt şi zvelt, care purta nişte ochelari mari cu ramă din corn. Arăta posomorât şi se uitase atât de ciudat la ea dintr-o parte, încât aproape că o cuprinse teama. Când maşina opri, se ivi deodată în imediata ei apropiere.

— Urcă drăguţa mea, spuse d-na Graddle.

Elsie se conformă. Bătrâna doamnă tocmai voi s-o urmeze, când bărbatul cu ochelari o prinse de braţ şi, după ce o trase puţin deoparte, închise brusc portiera.

— Mergeţi la gara King Cross, explică el şoferului, ţinând-o în continuare de braţ pe d-na Graddle. Apoi îi spuse fetii prin fereastra deschisă a maşinii: trenul dumitale pleacă la ora cinci şi treizeci şi două de minute şi Lady Shene te aşteaptă probabil în gara Welwyn. Ai destui bani ca să-ţi plăteşti drumul?

— Da, răspunse Elsie tulburată.

— Bine. Şi pe viitor evită să discuţi cu persoane străine, mai ales cu doamne amabile şi cu părul alb.

La semnul său, maşina plecă.

— Ce vrea să fie asta? întrebă d-na Graddle gâtuită.

Domnul cu ochelari mari chemase deja alt taximetru.

— Urcaţi-vă, spuse el, şi ea se supuse tremurând. I-am spus şoferului s-o ia prin parc. Unde se termină Birdcage Walk, coborâţi.

— Îmi vine să vă reclam poliţiei, replică ea nervoasă. Cine sunteţi dvs. încât vă permiteţi aşa ceva?

Întrebarea rămase fără răspuns, în schimb d-na Craddle fu obligată să asculte următoarele:

— Aţi fost deja condamnată de două ori – o dată la Leeds şi o dată la Manchester, din cauza unui şir întreg de delicte. V-aţi

făcut o meserie din a profita de naivitatea tinerelor. Căutaţi cunoştinţa salariaţilor de la marile agenţii de plasare şi în felul acesta obţineţi tot soiul de informaţii utile. Din acelaşi motiv vizitaţi şi cinematografele.

— Nu puteţi dovedi nimic, ripostă ea vehement, chiar dacă puneţi să fiu arestată – dar o asemenea absurditate nu cred că o să faceţi.

Cu degetele tremurânde, îşi desfăcu poşeta şi scormoni în ea. În cele din urmă, dădu de-un teanc de bancnote.

— Deci, fiţi de înţeles şi nu mai faceţi tărăboi.

Vrăjitorul luă banii şi-i numără.

— Şaizeci şi cinci de lire nu înseamnă o sumă prea mare dacă vrei să mituieşti pe cineva.

Cu un oftat, ea desfăcu un buzunăraş interior şi scoase două bancnote de câte o sută de lire.

— Asta-i tot ce am la mine. Era pe punctul de a plânge.

Vrăjitorul bătu în geam şi maşina opri. Afară ploua puternic şi pe stradă nu erau decât puţini oameni.

— Aveţi copii? întrebă el.

— Nu, răspunse ea repede.

— Vă ocupaţi de o „meserie” josnică. V-aţi dat seama vreodată prin ce spaime trec bieţii părinţi, care îşi aşteaptă copiii şi cum arată traiul lor: cufundaţi în nesiguranţă continuă privind soarta acestora.

— Despre asta nu discut cu dvs., spuse ea furioasă.

— V-aţi primit banii. Iar alte lucruri n-ar trebui să vă intereseze. Eu n-am copii.

— Cred că aveţi dreptate, răspunse el tainic şi-i deschise portiera.

— Şoferul să mă ducă până la metrou, spuse ea, dar el clătină din cap.

— Puteţi coborî aici şi o luaţi pe jos. Măcar vă udaţi ca lumea!

Ea ocărî, dar *Vrăjitorul* nu se lăsă deranjat de atâta lucru. În vreme ce ea trecea grăbită prin Parliament Square, el achită cursa.

Vrăjitorul îşi puse pelerina de ploaie pe care o ţinuse până atunci peste braţ, îşi băgă ochelarii în buzunar şi îşi şterse mustaţa cu batista. Nu voia să rişte nimic, mai ales fiindcă ştia încotro o luase d-na Graddle.

Ea îşi dădu mare osteneală ca să-şi încurce eventualul urmăritor, călătorind mai întâi cu metroul până la Kensington şi luând de acolo un taxi către casă. Epuizată, ajunse în cele din urmă la vila ei din St. John's Wood.

Era o casă foarte drăguţă, cu un mare salon de recepţie, pe care îl folosea deseori pentru seratele ei. Urcă repede până la sufrageria cea mică unde fiul ei tocmai mânca nişte sandvişuri şi citea gazeta de seară.

— Hello, ai adus-o? întrebă el nerăbdător.

Era un tânăr oarecum blazat, la vreo treizeci de ani, cu o figură umflată şi ochii obosiţi. Cu răsuflarea tăiată, ea îi povesti ce se întâmplase.

— Asta e într-adevăr al dracului de neplăcut, spuse el. Dar cine era tipul? Îl cunoşti? L-ai luat drept detectiv? Al dracului de neplăcut! Dar ei cunosc şi poveştile ălea din Leeds şi din Manchester? Aproape că nu-mi vine să cred!

Avea toate motivele să-i fie teamă, fiindcă de-abia scăpase la Manchester cu mare greutate de poliţie, şi ar fi păţit-o mult mai rău decât maică-sa, dacă ar fi fost prins.

— Dar de ce te sperii aşa? Doar l-am făcut să tacă dându-i banii ăia! Ea apăsă pe butonul soneriei şi la puţin timp după asta apăru fata în casă. Nu mai avem nevoie de camera pentru tânăra domnişoară. N-a venit, explică doamna Graddle scurt, supărată.

După ce fata dispăru, se adresă din nou fiului ei:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci mutra asta de parcă îţi tot plouă şi-ţi ninge! N-ai nici un motiv să ţi fie frică, Julian.

Dar părerea lui era alta.

— De mult timp mi-e teamă că se va întâmpla aşa ceva, mai ales de atunci de când a apărut Oring ăla. Cred că ar fi foarte bine dacă pentru o vreme ne-am muta la ţară – ce părere ai avea de Margate? Am putea locui acolo două-trei luni, până când lucrurile se mai liniştesc.

— Of, dar s-au liniştit deja, nu pricepi? îl întrerupse ea.

Julian plecă la treabă în dimineaţa zilei următoare, cu mare neplăcere. Urma să viziteze două cliente în Westend, fiindcă de meserie era coafor. Mamei sale îi convenea profesia feciorului, deoarece femeile discută mult despre personalul de serviciu sau despre tinerele care sunt la ananghie. Unele din cele mai bune capturi puteau fi trecute astfel în contul lui Julian.

Nu era chiar în dispoziţia sa cea mai strălucită când plecă de la prima lui clientă şi nici după cea de-a doua „şedinţă” nu se simţi mai bine. A doua zi nu mai „făcu teren”, ci trebui să se ducă la frizeria unde de fapt era angajat; îl urmări continuu ideea că va apare un poliţist pentru a-l aresta.

După terminarea programului, mai era chemat şi la o domnişoară Smith, 34 Grine Mews. Nu fu deloc surprins că este solicitat şi într-o asemenea stradă lăturalnică, fiindcă multe persoane din lumea bună îşi amenajaseră locuinţe elegante în fostele garaje.

Locatara imobilului din Grine Mews 34 părea să aibă intenţia de a se muta, fiindcă văzu un afiş pe care scria: DE ÎNCHIRIAT. Bătu la uşă şi i se deschise imediat.

— Apropiaţi-vă, răsună o voce bărbătească amabilă. Dvs. sunteţi coaforul? Domnişoara Smith vă aşteaptă deja.

Julian urcă scara foarte înclinată. Îl întâmpină un miros neplăcut ca şi cum casa n-ar fi fost locuită de mult. Sau poate că domnişoara Smith se mutase acolo de curând.

Bărbatul o luase înainte şi-i deschise.

— Poftiţi înăuntru. E foarte întuneric, dar aprind imediat lumina.

Julian intră fără să bănuiască nimic şi uşa se trânti după el. Lumina se aprinse, dar încăperea nu era mobilata, iar podeaua şi căminul erau acoperite de praf. În faţa ferestrei atârna o pătură grosolană, de felul celor folosite pentru acoperitul cailor.

— Nu vă mişcaţi, spuse deodată persoana. Faţa ei era acoperită cu o mască. Dacă strigaţi, vă împuşc.

Chipul lui Julian se albi, atunci când văzu pistolul din mâna bărbatului.

— Cum... ce...? începu el bâlbâindu-se.

— Fără întrebări. Luaţi-o pe aici!

Prizonierul se supuse şi i se păru că visează. În camera cealaltă văzu o masă şchioapă şi o sofa de culoare întunecată, pesemne abandonate de fostul locatar.

Pe masă se găsea un pahar cu vin roşu şi ciudatul amfitrion i-l arătă cu un semn:

— Beţi asta, porunci el scurt.

Julian se răsuci tulburat.

— Este otrăvit? întrebă el cu vocea plângăcioasă.

— Nu, dar trebuie să vă spun foarte deschis, că mai conţine şi un soporific. N-o să muriţi, asta v-o promit.

Julian bău pe nerăsuflate.

— Cine sunteţi dvs.? întrebă el apoi răguşit.

— Mi se spune *Vrăjitorul*.

Acestea au fost ultimele cuvinte de care-şi aminti mai târziu Julian Graddle.

În aceeaşi seară, *Vrăjitorul* avu o convorbire mai îndelungată cu căpitanul Oring şi cei doi fii ai săi.

— Acesta-i tipul, o ştiu foarte sigur. O putem scuti pe fată de-o asemenea tulburare; zău că nu-i nevoie să vină încoace şi să-l identifice. Unde se află acum vasul dumitale?

— În locurile Kennedy la Rotherhite, răspunse Oring gânditor. Dacă este aşa, şi el este individul ordinar care...

— Sigur că-i el, dar nu trebuie să vă răzbunaţi. Nu vreau să moară. Aproximativ la data de douăzeci şi trei ajungeţi la El Sass. Acolo veţi fi aşteptat. Noaptea următoare, îl veţi preda personal arabilor care vor veni cu o barcă la vasul dvs. Aici aveţi şi banii pentru costul călătoriei sale. Maică-sa i-a dat...

— Dacă el este într-adevăr ticălosul acela, nu ne trebuie nici un ban pentru transportul său. Mai degrabă l-aş biciui până când ar crăpa. Dar dacă dvs. sunteţi împotrivă, vă vom asculta, bineînţeles.

Ce se va întâmpla mai târziu cu Julian Graddle, le explică *Vrăjitorul* pe drumul spre garaj. Îl vârâră pe individ într-o maşină veche şi-l duseră la docurile Kennedy, unde fu suit la bordul vasului şi închis într-o cabină mică.

Apoi *Vrăjitorul* îi scrise lui Ibn el Masjik următorul mesaj şi-l expedie par avion:

> *Din partea prietenului său Arthur, către Ibn el Masjik, servul lui Alah. Pacea să fie cu tine!*
>
> *M-am gândit multă vreme la necazurile despre care mi-ai vorbit. Femeile din haremul tău doresc să poarte părul scurt, cum este moda în Occident, şi aşa cum ştiu să-l potrivească numai bărbaţii; mi-ai spus că n-ai găsit pe nimeni în oraşul tău, care să se pricepă la aşa ceva.*

Acum îţi trimit eu un bărbat care cunoaşte temeinic aceste lucruri. El este un sclav, deci nu e protejat de lege, şi poţi să-l păstrezi pentru toată viaţa în casa ta. Va fi veşnic servitorul femeilor, şi-l vor putea lovi cu încălţările lor, dacă nu le va face pe plac.

În ziua a patrusprezecea a pelerinajului, va sosi un vas mic în portul El Sass, şi tu vei trimite o barcă...

Mai dădu şi alte dispoziţii, privitoare la ce urma să se întâmple cu Julian Graddle, şi ştia că instrucţiunile sale vor fi urmate cuvânt cu cuvânt.

Patrusprezece zile mai târziu, citi în marile cotidiene un anunţ:

Julian Graddle, care a dispărut din Londra, este rugat să ia legătura cu mâhnita sa mamă.

Vrăjitorul râse feroce. Mai văzuse destule asemenea anunţuri ce vorbeau despre părinţi îngrijoraţi care-şi căutau fiicele. Iar unde ajunseseră aceste fete şi de ce nu răspundeau, toate acestea le ştia cel mai bine omenoasa d-nă Graddle...

3.*VRĂJITORUL* PROMOVEAZĂ FAIR PLAY-UL, DAR INSPECTORUL MANDER RATEAZĂ...INTERCEPŢIA

— N-aş vrea să critic, explică inspectorul Mander, accentuându-şi cuvintele, dar un lucru tot trebuie să-l spun: v-aţi ocupat prea mult cu chestiunea *Vrăjitorului* şi din cauza asta poate că nu mai dispuneţi de criterii obiective.

Inspectorul şef Bliss bătu gânditor cu creionul în tăblia mesei. Nu-l putea suporta pe Mander, dar omul era manierat, vorbea o engleză fără cusur şi ştia să se mişte în înalta societate. Bârfa Scotland Yard-ului punea pe seama acestor însuşiri rapida lui avansare în grad. Rezolvase câteva cazuri mai puţin importante şi se ocupase şi de un asasinat. Dar făptaşul se prezentase deja la poliţie şi mărturisise totul, încă mai înainte ca ancheta lui Mander să înregistreze vreun succes notabil.

Cu toate astea, se pricepea ca la momentul potrivit să apară într-o lumină favorabilă faţă de superiorii săi. Bliss, ce-i drept, nu făcea parte din această categorie, fiindcă nu-l considerase niciodată pe Mander drept inteligent sau dotat şi vorbea de obicei despre el în termeni puţin măgulitori.

Bliss tocmai se pregătea să călătorească în sudul Franţei, în parte din raţiuni profesionale, în parte pentru odihnă. Cunoştea foarte bine felul cum gândea Mander despre el şi îi făcu o plăcere extraordinară să predea tocmai acestui funcţionar responsabilitatea de a prelua în continuare cazul *Vrăjitorului*. Nuca asta tare trebuia să-l lase pe Mander fără măsele!

— Deci, pe timpul absenţei mele, preluaţi dvs. cazul. Am dat deja dispoziţie ca toate ştirile şi informaţiile să vă fie transmise. Oricum, nu-i o treabă uşoară...

Înainte ca Bliss să părăsească Londra, citi în ziar că inspectorul Mander fusese însărcinat – pentru perioada cât superiorul său lipsea – să se ocupe cu urmărirea *Vrăjitorului*. Doamne, cât de vanitos era individul!

În ziua următoare, la Scotland Yard sosi un plic adresat „personal d-lui Bliss”. Asistentul inspectorului şef ştiu imediat cine-i expeditorul. Transmise scrisoarea inspectorului Mander.

— Ce, asta vrea să fie o scrisoare a *Vrăjitorului*? Ce absurditate! Ei, ia daţi-o încoace.

Cu un zâmbet dispreţuitor luă plicul şi-l deschise. Hârtia avea aceeaşi nuanţă de albastru deschis pe care o folosea de obicei Henry Arthur Milton.

Dl. Lumiere mi-este extrem de antipatic. Şi-a început cariera ca hoţ ordinar, evită munca şi escrochează. Unuia dintre prietenii mei i-a pricinuit un mare rău. Delictele de care se face vinovat nu sunt atât de grave încât să merite ştreangul, dar merită să fie prădat. Îmi propun deci să-l uşurez de 30 000 de lire sterline. Acesta este preţul pe care-l vor obţine bijutierii Randwell & Coles pentru un colier încrustat cu briliante şi smaralde. Când piesa va fi în posesia cumpărătorului, mi-o voi însuşi.

— Cine este acest Lumiere? întrebă Mander.

Ofiţerul de poliţie se duse la registratură pentru a întreprinde cercetările de rigoare, dar reveni curând şi trebui să comunice că numele respectiv nu se găsea nici în cartea de telefon, nici în anuarul adreselor.

— Idioţenie crasă, spuse dl. Mander. Inspectorul şef Bliss bineînţeles că se tot lasă păcălit de asemenea scrisori.

— Noi am văzut că după astfel de scrisori ale *Vrăjitorului* urmează întotdeauna şi fapte.

Dl. Mander surâse neîncrezător.

Seara, ofiţerul îl informă că reuşise totuşi să dea de dl. Lumiere. Scoase din buzunar un ziar de seară împăturit şi arătă spre o informaţie pe care o încercuise cu roşu.

Dl. Paul Lumiere, milionarul american, a sosit săptămâna trecută la New York. A cumpărat pentru colecţia sa tablouri semnate de maeştri celebri şi ieri a izbutit să achiziţioneze de la firma Theimer din Grafton Street o operă deosebit de reuşită a vechii Şcoli din Gent.

Interesul lui Mander se trezi acum:

— Treceţi îndată pe la hotelurile mai mari şi aflaţi unde locuieşte.

Misiunea n-a fost dificilă. Lumiere închinase la *Royal-Hotel* o suită de camere. Mander sună acolo, dar află că milionarul se culcase deja şi dăduse dispoziţie să nu fie deranjat.

Se hotărî să-l viziteze personal în dimineaţa următoare, dar înainte de a face asta, trecu pe la magazinul de bijuterii din Bond Street.

Proprietarul firmei tocmai se afla undeva pe continent, şi Mander nu putu să vorbească decât cu directorul.

— Întrebaţi de dl. Paul Lumiere? O, acesta ne este acum destul de bine cunoscut. La ora actuală negociem cu dânsul colierul Alexandrevici. Este ceva în neregulă? se interesă el bănuitor.

— Fiţi fără grijă, răspunse Mander nerăbdător. Nu-i plăcea să fie întrebat. Paul Lumiere este deasupra oricărei bănuieli – este într-adevăr milionar. Am venit numai în interesul său. Detaliile exacte nu vi le pot spune acum, dar cineva va încerca să-l prade şi rugămintea mea ar fi să mă ajutaţi – atât cât stă în puterea dvs. – să zădărnicim aceasta.

Directorul fu bineînţeles curios, dar inspectorul Mander nu-i mai dădu nici o relaţie.

Se reîntoarse la Scotland Yard, pentru a citi corespondenţa înainte de a trece pe la hotelul Savoy.

Milionarul îi scrisese şi, în acelaşi timp, îşi însoţise rândurile şi cu un mesaj al Poliţiei Judiciare din New York.

Mult stimate Domn,

Îmi permit să vi-l recomand pe dl. Paul Lumiere, care va călători spre Europa şi a primit acum câtva timp scrisori de ameninţare din partea Vrăjitorului. Există posibilitatea ca asta să nu însemne nimic, dar întâmplător mi s-a adus la cunoştinţă că dl. Lumiere a stârnit dintr-un motiv oarecare supărarea acestuia. Aş dori să vă rog să acordaţi d-lui Lumiere tot ajutorul necesar şi să-l protejaţi de insistenţele Vrăjitorului.

Cu expresia înaltei mele consideraţii,

F. B. Sullivan

În scrisoarea proprie, milionarul îl invită pe domnul Bliss la hotel în vederea unei convorbiri şi dl. Mander se conformă pe loc.

Dl. Lumiere era un bărbat înalt, drăguţ, cu o mustaţă căruntă, tunsă scurt şi cu părul grizonant. Părea să fie oarecum nervos,

fiindcă buzele sale zvâcneau din când în când, dar altminteri nu arăta în nici un fel că s-ar teme de *Vrăjitor* şi de ameninţările sale.

— Luaţi vă rog loc, inspectore! Mă bucur că aţi dat curs invitaţiei mele. Spuneţi-mi, cine este de fapt acest tip straniu, căruia îi spuneţi *Vrăjitorul*? Nu mi-e frică de el, dar mă interesează...

Vorbi necontenit şi dl. Mander căruia îi plăcea şi lui să se audă, fu pus la grea încercare. În cursul convorbirii băgă de seamă că dl. Lumiere era destul de bine informat despre *Vrăjitor* şi maniera sa de lucru.

— Până acum nu ştiu decât că individul a ameninţat că vă va jefui. Ne-a scris că intenţionaţi să achiziţionaţi un colier preţios, în valoare de 30 000 lire sterline.

Figura lui Lumiere se lungi.

— Asta aşa este... e vorba de colierul Alexandrevici. Face cam 150 000 de dolari. Dar de unde a aflat tipul despre treaba asta?

Dl. Mander n-avea cum să răspundă întrebării.

— V-aş ruga să mă sunaţi când vă veţi deplasa la firma de bijuterii Randwell & Coles, ca să vă pot însoţi. Şi dacă aveţi banii asupra dvs...

— Oare chiar atât de nesocotit mă credeţi? întrebă americanul dispreţuitor. Bineînţeles că voi plăti cu un cec, dacă se va ajunge într-adevăr la încheierea contractului de cumpărare. Dar asupra trebii acesteia vă voi ţine la curent... Ce ziceţi despre tablourile mele?

Mai vorbiră câtva timp despre ultimele sale cumpărături. Camera lui de zi era plină cu lucrări de artă, unele dintre ele fiind deja cumpărate, iar pentru celelalte tratativele fiind în curs.

Când dl. Mander reveni la biroul său, zâmbea mulţumit. De astă dată Henry Arthur Milton îşi făcuse greşit calculele. Acum avea de-a face cu el, şi nu cu inspectorul şef Bliss!

Şi, entuziasmat, se aşeză şi mâzgăli o scrisoare mai amplă, pe care o trimise la adresa ce i-o lăsase şeful, un fel de raport care arăta, în linii mari, în ce mod avea de gând să anihileze intenţiile infracţionale ale celui căruia i se spunea *Vrăjitorul*.

Mai făcu şi o vizită firmei Randwel & Coles şi avu o convorbire mai lungă cu directorul.

— Dacă dl. Lumiere va achiziţiona acest obiect de preţ, bineînţeles că un salariat de încredere al firmei dvs. va transporta bijuteria la hotel. În nici un caz nu lăsaţi pe cumpărător să ia asupra lui colierul. Vă voi trimite patru funcţionari ai Scotland Yard-ului, care-l vor însoţi pe omul dvs. Poate că ar fi mai bine dacă veţi veni în persoană, pentru a lua în primire cecul. Funcţionarii mei vă pot proteja apoi până veţi ajunge la banca dvs.

Directorul râse.

— Şi aşa *Vrăjitorul* n-are ce face cu cecul. Dar poate că doriţi să vedeţi şi dvs. celebrul colier pe care dl. Lumiere intenţionează să-l cumpere? Noi i-am cerut 35 000 de lire sterline, dar el va încerca să „rupă din preţ”. Sigur că şi noi vrem să obţinem valoarea cea mai ridicată, dar d-lui este un om de afaceri versat şi cunoaşte mai mult despre pietrele preţioase decât majoritatea celor cu care am negociat până acum.

Deschise un seif din biroul său şi scoase caseta în care era păstrat faimosul colier. Briliantele şi smaraldele scânteiau şi străluceau fascinant.

— Valoarea deosebită a acestui colier nu o dă montura, cât pietrele de sine. Noi le vindem în beneficiul unui aristocrat rus.

Mander se prezentă la colonelul Walford, care – în absenţa inspectorului şef Bliss – era superiorul său direct, şi-i ţinu o prelegere despre măsurile de securitate pe care avea de gând să le adopte, pentru protejarea lui Lumiere.

— Nu-i decât o problemă de organizare, explică el îngâmfat. Cu toate că de fapt admir felul în care lucrează inspectorul şef, am considerat dintotdeauna că metodele sale sunt oarecum lipsite de rigoare. Îi lasă infractorului prea multe posibilităţi de-a scăpa. Dacă obţin aprobarea dvs., colonele, atunci aş vrea să utilizez toate forţele de care dispunem în Scctland Yard. Întreg hotelul să fie înconjurat de detectivi. De asemenea, la fiecare etaj – pe coridoare – vor fi postaţi oameni de-ai noştri, şi dacă *Vrăjitorul* va izbuti totuşi să intre în hotel, ba chiar să-l şi părăsească, înseamnă că are într-adevăr puteri supranaturale.

Colonelul Walford, care îl aprecia destul de mult pe Inspectorul şef Bliss, ascultă calm aceste cuvinte emfatice.

— Trebuie să fiţi foarte grijuliu într-o anumită privinţă, spuse el. Este probabil că *Vrăjitorul* să dispună de-un acolit şi nu-i exclus să fie vorba de-o femeie. În orice caz, individul lucrează extrem de rapid şi până acum a avut succes întotdeauna.

Dl. Mander surâse.

— Ei, în definitiv am şi eu oarecare experienţă...

Colonelul era prea politicos ca să-l contrazică.

În felul său, Mander procedă foarte conştiincios. Pieptănă toate încăperile hotelului şi, în special, camerele care se aflau lipite de apartamentul d-lui Lumiere. Într-una din ele locuia d-ra Stacey, care sosise în aceeaşi zi cu milionarul. Era profesoară de educaţie fizică şi sport, şi cetăţeancă americană. Lumiere aminti că discutase de mai multe ori cu doamna, aflând astfel că se teme foarte tare de incendii. Ea i-ar fi spus că nu stă nici o dată într-un hotel fără a se informa cât se poate de exact asupra ieşirilor în caz de incendiu. Lui, aceste temeri i se părură total nejustificate, fiindcă pretutindeni erau plasate dispozitive de alarmă.

— Supravegheaţi-o pe doamna, ordonă Mander unui subaltern. Este persoana cea mai suspectă din tot hotelul.

Dar, în ciuda faptului că fusese supusă într-adevăr unui filaj perfect, nu se găsi nimic concret. Lua parte la conferinţele despre cultura fizică şi igienă organizate de un institut suedez şi nu avea relaţii decât cu câţiva colegi de meserie, cu care uneori ieşea la cină sau se ducea la dans.

Mander nu se mulţumi cu atât. Dispuse chemarea unei detective, căreia îi încredinţă misiunea de-a n-o scăpa din ochi pe tânăra profesoară.

După ce admise că toate preparativele sunt desăvârşite, primi telefonic ştirea că se perfectase vânzarea bijuteriei. Se deplasă îndată la marele magazin şi vorbi cu directorul.

— Dl. Lumiere a cumpărat colierul şi, în după-amiaza asta, la ora patru şi jumătate, îl vom duce la hotel.

Asta era tot ceea ce dorea să ştie inspectorul.

Activă mecanismul cel mare pe care-l pusese la punct pentru a-l prinde pe cel mai redutabil adversar al Scotland Yard-ului. Toate gările erau supravegheate din acel moment de funcţionari îmbrăcaţi civil şi hotelul fu invadat de-o armată de copoi. Iar când directorul firmei Randwell & Coles se urcă – puţin după ora patru – în maşina care-l aştepta în Bond Street, fu însoţit de patru detectivi. În faţa intrării hotelului se aflau doi poliţişti în uniformă şi pe coridorul în care dădeau uşile camerelor d-lui Lumiere, patrulau doi funcţionari în care dl. Mender avea o încredere deosebită.

Inspectorul fu şi el prezent lângă dl. Lumiere când i se înmână acestuia preţiosul colier, şi milionarului îi veni să râdă gândindu-se la efectivele într-adevăr extraordinare de funcţionari şi poliţişti care se aflau în acel moment în hotel şi în camera lui.

— Închideţi uşa, spuse Mander cu vocea autoritară, şi ordinul său fu imediat îndeplinit.

Bijutierul scoase dintr-un buzunar interior etuiul, îl puse pe masă şi-l desfăcu. În lumina candelabrului, nestematele aruncară mii de ape.

— Aţi făcut o afacere bună, d-le Lumiere.

Milionarul dădu doar uşor din umeri.

— Nu sunt încă sigur că e într-adevăr o afacere atât de reuşită, vorbi el bine dispus. Dar în orice caz a fost încheiată şi dvs. v-aţi primit cecul.

Directorul verifică temeinic formularul, apoi îl vârî în portvizit.

— Ce faceţi acum cu bijuteria? întrebă inspectorul Mander. Probabil că o depuneţi în seiful hotelului, nu?

Dl. Lumiere negă din cap, zâmbind.

— Cunosc un loc unde poate fi mult mai bine păstrată decât în acest seif. Nimeni nu-l ştie în afară de mine însumi. Pot să vă asigur că nici dvs., împreună cu ceilalţi detectivi nu puteţi să găsiţi ascunzătoarea asta.

Dl. Mander îşi încruntă fruntea.

— Permiteţi-mi să mă îndoiesc.

— Amice, spuse Lumiere amabil, nu am încredere în nimeni. Dacă d-ta şi ceilalţi funcţionari de care dispuneţi – poate, fără s-o ştim, printre ei se află şi *Vrăjitorul* – nu cunoaşteţi ascunzătoarea colierului, înseamnă ca reproşurile, în situaţia unei dispariţii, mă vor viza doar pe mine.

Luă etuiul, intră repede în dormitor şi încuie uşa.

Bijutierul îl privi pe inspector şi râse cu jumătate de gură.

— De fapt are dreptate, explică el. Oamenii care sunt foarte familiarizaţi cu bijuteriile sunt rareori prădaţi.

Inspectorul Mander nu ştia ce să facă. Nu putea pretinde ca dl. Lumiere să-i arate ascunzătoarea colierului şi aluzia străvezie la faptul că *Vrăjitorul* era poate aici, travestit în poliţist, îl cufundă

în nesiguranţă. Da, vorbele astea îl impresionaseră atât de tare, că se apucă să verifice temeinic identitatea poliţiştilor.

— Cred că treaba-i în regulă, începu el tocmai să spună, când pe coridor răsună un ţipăt, iar apoi se auziră şi paşi repezi.

Se grăbi să iasă şi văzu cum o femeie alerga spre scară. Cei doi detectivi o urmăreau.

Mander reveni în mare viteză şi încercă să deschidă uşa dormitorului, dar nu reuşi!

— Sunteţi aici, d-le Lumiere?

Bătu, dar nu răspunse nimeni. Începu să strige şi se năpusti cu toată forţa împotriva uşii. Dar era solidă şi nu cedă.

— Veniţi repede încoa' – doi inşi... repede! urlă el nebuneşte.

Doi dintre cei mai puternici funcţionari se aruncară asupra uşii. Lemnul trosni şi cedă, iar uşa se deschise brusc.

Dar dormitorul cel mare era gol. O uşă ducea de aici la baie, cealaltă da în coridor şi aceasta nu era închisă. Nici o urmă de dl. Lumiere sau de preţiosul colier.

Geamurile erau şi ele închise. Pe aici nu părăsise nimeni încăperea. Suita de camere a d-lui Lumiere se afla la etajul patru, şi geamurile se găseau la mare înălţime deasupra curţii. Nu se punea problema urcatului sau coborâtului pe peretele exterior.

Mander păli. Când ajunse iar pe coridor, tocmai reveneau cei doi detectivi cu tânăra de alături. O recunoscu îndată pe d-ra Stacey, care se zbătea sălbatic. Era atât da furioasă că mai trecu un timp până când fu capabilă să răspundă inteligibil.

— Ar fi cazul să recunoaşteţi liniştită totul... Sunteţi complicea *Vrăjitorului*, spuse inspectorul Mander, care o interogă în camera de zi a d-lui Lumiere. El v-a dat colierul şi dvs. aţi încercat să dispăreţi cu bijuteria. Unde-i dl. Lumiere?

— Aţi înnebunit? întrebă ea, ieşindu-şi din fire. Cine-i de fapt acest *Vrăjitor*? Am auzit alarma de incendiu şi din cauza asta am

alergat către scară. Şi când am ajuns jos, în sala cea mare, m-au înşfăcat tipii ăştia doi.

Mander o privi neîncrezător.

— Alarma de incendiu? Dar hotelul nu arde!

— Şi dacă vă spun că totuşi s-a declanşat alarma. A apărut semnalul roşu la instalaţia de avertizare, ripostă ea înverşunat.

Se duse cu ea şi constată că realmente era aşa. Ba chiar clopoţelul de alarmă suna încă şi lumina cea roşie era aprinsă.

Complet descumpănit, Inspectorul reveni în camera lui Lumiere. Şi personalul hotelului se alarmase acum, dar nimeni nu-l văzuse pe milionar.

— Unde duce asia? întrebă deodată Mander şi arătă la o uşă pe coridor, care se găsea faţă în faţă cu dormitorul d-lui Lumiere.

— Acesta-i liftul pentru bagaje, explică omul da serviciu.

Mander coborî în grabă la recepţia hotelului. Poliţiştii supravegheau toate ieşirile, dar nu-l văzuseră pe dispărut.

Inspectorul tocmai era pe cale de a se duce la biroul directorului, când auzi în urma lui o voce neplăcută.

— Deci tot n-aţi reuşit să-l prindeţi?

Se răsuci şi văzu chipul inspectorului şef Bliss, care-i zâmbea ironic.

— Cum am primit scrisoarea dvs., m-am suit în primul avion. Am bănuit îndată că veţi avea probleme.

Mânia lui Mander fu teribilă.

— N-am nici un fol de probleme, urlă el. Am luat toate măsurile de precauţie necesare şi posibile... am pus ca toate ieşirile hotelului să fie supravegheate... am...

— Duceţi-vă liniştit înapoi la Scotland Yard şi de rest mă voi ocupa eu, răspunse inspectorul şef Bliss, rece. Poate ne mai vedem azi.

Târziu, seara, Mander fu chemat la biroul şefului său. Bliss şedea pe scaun şi fuma o ţigară de foi.

— Luaţi loc, spuse el cu politeţe glacială. Mai întâi să vă explic de ce am venit de la Nisa. Când am primit scrisoarea dvs., mi-am dat imediat seama că *Vrăjitorul* va profita de lipsa dv. de experienţă. Ştia că părăsisem Londra, fiindcă în mod stupid aţi făcut publică treaba asta prin notiţa din ziar. Deci putea fi sigur că inspectorul Mander va citi scrisoarea sa adresată mie. Asta a fost găselniţa sa cea mai rafinată de până acum. Şi dacă vă poate consola, pot să vă spun că probabil nici eu n-aş fi avut mai mult succes în cazul de faţă, decât aţi avut dvs. Ştiţi de fapt cine se află în spatele firmei Randwell & Coles?

— Ştiu doar că nişte bijutieri, atâta tot, răspunse Mander dezorientat.

— Randwell & Coles este doar numele firmei. Proprietarul este foarte bogat şi se numea cândva... Lumiere. Acum câţiva ani şi-a schimbat numele în Chapman. Şi când *Vrăjitorul* v-a scris că vrea să jefuiască pe un domn Lumiere, vorbea despre dl. Chapman, care se numea mai-nainte astfel.

— Dar cine a fost celălalt Lumiere?

Dl. Bliss zâmbi doar, compătimitor.

— Doar nu cumva chiar *Vrăjitorul*? întrebă Mander îngrozit.

Bliss confirmă, dând din cap.

— Bineînţeles! Milionarul din New York care locuia la hotelul Savoy, era vechiul nostru prieten, pe care îl căutăm de atâta vreme. În aceste împrejurări i-a fost foarte uşor să ajungă în posesia colierului. Cecul cu cele 30 000 de lire sterline l-a falsificat. Iar falsurile – în cazul lui – sunt la fel de izbutite ca şi măştile! După ce-a găsit la Scotland Yard un prost, care într-o oarecare măsură i-a certificat identitatea, escrocheria a fost uşor

realizabilă. Aţi răspuns solicitărilor sale exact în modul pe care şi-l dorea. Prin măsurile dvs. deosebite, aţi eliminat aproape din startul tratativelor orice dubiu al directorului privind persoana acestui aşa zis domn Lumiere. Apropo, directorul, care a venit relativ de curând la acest magazin exclusivist, n-are nici acum habar că proprietarul firmei, dl. Chapman, s-a numit cândva Lumiere. Iar alt factor care a fost luat de la început în calcul, a fost absenţa acestui Chapman-Lumiere pentru un timp îndelungat. Da, *Vrăjitorul* a fost la fel de meticulos şi de eficient ca întotdeauna. În schimb, adversarul său, adică dvs.?! Dacă aţi fi încercat să luaţi telegrafic legătura cu dl. Sullivan din New York, sau doar cu poliţia de acolo, aţi fi aflat că acest inspector a murit acum un an! Şi dacă v-aţi fi dat osteneala să vă uitaţi atent la actele care emană de la Direcţia Poliţiei din New York şi care se găsesc în dosarele noastre, lesne aţi fi constatat că antetul arată cu totul altfel. Înclin să cred că aceste stângăcii, aceste neglijenţe neobişnuite în cazul *Vrăjitorului* au fost voite, exact ca să dea şi adversarului unele şanse. Într-adevăr, fair-play!

Dar să revenim. Alarma de incendiu a fost nemaipomenit exploatată! Milton discutase de mai multe ori cu d-ra Stacey şi aflase că aceasta se teme grozav de aşa ceva.

Şi a ştiut să folosească foarte bine informaţia. La momentul potrivit, a provocat un scurt-circuit şi a activat astfel alarma optică şi sonoră. Bineînţeles că tânăra s-a speriat şi a luat-o valvârtej pe scări în jos, ceea ce a distras atenţia detectivilor de pe coridor, care au plecat pe dată în urmărirea ei. Asta şi voia *Vrăjitorul*. Ieşit din dormitor, traversează coridorul – puţin timp înainte ca dvs. să apăreţi acolo – şi coboară până la parter cu liftul pentru bagaje. Înfăţişarea şi-a schimbat-o, aşa cum numai el ştia s-o facă – în câteva zeci de secunde, astfel că a părăsit hotelul,

încă înainte ca dvs. sau altcineva să-şi dea măcar seama de ce se întâmplă.

Dl. Mander nu mai spuse nimic.

— Deci nu-i chiar aşa de uşor să-l prinzi pe *Vrăjitor* – ce părere aveţi? întrebă Bliss maliţios.

4. FLORILE DE „NU-MĂ-UITA”

Domnul Exsome avea în *Chancery Lane* un oficiu de plasare a braţelor de muncă pentru personalul de serviciu. Îşi făcuse o specialitate în a mijloci angajări pentru cei care – din diferite motive – nu reuşeau să prezinte referinţe din partea foştilor lor stăpâni.

Faptului acestuia nu-i făcuse reclamă în mod deosebit, dar cei interesaţi ştiau foarte bine că el putea să procure documentele necesare – bineînţeles, contra cost.

> *„Cunoaştem că persoana de faţă a fost în serviciul d-lui Hackitt, care se află actualmente în India. Dl. Hackitt a fost obligat să părăsească în grabă Anglia, dar într-o scrisoare adresată nouă, n-a avut decât cuvinte de laudă cu privire la fostul său intendent...”*

Astfel de scrisori – şi altele asemănătoare, întocmea dl. Exsome în beneficiul clienţilor săi. Era foarte îndatoritor şi se întreţinea prietenos cu ei. Câteodată îi însoţea şi la restaurant, cu care ocazie de obicei afla lucruri importante. Fiindcă, în afară de aceasta, mai era şi detectiv particular şi folosea informaţiile, clienţilor săi în mod convenabil...

Era posibil ca d-na Z să fi invitat pe dl. Y în absenţa soţului ei? Dar ştia ea oare, că un şantajist încerca să scoată capital din această informaţie? Apoi, persoanele consternate erau sfătuite să lase toată chestiunea în seama lui. Nici o grijă, el va rezolva totul, şi despre costuri se putea discuta mai târziu.

De obicei, în spaima ei, respectiva doamnă Z era de acord cu propunerea şi din când în când plătea „protectorului” ei anumite sume mari. În felul acesta, domnul Exsome câştigase o avere.

Cunoscuţii lui, nu-l numeau decât „Ţiparul”, fiindcă se pricepea ca nimeni altul să evite cu îndemânare toate primejdiile.

Avea o vilă frumoasă în Eckham şi o locuinţă în *Maida Vale*. Mai avea şi o maşină superbă. Conştiinţa sa nu era în nici un fel tulburată de faptul că doi dintre cei şantajaţi de el se sinuciseseră şi că mulţi alţii ajunseseră să aibă mari probleme. Pentru a cumpăra soţiei sale – care era oarecum nepăsătoare – bijuterii, multe alte giuvaeruri trebuiseră să ia drumul muntelui de pietate şi nefericiţii pe care-i storcea îşi supraîncărcaseră vilele cu ipoteci, ori le vânduseră.

Dl. Exsome nu intrase în conflict cu instanţele, fiindcă aşa cum am mai spus, ştia de fiecare dată, abil, să iasă din încurcătură.

În vreme ce d-na Verriner se afla la ţară, în vizită la o familie cu care se împrietenise, majordomul ei dispăru într-o dimineaţă cu conţinutul casetei de bijuterii. Când doamna reveni, constată că seiful fusese deschis şi că i se furaseră astfel giuvaeruri în valoare de trei mii de lire sterline. De abia ceva mai târziu realiză că-i mai lipseau şi alte bunuri preţioase.

Cum era o femeie energică, se duse la Scotland Yard şi-i împărtăşi inspectorului şef Bliss necazurile ei. Îi vorbi deschis despre prietenul ei Bobbie, care se afla pe atunci în India, şi de teama ei faţă de soţul gelos. Nu-i povesti d-lui Bliss detaliat ce se

afla în scrisorile lui Bobbie, dar poliţistul era un om de lume şi permeabil la sugestii, aşa că înţelese foarte bine totul...

Majordomul fu arestat şi Bliss îl interogă la Scotland Yard. Vânduse deja cele mai multe dintre bijuterii şi afirmă că arsese scrisorile.

— Sper să fie adevărat ce-ai declarat, Cully, spuse Bliss, care cunoştea foarte bine dosarul individului. Furtul acesta înseamnă pentru tine cinci ani de temniţă. Dar dacă se va constata după aceea că o şantajezi pe doamna, atunci îţi mai fac eu rost de alţi zece...

— Să mor eu dacă am spus minciuni şi dacă scrisorile nu sunt arse.

Dar dl. Cully nu muri.

Tribunalul hotărî o pedeapsă relativ blândă pentru cazul lui: doar trei ani, şi când ieşi din puşcărie încercă să găsească o nouă ocupaţie. Oficiul de plasare al d-lui Exsome era bine cunoscut la Dartmoor, aşa că acestei firme i se şi adresă.

Domnul Exsome cunoştea şi el trecutul lui Cully, deci îl tratã extrem de binevoitor. Curând, fostul „pensionar” făcu aluzii neclare despre o anume corespondenţă care s-ar afla în posesia lui.

Chiar a doua zi, aduse scrisorile la biroul d-lui Exsome, şi acesta le citi cu băgare de seamă. Mai târziu se informă asupra poziţiei financiare şi sociale a d-nei Verriner, şi descoperi astfel că ea dispune de un venit personal de două mii de lire sterline anual şi că soţul ei era foarte înstărit.

După o târguială mai lungă, cumpără scrisorile de la Cully cu trei sute douăzeci de lire şi începu imediat, bizuindu-se pe noua lui posesiune, să trateze cu destinatara scrisorilor...

Doamna Verriner ascultă fără să-l întrerupă.

— Fostul dvs. majordom n-are nimic de-a face cu treaba asta, declară dl. Exsome. Mi-am dat mare osteneală să-l descos, şi el mi-a spus că a aruncat scrisorile, înseamnă că omul în mâinile căruia se află acum le-a găsit întâmplător...

Domnul Exsome aşteptă zadarnic o replică, şi-n cele din urmă continuă.

— Omul vrea să plece în Australia şi să înceapă acolo o nouă existenţă.

— Astea-s palavre, răspunse ea rece.

Şantajistul îşi dădu seama că va avea viaţă grea cu noua-i „clientă”. Făcea parte dintre femeile care se duc eventual chiar şi la poliţie şi care nu se lasă prea uşor intimidate. Încercă deci s-o abordeze într-o manieră mai deosebită.

— *Madame*, am făcut tot ce stătea în puterile mele, zise el şi se ridică, aşa ca şi cum ar fi avut intenţia să plece. Mai mult de-atât nu sunt în stare. Imbecilul are intenţia să se adreseze soţului dumneavoastră. Inutil am încercat să-i scot asta din cap. Asemenea indivizi nu vor să se cuminţească niciodată...

Cu un gest, ea-l invită să se aşeze din nou. Şi din acel moment începu să plătească şi obţinu într-adevăr, una după alta, scrisorile compromiţătoare, cu excepţia uneia – cea mai relevantă!

Într-un colţişor izolat al moşiei ei din Berkshire se afla o căsuţă, pe care o închinase un artist francez. De cele mai multe ori acesta îşi petrecea week-end-ul acolo şi nu avea personal de serviciu.

Doamna Verriner se întreţinu de câteva ori cu acest *monsieur* galant şi amabil – după care el îi puse la dispoziţie locuinţa sa, pe perioada cât lipsea de-acolo.

L-a scurt timp după ce plătise d-lui Exsome primele sume, făcu uz de oferta francezului.

— Am uneori vizite pe care nu le pot primi la conac, îi explică ea, şi vă sunt foarte recunoscătoare, d-le Vaux, dacă în timpul absenţei dvs., pot trata cu aceste persoane aici.

— Mă bucur că vă pot fi de folos, răspunse francezul amabil. Şi ca să ştiţi întotdeauna când sunt aici sau nu, voi arbora tricolorul pe acest catarg.

Cu aceste cuvinte îi predă una din cele două chei ale casei.

Când pavilionul nu flutura, se ducea până la căsuţă, deschidea uşa din spate şi-l primea acolo pe dl. Exsome.

Într-o seară minunată de primăvară, dl. Exsome şedea în locuinţa sa din Maida Vale şi pufăia un trabuc de calitate. Deşi era târziu, totuşi un curier aduse o scrisoare, al cărei conţinut îl uimi foarte tare. Erau doar câteva cuvinte şi lipsea orice formulă de adresare.

„Am descoperit că sunteţi un şantajist de profesie. Nu suport asemenea persoane. Căutaţi-vă altă ocupaţie. Acesta-i un avertisment.

VRĂJITORUL”.

Domnul Exsome făcu o mutră plouată, fiindcă tocmai atunci ziarele scriau foarte mult despre ultimele isprăvi ale acestui straniu personaj.

La puţin timp după asta, în cameră intră soţia lui.

— Dragă Ernie, eşti atât de palid – s-a întâmplat ceva? Ai primit cumva somaţia de plată a impozitelor restante?

Spera să-l bine dispună cu această glumiţă, dar nu obţinu nici măcar un zâmbet.

— Tacă-ţi gura, răspunse el otrăvit.

Ştia prea bine că trebuia să se păzească de *Vrăjitor*. Şi tocmai acum era pe cale să stoarcă o sumă foarte mare de la d-na

Verriner. Într-un moment necugetat, ea-i trădase că va moşteni o avere mare de la unchiul ei. Domnul Exsome culesese imediat informaţii şi aflase că această rubedenie a „protejatei” sale număra aproape optzeci de ani. Deci femeia nu trebuia să scape prea ieftin. Şi tocmai acum apărea *Vrăjitorul* ăsta.

Când ieşi din casă şi se urcă în maşină, băieţii care vindeau ziare tocmai strigau:

— *Vrăjitorul* a fost descoperit!

Cumpără o foaie, dar mâna lui tremura atât de violent, că de-abia reuşi să citească titlul cu litere de-o şchioapă. După ce parcurse articolul nu aflase mare lucru...

Cu câtva timp în urmă, *Vrăjitorul* pusese la cale ca dl. Graddle[1] să fie dus cu de-a sila într-un mic oraş arab, şi tânărul petrecuse acolo trei luni în haremul lui Ibn el Masjik.

Într-o bună zi, se apucă şi întocmi o scrisoare cuprinzătoare despre toate nenorocirile care dăduseră peste el. O adresă ministrului de externe de la Londra şi chiar găsi un cămilar care, lăsându-se mituit, acceptă s-o expedieze. Îi scrise şi mamei sale. Dar scrisoarea mamei se pierdu pe drum, când mesagerul se îmbătă...

După vreme îndelungată, prima scrisoare ajunse la Whitehall şi fu trimisă de acolo la Scotland Yard. Inspectorul şef Bliss nu deplânse prea tare soarta lui Julian Graddle, dar cu atât mai mult îl interesară anumite amănunte ale cazului, ba chiar reuşi să determine mobilul secret al afacerii şi află despre răpirea fiicei căpitanului.

Acum avea deci câteva elemente pe care se putea sprijini şi de-astă dată spera categoric în arestarea *Vrăjitorului*.

---

[1] Vezi episodul „*Sclavul femeilor*”.

O maşină a poliţiei înţesată de detectivi apăru într-o zi pe neaşteptate în faţa micuţei vile din Norbury, şi Henry Arthur Milton izbuti în ultima secundă să scape prin uşa din spate a garajului său, atunci când maşina de intervenţie a poliţiei opri în faţa casei. Totuşi, fu atât de impertinent, încât, cu o pipă în gură, rulă cu maşina lui prin faţa detectivilor.

Ba mai mult, chiar o salută pe Bliss, care însă nu-i acordă importanţă.

Seara, pe frecvenţele de radio speciale ale Scotland Yard-ului se emise următorul ordin către toate posturile poliţiei londoneze.

> Foarte urgent! Buickul de culoare maro (cu două locuri) nr. de înmatriculare T.D. 7418 va fi imediat oprit. Automobilul a fost văzut acum zece minute pe Great West Road. Ne-au parvenit comunicări în acest sens din Slough, Maidenhead şi Reading. Bărbatul de la volan va fi arestat. Atenţie! Se presupune ca are asupra lui arme de foc. Toate informaţiile vor fi transmise inspectorului şef Bliss, Scotland Yard.

— De astă dată îl vom prinde, fu de părere inspectorul Mander, şi îşi trecu mulţumit palma peste bărbie.

Bliss îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Poate că vă interesează să aflaţi că maşina respectivă a fost găsită în Epping Forest. Iar pădurea asta se află exact în direcţia opusă locului unde vehiculul a fost semnalat prima oară. Şi dacă tot n-aveţi altceva mai bun de făcut, vă sugerez următoarea misiune atractivă: ia încercaţi să trasaţi pe hartă drumul pe care l-a parcurs maşina. Eu am făcut deja treaba asta, dar cum sunteţi cu mult mai deştept ca mine... Poate că reuşesc să mai învăţ câte ceva de la dvs.

Următoarea informaţie importantă a fost cea primită de la poliţia din Berkshire. *Monsieur* Vaux ajunse o dată mai devreme la căsuţa lui de odihnă pentru week-end şi constată că – în absenţa lui – cineva dormise acolo, şi asta într-o cameră pe care de-obicei nici d-lui n-o folosea. Acolo găsi o hartă rutieră, pe care fuseseră marcate cu cerneală roşie două rute. Una ducea spre sudul Angliei, cealaltă, cu multe ocolişuri, prin Bronslough şi Hampton, spre nordul Londrei.

Îi comunică poliţiei incidentul.

— Cred că ar fi cel mai bine să mă duc acolo şi să vorbesc cu *monsieur* Vaux, opină inspectorul Mander. Ar fi şi foarte interesant dacă aş putea să examinez locul unda s-a întâmplat treaba asta.

— Da ce, dvs. vorbiţi franţuzeşte? întrebă Bliss, glacial.

— Nu, n-aş putea spune... dar la nevoie pot totuşi să mă fac înţeles...

— În situaţia asta este mai bine ca poliţia din Berkshire să cerceteze minuţios chestiunea.

Doamna Verriner află despre acel fapt neplăcut prin chiriaşul ei, şi fu consternată.

— Vreau să vorbesc foarte deschis cu dvs., spuse francezul. La început nu mi s-a părut nimic suspect, fiindcă mi-am închipuit că aveţi un prieten. Dvs. sunteţi o doamnă şi eu v-am pus la dispoziţie încăperile mele. Când am auzit însă despre *Vrăjitor*, m-am uitat totuşi mai atent prin camere. Şi ce-am descoperit? Harta asta! Nu vi se pare ciudat? După ce-am căutat mai departe, am găsit şi-un revolver. Despre asta n-am spus bineînţeles nimic poliţiei. Cred că e cel mai bine, dacă-l păstrez eu, cu toate că nu mi-e teamă defel. Dar pot să-l păstrez şi ca o amintire. M-am informat şi-am aflat că în perioada respectivă eraţi la Londra.

Deci prietenul dvs. n-avea cum să fie aici. Din cauza asta am şi reclamat imediat poliţiei cazul.

Doamna Verriner arăta foarte afectată. Sub ochii ei apăruseră acum umbre întunecate. Fusese la Londra pentru a ipoteca una din casele ei din Wiltshire. Soţul ei devenise deja suspicios, fiindcă aflase ceva despre întâlnirile secrete cu dl. Exsome în locuinţa artistului francez.

— Doar nu credeţi cumva că acest *Vrăjitor* locuieşte mai demult aici şi că eventual m-a spionat când eram împreună cu prietenul meu?

Monsieur Vaux clătină din cap.

— Nu. Nu cred că *Vrăjitorul* e atât de nepoliticos.

Exsome pretindea din ce în ce mai mult. La început trebui să trimită o sută de lire în Australia necunoscutului posesor al scrisorilor – în cele din urmă însă, deveniseră mii...

Neîncrederea cu care dl. Verriner îşi trata soţia, îi dădu acesteia posibilitatea să anticipeze ce s-ar întâmpla dacă el ar afla situaţia reală.

Şantajistul aştepta răbdător. Ştia exact, când putea s-o încolţească şi la fel de bine ştia şi când trebuia tratată cu prudenţă.

Ea îi trimise scrisori disperate, din care rezulta că nu fusese capabilă să procure sumele solicitate, dar în cele din urmă dl. Exsome primi o telegramă:

> Întâlnire la ora opt. Locul obişnuit. Aduceţi scrisoarea. Pregătit suma.

Scoase din seif documentul compromiţător, îl băgă în buzunar, şi tocmai vru să se îndrepte către un mic club din Soho unde se încheiau pariuri privind cursele de cai, când fu chemat la telefon.

În Londra există mai bine de o mie opt sute de poliţişti şi ar fi un miracol dacă pentru ei nu s-ar fi aflat şi vreo câţiva subiecţi cu predispoziţii infracţionale. Unul dintre aceştia fusese îndepărtat din poliţie datorită diverselor abateri, dar continua să menţină legătura cu doi-trei dintre foştii săi colegi, fiind astfel la curent cu toate acţiunile mai importante pe care Scotland Yard-ul le punea la cale. Pentru dl. Exsome, acest individ era de nepreţuit.

— Aici e Joe, spuse tipul, şi când Joe vorbea atât de direct, dl. Exsome ştia că îl ameninţă o primejdie.

— Vreun necaz, ceva? – întrebă el repede.

— Tocmai am aflat un lucru important. Bliss a primit o reclamaţie împotriva dvs. Cineva n-a mai vrut să tacă. Respectivul se numeşte Lynne.

Dl. Exsome dădu din cap. Şi-l amintea foarte bine pe Lynne. Era fiul unui foarte bogat agent de bursă şi ajunsese, datorită imprudenţei sale, într-o situaţie deosebit da penibilă. Iar şantajistul o exploatase fără menajamente.

— S-a emis deja un mandat de arestare împotriva mea?

— Nu încă, dar mâine se semnează. Începând din seara asta, vă veţi afla sub supravegherea poliţiei.

— Mulţumesc foarte mult, Joe.

Dl. Exsome era pregătit pentru o astfel de criză. Casa sa de depuneri era doar la câţiva paşi de locuinţă...

Douăzeci de minute înainte de închiderea casieriei se înfiinţă acolo şi ridică o sumă atât de mare, încât directorul trebui să facă apel la rezerve.

Se reîntoarse imediat acasă cu maşina şi vorbi cu soţia. Avea un cont personal, aşa că deocamdată nu trebui să aibă grija ei.

— Urmează să plec într-o călătorie care va dura câteva luni, o informă el. D-na Exsome primi liniştită comunicarea lui.

Mai citi o dată telegrama ce-o primise de la d-na Verriner şi îşi întocmi un plan. Urma să plece cu trenul până la Windsor, dar îşi va lua şi bicicleta. Distanţa de la gară până la vilişoara de pe moşia d-nei Verriner o va străbate pedalând, luând-o pe drumul care trecea prin parcul cel mare. Pe înserate va ajunge acolo şi, după ce va încasa banii, va folosi tot bicicleta până la gara Slough, iar trenul îl va lăsa la Plymouth. Ştia că în aceeaşi seară încă, avea un vapor care pleca spre Franţa. Deci în momentul în care se va emite mandatul, va fi de mult în siguranţă...

Totul se desfăşură conform planificării, fără nici un incident. Mersul pe bicicletă prin tihnitul parc Windsor îi făcu bine şi, în preajma vilişoarei singuratice, îşi dădu seama că ajunsese cu un sfert de oră prea devreme. Nu văzu pe nimeni când intră pe poarta grădinii, şi nici când se îndreptă spre casă. Lângă gardul viu, cineva săpase o groapă, dar treaba asta nu-l interesă prea mult.

Uşa din spate era întredeschisă – asta însemna că d-na Verriner sosise deja. Îşi propti bicicleta de perete şi intră. În camera de zi ardea lumina.

— Deci, madame... începu el, în timp ce înainta.

— Închideţi uşa, se auzi vocea prietenoasă a bărbatului care şedea la masă.

Dl. Exsome rămase locului ca împietrit.

— Nu mă cunoaşteţi? întrebă străinul, zâmbind. Ei bine, atunci vă veţi bucura desigur dacă mă voi prezenta. Mi se spune *Vrăjitorul*. Faceţi parte dintre puţinii oameni care m-au văzut fără travestiu.

— *Vrăjitorul*! bâigui Exsome şi se albi la faţă.

— Nu încercaţi să fugiţi! Trag mult mai rapid decât vă puteţi dvs. mişca.

În mână ţinea acum un Browning.

— Nu vreţi totuşi să luaţi loc, d-le Exsome?

Şantajistul se prăbuşi neputincios într-un scaun. Nu mai era în stare să scoată un cuvânt şi se holba disperat la Milton.

— Nu aţi primit, cu câtva timp în urmă, un avertisment din partea mea? întrebă amabil *Vrăjitorul*. Sunt mai de mult pe urmele dvs. Aţi fost, e drept, destul de şiret şi de rafinat, aşa că mi-a fost cam greu să vă identific. Şi-n afară de asta, în ultimul timp am fost foarte prins şi cu alte treburi. Cu scurt timp în urmă, m-am hotărât să folosesc din când în când şi vilişoara asta. Dispun de câteva ascunzători ce-mi sunt foarte necesare şi pe care le folosesc alternativ.

Când am auzit că d-na Verriner urmează să se întâlnească aici cu un prieten, m-am temut deja de tot ce poate fi mai rău. Apoi am constatat că este vorba de altceva, care nu mă privea. Cum sunt totuşi un tip curios, cazul a început să mă intereseze, astfel că într-una din zile când v-aţi întâlnit cu dânsa eram şi eu prin apropiere. În felul acesta am aflat totul. Dacă ar fi fost o banală poveste de amor, n-aş mai fi acordat chestiunii nici o importanţă – dar era vorba despre un caz de şantaj foarte grav. Aţi adus scrisoarea?

Exsome confirmă.

— Puneţi-o pe masă. Puneţi alături şi banii pe care i-aţi ridicat de la bancă. În după-amiaza asta v-am telefonat, determinându-vă să optaţi pentru fugă. Cunosc foarte bine relaţiile dvs., astfel încât sunt perfect orientat şi asupra prietenului dvs. Joe.

Aşteptă un moment.

— Deci repede – scrisoarea şi banii, spuse el apoi tăios.

Exsome se supuse.

— Asta-i tot ce vreţi de la mine? întrebă el răguşit.

Vrăjitorul negă din cap.

— Nu, doresc într-adevăr mai mult. Am mers pe firul tuturor infamiilor dumitale. Ştii că două din victime şi-au luat viaţa? Te mai gândeşti la femeia aceea nefericită care s-a otrăvit dând drumul la robinetul de la gaze şi la sărmana fată care s-a înecat? Ori la bătrânul cleric, care a înnebunit după ce l-ai escrocat de o mie şase sute de lire sterline? Şi nu iau în considerare acum decât aceste câteva cazuri.

Dl. Exsome cunoştea foarte bine toate acestea şi, poate pentru prima oară în viaţa lui, conştiinţa se făcu simţită.

— Bun, şi acum să ieşim, spuse *Vrăjitorul*, şi se ridică.

În dimineaţa următoare, d-na Verriner primi două plicuri. Unul dintre ele venea de la avocatul ei, care o informa că în ciuda regretului său profund, nu izbutise să obţină ipoteca. Celălalt, recomandat, conţine în el un altul, vechi de trei ani. Aproape că leşină în clipa când îl văzu. Dar lângă el mai era şi-un mic bilet.

> *N-o să vă mai deranjez. Toţi banii pe care i-am obţinut de la dvs., au fost restituiţi băncii din Londra.*

Nemaiştiind ce să facă de bucurie, aruncă scrisoarea compromiţătoare în foc şi răsuflă adânc, eliberată de această obsesie blestemată.

La un sfert de oră după aceea, sună şi banca ei, comunicându-i că suma amintită sosise într-adevăr prin mandat poştal.

Soţul ei plecase la Londra, astfel că atunci când d-na Verriner zări în aceeaşi după-amiază tricolorul pe catargul vilişoarei, îi făcu francezului o vizită. Dl. Vaux se afla în grădină şi fuma o ţigară de foi. Îşi salută politicos musafira.

— Vă restitui cheia, spuse ea bucuroasă. Ieri după-amiază aţi fost atât de ocupat. Unul dintre grădinarii mei mi-a spus că săpaţi cu râvnă în grădină!

D-na Verriner se uită împrejur, groapa însă nu se mai vedea. Pe pajişte, în apropierea gardului viu, apăruse un răzor oval.

— Aici voi pune flori, îi explică dl. Vaux. Şi cred că foarte nimerit pentru bordura stratului ar fi nişte „nu-mă-uita”. Ar trebui să-mi amintească mereu de micul serviciu ce-am izbutit să vi-l fac, madame.

Ea se gândea doar la cheia pe care acesta i-o cedase, dar *Vrăjitorul* se referise la cu totul altceva...

5. UN DAR DE LA SANTA CLAUS

Dl. Gilbert Orsan scria tot soiul de articole, pe care le trimitea ziarelor, dar nu în intenţia de a câştiga bani astfel – avea destui! De cele mai multe ori tratau tendinţa de a risipi, proprie celor săraci, şi alte subiecte asemănătoare.

Era desigur în temă cu mizeria în care se zbăteau nevoiaşii, fiind şi proprietarul a numeroase case de raport, iar sumele pe care aceştia i le datorau erau de ordinul miilor.

Despre el, însă, se povesteau lucruri foarte urâte. Nici ca proprietar, nici ca şef nu era agreat. Lui îi aparţinea şi reţeaua marilor magazine universale ORSAN, care erau diseminate în întreaga Londră. Dar când îi parveneau ecouri ale acuzelor ce i se aduceau, respingea îndată aceste „calomnii răuvoitoare”, prezentându-le ca atacuri la persoană, lansate de extremişti.

Şi Lila Brown avusese prilejul să-i cunoască îndeaproape caracterul nemilos. Era acum foarte disperată şi îşi făcea cele mai mari reproşuri.

Dar dl. Orsan – după părerea lui – se comportase extrem de generos faţă de ea. La despărţire îi spusese că: „astfel de lucruri se mai întâmplă” şi... „să nu facem din ţânţar armăsar”. Mai înainte fusese secretara particulară a d-lui Orsan şi menajera sa,

dar acum trebuise să cedeze postul în favoarea unei persoane mai tinere, şi locuia într-o pensiune în Hythe. Fostul şef îi plătea săptămânal patru lire sterline...

Destul de puţin, fiindcă banii aceştia asigurau nu numai cele de trebuinţă pentru existenţa ei, dar şi pentru micuţul pe care-l născuse de curând.

În aceeaşi pensiune mai locuia şi un domn liniştit şi cumsecade. Nu se ştia exact ce vârstă are, dar arăta încă foarte bine, cu toate că părul începuse deja să-i încărunţească. Era în relaţii amicale cu toată lumea şi toţi aveau încredere în el. Îi confiau chiar şi griji sau secrete pe care nu le-ar fi povestit celor mai buni cunoscuţi sau prieteni. Mai cu seamă iubea copiii mici şi ştia cum să se poarte cu ei, fiindcă, aşa cum spunea, administrase mai demult un orfelinat din Edinburgh.

Inspectorul şef Bliss îl căuta pretutindeni pe *Vrăjitor*, dar n-ar fi bănuit că se găseşte în această pensiune liniştită din Hytlie. Henry Arthur Milton descoperi astfel caracterul infam al d-lui Orsan. D-na Brown îi povesti şi despre coridorul foarte discret care lega garajul de cabinetul său personal şi prin care aveau astfel acces oameni ce se temeau de lumina zilei... Ba îi mai arătă şi o fotografie a acestui domn, iar dedicaţia de pe ea era foarte sentimentală. E drept că trecuseră doi ani de atunci, dar... în orice caz, pentru ea a fost un fel de eliberare faptul că l-a întâlnit pe *Vrăjitor*, fiindcă avea nevoie de cineva căruia să-i poată destăinui toată amărăciunea, cineva care să o asculte atent şi plin de înţelegere.

Dl. Orsan locuia într-o vilă superbă în apropiere de Hyde Park. Nu prea se omora cu firea pentru treburile firmei. Zilnic dedica acestei ocupaţii două ore şi atunci, în biroul său principal, dicta secretarei o corespondenţă de serviciu adresată şefilor

diverselor compartimente, care-i aducea pe aceştia în pragul disperării.

Restul timpului şi-l petrecea de obicei acasă, de unde avea o perspectivă minunată asupra pajiştilor verzi şi a pâlcurilor de pomi frumoşi. Acolo-şi redacta cuvântările, pe care obişnuia să le ţină pe la diferite societăţi.

Camera sa de lucru era minunat amenajată şi un cămin mare de marmură împodobea unul dintre pereţi. Ţinea mult la etichetă şi servitorii săi purtau o vestimentaţie pentru care puteau fi invidiaţi de lacheii ducelui de Windsor: livrele brodate cu trese aurite şi pantaloni până la genunchi. Era foarte frumoasă. Unii spuneau chiar că prea frumoasă...

Într-o zi îi fu anunţat inspectorul şef Bliss.

— La dracu, ce-o vrea funcţionarul ăsta de poliţie? Dă-i voie să intre, Thomas.

De la bun început se supără pe Bliss, fiindcă acesta nu-i acordă tot atâta respect ca persoanele celelalte cu care avea de-a face în mod obişnuit. Vedea în acest inspector – fie el şi şef – doar un slujbaş al statului, căruia nu trebuie să-i dai prea multă importanţă.

Bliss puse pălăria de-o parte şi se aşeză, fără a fi fost invitat s-o facă.

— Aţi venit probabil să discutaţi cu mine problema acelei delapidări de care s-a făcut vinovat unul dintre casierii mei, nu? întrebă condescendent dl. Orsan. Pentru astfel de chestiuni nu am timp. Trebuie să vă adresaţi directorului magazinului respectiv...

— Vă înşelaţi, d-le Orsan. V-am căutat fiindcă voiam să discut cu dvs. despre o scrisoare pe care aţi adresat-o redacţiei „Megafonului”. Este vorba acolo despre răufăcători în general şi se cer pedepse aspre pentru ei.

Dl. Orsan se propti cu spatele în fotoliu şi îşi împreună vârfurile degetelor. Apoi dădu din cap afabil, fiindcă îl flata că Scotland Yard-ul era preocupat de opiniile sale.

— A, articolul acela... Da, uitasem deja de el. Cred că-mi daţi perfectă dreptate? Concepţia mea despre asemenea oameni...

— ...mă interesează în momentul de faţă foarte puţin, îl întrerupse şi-l continuă Bliss nepoliticos.

D-lui Orsan nu-i plăcea când nu era lăsat să-şi expună în detalii opiniile, aşa că-i aruncă inspectorului şef o privire ostilă.

— În articolul dvs., aţi amintit şi de *Vrăjitor*. Spuneaţi că poliţia ar trebui admonestată deoarece nu face mai nimic în acest caz...

— Şi asta-i într-adevăr părerea mea, replică dl. Orsan apăsat. Probabil că nu v-a convenit, când aţi văzut rândurile astea în ziar. Dar n-am ce vă face. Mi-am exprimat deschis opinia şi cred că n-am făcut altceva decât să servesc interesului întregii comunităţi.

Bliss râse.

— Poate altora li s-ar părea interesante aceste idei ale dvs., dar nouă nu ne spun mare lucru. Suntem obişnuiţi să ni se facă reproşuri şi am venit la dvs. doar pentru a vă preveni. Consider că este foarte periculos că atrageţi atenţia *Vrăjitorului*. Şi în afară de aceasta, am aflat că nu de mult a fost la Hythe.

Dl. Orsan se încruntă. Numele acesta îi spunea ceva.

— Şi de ce treaba asta e pusă în relaţie cu mine?

— Fiindcă acolo locuieşte o tânără care-şi zice d-na Tredmayne, dar care, după câte ştiu, este o anume d-nă Brown. Iar o d-nă Brown a fost până nu demult în serviciul dvs. Nu ştiu dacă are motiv să se plângă de dvs., dar presupun. V-a fost secretară şi menajeră şi este într-adevăr o tânără doamnă foarte drăguţă...

— Cunosc problema d-nei Brown, răspunse dl. Orsan încruntat. Desigur că este drăguţă şi tânără dar a avut ghinionul să... în fine, nu doresc să discut mai departe cu dvs. chestiunea...

— Nici nu e necesar, d-le Orsan, ripostă Bliss în maniera sa tranşantă, nepoliticoasă. Scotland Yard-ul nu se poate ocupa de asemenea probleme. Dar aş vrea să repet că *Vrăjitorul* a stat în aceeaşi pensiune cu d-na Brown şi că din cauza asta veţi avea poate surprize neplăcute. În această circumstanţă, consider că este de două ori mai imprudent din partea dvs. să-i atrageţi şi mai mult atenţia cu asemenea articole de ziar.

Dl. Orsan se ridică în întreaga-i mărime şi, privind de la această înălţime olimpiană la Bliss, îi spuse:

— Mă surprinde foarte neplăcut că exprimaţi astfel de opinii. Este doar datoria mea de cetăţean de a atenţiona asupra cancerelor societăţii şi mai ales să-i pun poliţiei o oglindă la dispoziţie, atunci când ea îşi neglijează atribuţiunile. Credeţi cumva că mă tem de *Vrăjitor*? Următoarea mea scrisoare destinată „*Megafonului*” va fi redactată în termeni şi mai drastici despre el!

Bliss dădu din umeri, se ridică şi îşi luă pălăria.

— Nu v-a sărit în ochi că v-am putea folosi ca momeală pentru a-l prinde pe *Vrăjitor*? întrebă el. N-am face altceva decât să ne uşurăm misiunea, dacă v-am încuraja tendinţa pentru asemenea articole provocatoare.

Ideea asta, plină într-adevăr de bun-simţ, îl ocolise până atunci pe dl. Orsan.

Când Thomas conduse vizitatorul spre ieşire, Orsan îşi sună secretara şi îi dădu dispoziţie să-i aducă imediat toate informaţiile, tot materialul documentar cât de cât accesibil legat de Henry Arthur Milton. Apoi se puse pe treabă şi scrise un articol vehement despre delăsarea impardonabilă a poliţiei.

Diatriba chiar văzu lumina tiparului, într-o formă mult redusă însă, datorită lipsei de interes ce-o inspiră redactorului de serviciu, care mai avea nevoie de spaţiu pentru a înghesui şi reclama unei cunoscute conserve de carne pentru câini.

Inspectorul şef Bliss de la Scotland Yard citi materialul semnat de Orsan şi rânji:

— Inutilă încercarea de a-l sfătui pe individ – când zeii vor să-l distrugă pe-un individ, atunci îl pedepsesc cu orbirea şi-l pun să scrie articole pentru „Megafonul”.

Două zile mai târziu dl. Orsan primi o scrisoare. Era dactilografiată, fusese pusă la poştă într-un sector din nordul Londrei şi adresa expeditorului lipsea.

> *Sunteţi un foarte interesant autor de articole. Oare puteţi să vă susţineţi opiniile şi într-o discuţie publică? Intenţionez ca de Crăciun să invit toţi chiriaşii dvs. la un banchet, în care scop am închiriat deja Albert Hall. La ora 21 p.m. voi fi pe podium, pentru a dezbate împreună problema pedepsei capitale. Vă rog să arătaţi inspectorului şef Bliss scrisoarea şi să-mi răspundeţi printr-un anunţ în „Megafonul”.*
>
> *Henry Arthur Milton*

— Idioţenie! zise dl. Orsan, dar ceru apoi legătura cu Scotland Yard-ul.

Se înfurie şi mai mult, după ce Bliss îl invită rece să-l viziteze la birou, în vederea discuţiei ce se impunea.

— Sunt acasă toată după-amiaza, replică el.

— Şi eu sunt toată după-amiaza la birou. Dacă veniţi pe la ora 15, îmi voi face zece minute timp pentru dv.

În ciuda opoziţiei sale, dl. Orsan fu obligat să se deplaseze la Scotland Yard, la ora convenită, dar mai trebui să petreacă un

sfert de ceas în sala de aşteptare, înainte de a fi condus în biroul arid şi searbăd al inspectorului şef. Bliss luă scrisoarea şi-o citi.

— Ei, şi ce-aveţi de gând? Acceptaţi provocarea?

Dl. Orsan îl fixă bănuitor.

— Credeţi într-adevăr că *Vrăjitorul* se va prezenta la Albert-Hall, pentru o polemică? Asta-i complet aiurea!

— Dacă omul scrie că vrea să vină la Albert-Hall, să ştiţi că o şi face. Încă nu ştiu ce se va întâmpla cu dv., dar bine n-o să fie în nici un caz. N-aveţi decât să vă inseraţi răspunsul în „*Mefagonul*". Îmi voi da toată osteneala să vă protejez pe cât posibil.

Dl. Orsan nu era fricos, ci doar foarte mirat de părerea inspectorului.

— Doar n-o să-mi spuneţi că luaţi în serios scrisoarea asta absurdă?

— Ba da, şi nu vă pot da decât sfatul să faceţi şi dvs. tot aşa.

A doua zi se vorbea pretutindeni despre dl. Orsan şi toate ziarele publicară o scrisoare a lui, prin care confirma primirea mesajului din partea aceluia căruia i se spunea *Vrăjitorul*.

Între timp, Scotland Yard-ul stabili că realmente imensa Albert-Hall din South Kensington fusese închiriată printr-un agent, pentru prima zi de Crăciun. Suma fusese plătită anticipat şi o mare firmă de alimentaţie publică preluase dificila misiune de a asigura ospătarea a 3.000 de invitaţi. Şi acestei firme i se onoraseră anticipat toate cheltuielile.

Cineva încercă să-l determine pe proprietarul Albert-Hall-ului să rezilieze contractul, motivând că interesul binelui public ar reclama aceasta, dar Scotland Yard era de altă părere. Inspectorul Mander vizită atât direcţia Albert-Hall-ului cât cât şi firma de alimentaţie publică şi declară că poliţia pune mare preţ pe realizarea contractelor.

Conform dorinţei sale, inspectorul Mander primise misiunea să efectueze toate preparativele necesare rezolvării acestui caz.

— Mă bucur că mi se acordă posibilitatea să repar eşecul meu din cazul Lumiere[2]. De astă dată nu mă voi mai lăsa indus în eroare – nu voi mai fi înşelat!

Iniţial, Bliss voi să respingă rugămintea lui Mander, dar solicitarea acestuia fu aprobată undeva mai sus, fiindcă inspectorul avea câţiva prieteni influenţi.

În cele din urmă Bliss cedă.

— Asta este într-adevăr o ocazie. Dar vă avertizez! După părerea mea este ultima şansă care vi se mai acordă. Vă predau cazul cu mare neplăcere, fiindcă sunt convins că funcţionarul de poliţie care se va ocupa în timpul acestui Crăciun de *Vrăjitor*, va pierde partida.

Mander zâmbi.

— Dacă *Vrăjitorul* se va ţine de cuvânt, înseamnă că este într-adevăr un magician.

— Treaba asta parcă am mai auzit-o cândva. Bine, n-aveţi decât să vă încercaţi norocul. Din partea mea, mult succes!

Toţi chiriaşii d-lui Orsan primiră invitaţii. Bogătaşul deveni rapid foarte cunoscut, oamenii şi-l arătau unul altuia, se atenţionau când apărea în public. Era Omul-care-va-sta-de-vorbă-cu-*Vrăjitorul*!

— Vă sfătuiesc să aveţi grijă ca patru medici să se afle în preajma tribunei oratorilor. Şi în afară de asta să fie pregătită o salvare pentru a-l transporta pe Orsan la spital.

— Dar de ce chiar patru medici? îşi întrebă Mander superiorul.

— Doi pentru Orsan şi doi pentru dv., răspunse Bliss ironic.

---

[2] Vezi episodul: „Vrăjitorul promovează Fair-play-ul”

Dl. Mander zâmbi.

— Cred că *Vrăjitorul* nici n-o să-şi facă apariţia.

— Sunteţi un nerod, replică Bliss indispus.

În Ajunul Crăciunului, dl. Orsan primi al doilea mesaj.

Respectaţi-vă necondiţionat promisiunea! Dacă nu apăreţi la Albert-Hall, să ştiţi că nu aştept la tribună mai mult de zece minute – doar atât.

Dar dl. Orsan nu se preocupa în acel moment prea mult de *Vrăjitor*, fiindcă între timp apăruse un nou combatant în arenă, care nu numai că luase telefonic legătura cu el, dar care-l şi căutase personal.

Dl. Agnis era o persoană cu capul mare, purta barbă şi era un adversar fanatic al pedepsei cu moartea. Îi explică d-lui Orsan că luptase pretutindeni în lume unde se vorbea engleza împotriva pedepsei capitale, şi-l rugă pe acesta să fie de acord ca el, Agnis, să vorbească în locul *Vrăjitorului*, dacă ar fi să nu apară, aşa cum se zvonise. Părea să fie un bărbat întrutotul onorabil, era bine îmbrăcat şi-l trată pe dl. Orsan cu cea mai mare consideraţie. În afară de asta, îşi făcuse apariţia în automobilul propriu.

— În nici un caz *Vrăjitorul* nu va veni la această întrunire! Totul nu-i decât o glumă proastă. Dar de ce să nu folosim totuşi ocazia pentru o dezbatere publică?

Propunerea nu-l incomodă pe dl. Orsan, mai ales că-şi pusese deja pe hârtie atât alocuţiunea, cât şi celelalte cuvinte pe care dorea să le rostească. Dar era o persoană totuşi prudentă, astfel că mai întâi luă telefonic legătura cu Scotland Yard-ul.

— Rudolph Agnis? spuse inspectorul Mander. Asta ne mai lipsea. Dar lăsaţi-l să participe liniştit. De fapt, unde locuieşte?

— Nu l-am întrebat. În seara asta mă sună, ca să-i dau răspuns. Este foarte amabil şi prietenos.

Mander avu de lucru din plin. Poliţia călare abia făcea faţă mulţimii care se adunase în faţa Albert-Hall-ului.

Sute de detectivi fură folosiţi, iar accesul nu se permise decât persoanelor care aveau invitaţii.

— Nu uitaţi, îl avertiză Bliss pe inspector în după-amiaza zilei de 24 decembrie, că *Vrăjitorul* nu are nevoie neapărat de peruci ori de bărbi false, pentru a lua înfăţişarea cuiva. Dacă îşi propune să joace un rol, atunci chiar devine personajul respectiv. Vocea sa, gesturile sale, felul său de a se mişca, totul este unitar şi fără cusur.

— Puteţi avea încredere în mine, răspunse Mander.

— Păi tocmai asta e, că n-am, replică Bliss şi-l lăsă pe individ în plata Domnului.

Începând cu ora patru, musafirii îşi făcură apariţia şi la ora şapte uriaşa sală era plină până la refuz. O orchestră se îngrijea de distracţie şi se anunţă chiar că, după dezbateri, se va putea dansa.

La opt şi jumătate inspectorul Mander se deplasă, împreună cu alţi trei funcţionari, la locuinţa d-lui Orsan. Fu condus îndată în bibliotecă, unde stăpânul casei îl primi şi-l invită să ia loc.

— Îmi mai îngăduiţi un moment? Aş vrea să termin mai întâi această scrisoare adresată „Megafonului”.

Mai scrise cinci minute apoi puse stiloul deoparte, aplică sugativa pe ultima filă şi vârî scrisoarea într-un plic.

— S-ar putea totuşi ca acest *Vrăjitor* să fie un tip primejdios? întrebă el.

— Da, dar asta nu-i o noutate pentru poliţie, răspunse inspectorul. Nu trebuie să vă faceţi griji. Cum se iveşte la intrare şi îşi spune numele, va fi înconjurat de detectivi. L-am putea

aresta pe loc, dar vrem să vedem cât de departe intenţionează să întindă gluma asta.

— Nu cumva o să tragă în mine... sau o să mă agreseze în vreun fel?

— Aveţi încredere în mine.. Sunteţi doar sub protecţia mea.

Maşina d-lui Orsan aştepta în faţa uşii şi cei cinci domni plecară astfel la Albert-Hall, unde intrară printr-o uşă laterală. La ora nouă fix, dl. Orsan, înconjurat de funcţionarii poliţiei, îşi făcu apariţia pe estradă. Cei prezenţi, care în acel moment festiv uitaseră de toate neajunsurile pricinuite de proprietarul lor, chiar îl aclamară. Urcă apoi nervos la tribună şi rămase nemişcat, cu braţele încrucişate.

În sală se aşternuse acum o tăcere adâncă. Puţinii reporteri privilegiaţi, cărora li se permisese accesul, priveau curioşi în jurul lor, încercând să vadă din ce parte îşi va face apariţia *Vrăjitorul*.

Tensiunea devenise insuportabilă.

Dintr-odată se iscă rumoare, când un tip bărbos se ivi în conul de lumină al reflectorului. Mander dispusese ca tribuna oratorilor să fie puternic iluminată.

— Fiindcă *Vrăjitorul* n-a venit, începu el cu o voce răsunătoare, aş vrea să vorbesc în locul său şi să am un schimb de opinii cu dl. Orsan în privinţa pedepsei capitale. Mi-am făcut câteva notiţe privitoare la tema asta şi vă rog să...

Între timp dusese repede mâna la buzunar, dar încă înainte de-a izbuti să şi-o retragă, fu înconjurat de-o ceată de detectivi care îl scoaseră târâş din sală.

— Treaba e în ordine, zise Mander zâmbind. D-le Orsan, nu cred că are rost să mai rămâneţi.

Patru funcţionari îl însoţiră pe acesta până la ieşire şi inspectorul se grăbi să ajungă la cel arestat, pentru a-l interoga.

Domnul Agnis spumega.

— Dacă mai îndrăzneşte cineva să se atingă de barba mea, îi crap capul!

— E într-adevăr o barbă veritabilă, îi spuse un detectiv lui Mander. Şi domnul are suficiente acte personale asupra sa – este într-adevăr dl. Agnis!

Inspectorul verifică documentele şi trebui să accepte ideea că se întâmplase o greşeală extrem de penibilă.

— Ştiam că veniţi încoace, dar am crezut pentru un moment că *Vrăjitorul* va voi să se folosească de identitatea dvs. pentru a-l lichida pe dl. Orsan, începu Mander. Aşa se şi explică reacţia de scurt circuit a băieţilor când au văzut că vârâţi mâna în buzunar...

— Da, ţineam cu tot dinadinsul să viu. Atât convingerile mele cât şi suma de 200 de lire pe care mi-a oferit-o un domn pentru a dezbate public cu dl. Orsan chestiunea, m-au făcut să vin special din Manchester încoace.

Inspectorul îl privi înspăimântat.

— Ei, în orice caz, domnul acesta nu este *Vrăjitorul*. Am spus eu, de la bun început, că n-o să vină şi într-adevăr nici n-a venit. Astfel, Bliss s-a mai făcut de râs încă o dată.

Se înapoie la Scotland Yard, unde inspectorul şef aştepta deja neliniştit noutăţile.

— Dar la dracu, de ce n-aţi telefonat? întrebă Bliss furios, când află ce se întâmplase.

În clipa următoare se năpusti pe scări în jos şi ajunse cu o maşină într-un tempou turbat la domiciliul d-lui Orsan. Un valet îi deschise.

— Da, dl. Orsan este deja de câtva timp acasă.

— Unde se află acum?

— În camera sa de lucru.

Dar nu era acolo şi nici în dormitor nu dădură de el. După ce scotociră prin toată casa, îl descoperiră în cele din urmă într-o debara micuţă, la etaj. Era legat, în gură i se vârâse un căluş şi se afla acolo de la ora trei!

Vrăjitorul pătrunsese în casă prin coridorul discret care făcea legătura între garaj şi camera de lucru, îşi compusese în tihnă înfăţişarea d-lui Orsan – el, care putea intra în câteva zeci de secunde în pielea cuiva – şi împinsese atât de departe neruşinarea încât să îmbrace şi unul din costumele favorite ale acestuia. Astfel deghizat, se urcase la tribuna de la Albert-Hall.

Dar mai înainte de asta, forţase şi seiful din bibliotecă, de unde extrăsese 7000 de lire sterline în bancnote.

După o săptămână, d-na Brown primi un pachet care conţinea aceeaşi sumă.

Pe un bileţel care se afla tot acolo, se putea citi; „*Un dar întârziat de la Santa Claus*”[3].

[3] Moş Crăciun (engl.).

6. VRĂJITORUL ŞI FEMEIA FATALĂ

În apropiere de satul St. Mary Church se întâmplă într-o zi un accident de automobil, din fericire însă nu cu urmări grave.

În curbă se întâlniseră două maşini care rulau cu viteză excesivă. Amândouă mergeau respectând doar foarte aproximativ benzile de circulaţie şi aproape că intrară în coliziune. Autoturismul d-lui Bayford rămase pe şosea, dar celălalt fu ejectat din curbă, se răsturnă, şi ajunse astfel într-o poziţie nefericită, chiar deasupra şanţului adânc şi plin de apă. Pilotul imprudent s-ar fi înecat desigur, dacă dl. Bayford n-ar fi avut suficientă prezenţă de spirit şi tot atâta putere încât să-l salveze. Dar omul dispunea de forţa a trei bărbaţi obişnuiţi, şi în afară de asta era în cea mai bună dispoziţie, fiindcă venea de la logodna sa.

Dl. Bayford ajunse rapid la marginea acostamentului şi săltă cu putere aproape supraomenească maşina răsturnată, atât, încât făcu posibil ca bărbatul care se afla la volan să se elibereze din situaţia sa precară.

— Îmi pare teribil de rău, spuse Bayford amabil. Probabil că vina noastră este la fel de mare sau la fel de mică.

Celălalt zâmbi slab:

— Dintotdeauna mi s-a prezis că voi sfârşi de moarte violentă, replică el, dar încă nu mi-a spus nimeni că-mi voi lăsa viaţa într-un şanţ de la marginea drumului.

Apoi se prezentă lui Bayford ca fiind exploratorul Marksen.

— Formidabil, spuse Bayford.

Nu auzise niciodată până acum despre exploratorul Marksen, dar îl luă imediat drept o personalitate.

— Cel mai bine ar fi să vă duc cu maşina mea până la Babacombe, zise el.

Dar în momentul când făcu propunerea asta, apăru în scenă grădinarul vilei din apropiere. El şi stăpâna lui observaseră de sus accidentul.

— *Madame* vă roagă să poftiţi în casă. Vrea să telefoneze garajului din Babacombe şi, între timp, vă puteţi reface.

Dl. Marksen fu de acord, dar dl. Bayford insistă să aducă el însuşi ajutorul necesar.

— Mi-aţi salvat într-adevăr viaţa, spuse Marksen, şi dacă mă gândesc la toate primejdiile prin care am trecut până acum, cred că ar fi fost într-adevăr ruşinos să-mi închei viaţa astfel...

— Da, da, ar fi fost al dracului de neplăcut, răspunse Bayford repede, fiindcă pentru el, mulţumirile însemnau un ce penibil.

— Sper ca într-o bună zi să ajung în situaţia de-a mă revanşa.

Marksen scutură zdravăn mâna lui Bayford şi îl urmă apoi pe grădinar. Trecură pe lângă pajiştea de gazon tunsă scurt şi de straturile de flori, care radiau o frumuseţe calmă şi ajunseră la clădirea modernă şi îngrijită a conacului. O doamnă mai în vârstă îl primi pe Marksen prietenos. Purta o rochie de mătase de culoare închisă, o scufie albă şi o camee mare, din care un bijutier priceput migălise o broşă.

După ce musafirul făcuse o baie fierbinte şi se echipase cu costumul de zile mari al grădinarului, d-na Reville Ross îl plimbă prin casă şi-i prezentă cu o nedisimulată mândrie comorile.

Interioarele erau totuşi în destule cazuri distonante. De pildă, ieftina fotografie mărită care străjuia pe un perete al camerei de zi, nu se potrivea defel cu mobilierul frumos, ales într-adevăr cu cea mai mare grijă.

— Acesta-i defunctul meu soţ, explică ea. Şi-a pierdut viaţa într-o catastrofă feroviară, dar a avut grijă de viitorul meu. Îşi desprinse broşa din piept, deschise capacul şi-i arătă chipul unei tinere drăguţe, de aproximativ şaisprezece ani. Sigur că aţi auzit deja de ea, este cunoscuta actriţă de cinema, Stella Maris. Şi este englezoaică, adăugă ea triumfătoare, deşi toată lumea o ia drept americancă sadea. Dacă s-ar afla că de fapt se numeşte Betty Ross, şi-ar pierde pe dată popularitatea. Şi vă pot arăta o tăietură dintr-un ziar, un articol în care ea afirmă că n-a fost niciodată în Anglia. Dar în taină, vine la mine în fiecare an, pentru o lună. Nici nu vă închipuiţi cât de mult mă iubeşte. Casa asta tot ea mi-a cumpărat-o. Am servitorii mei, un şofer, un grădinar, o maşină şi tot ceea ce îmi doresc. Fiica mea afirmă mereu, că nu există nimic pe lume ce n-aş merita...

Dl. Marksen o ascultă interesat pe bătrâna doamnă. Se exprima în cel mai pur dialect Cockney londonez[4] şi distona destul de mult ca înfăţişare cu această casă selectă.

Inspectorul şef Bliss o ştia pe Louise Makala, căreia nu-i spunea decât „Lou”. Avusese cu ea două convorbiri mai îndelungate, reproşându-i destule, dar pe Louise n-o puteai nici

---

[4] Din partea de est a metropolei, unde locuiesc în general persoanele cu o situaţie materială mai modestă.

măcar intimida prea uşor, necum să-i insufli teamă. Nu reuşise s-o înspăimânte; cel mult o plictisise.

Lou avea o locuinţă frumoasă în Grosvenor Street, un intendent, mai mulţi servitori şi un şofer. În afară de asta avea o vilă la ţară, un apartament la Paris şi un conac în Leicestershire. Nu numai Bliss, dar şi ceilalţi bărbaţi care o cunoşteau, o considerau drept cea mai frumoasă femeie pe care o întâlniseră. Dar această femeie era o infractoare, era un VAMPIR – nefericise până acum destui bărbaţi sufleteşte – iar financiar îi ruinase. Nu trebuia să-şi dea prea mare osteneală să-i găsească, fiindcă frumuseţea ei şi înfăţişarea ei strălucitoare ademeneau destule victime.

— Cine-i doamna? întrebă Sir George Cestein pe portarul hotelului *Felles*.

Află că este d-ra Blenhard, fiica unui australian bogat, şi că locuia în cel mai scump apartament al hotelului.

Sir George se luă după ea şi ridică batista, sau mănuşa sau vreun alt obiect pe care ea îl lăsase să-i cadă, dar după douăzeci şi patru de ore, aventura se termină foarte brusc...

— Ori îmi daţi imediat un cec de cinci mii de lire, ori strig după ajutor şi cer să vină poliţia!

Sir George doar o sărutase, dar comisese imprudenţa fatală de-a invita-o la el, la hotelul Margravine.

Se holbă la ea siderat. Rochia era sfâşiată şi coafura-i răvăşită, dar ea fusese cea care se „aranjase” fulgerător astfel. *Sir* George se dezlănţui furios, dar ea insistă inflexibilă. Mai apăru acum şi camerista ei, şi-ntradevăr nobilul completă cecul pretins, cu care Lou trimise îndată pe fată la bancă. *Sir* George ameninţă că va merge imediat la Scotland Yard, dar aşa ceva mai auzise ea de prea multe ori ca să se mai sperie din atâta lucru.

Îşi atinsese scopul, fiindcă peste puţin timp după aceasta, cele cinci mii de lire intrară în posesia ei.

Când avusese prima oară de-a face cu Bliss – el o căutase – şi când aflase ce funcţie îndeplineşte, se sperie destul de puternic, dar se reculese rapid.

— Îl cunoaşteţi pe *Sir* Roland Perfenn? întrebă el sever.

Ei îi veni să râdă, fiindcă *Sir* Roland era consilier secret şi un vizitator zelos al bisericilor. Ar fi fost ultimul care ar fi putut s-o reclame pentru extorcare.

— Afirmă el cumva treaba asta? întrebă ea distrată.

Bliss trebui să nege.

— În orice caz, mi-a ajuns la ureche..., începu el şi-i povesti aventura lui *Sir* Roland, cel galant şi amabil.

— Da de ce nu-l chemaţi încoa, bunul meu domn Bliss? E extrem de uşor. Numărul lui îl aflaţi din cartea de telefon, aşa că...

Nu era în situaţia de-a face uz de invitaţia ei, dar încercă să-i explice părinteşte:

— Până acum aţi tras pe sfoară doar bărbaţi cărora le e imposibil să vă reclame, fiindcă n-au voie să se compromită în faţa opiniei publice. Dar mai devreme sau mai târziu, vă veţi alege în mod greşit victima. Când judecătorul va întreba dacă există cineva care să ştie ceva despre dv., mă voi prezenta ca martor şi voi depune sub jurământ: „Această doamnă este o şantajistă notorie”. Ştiţi că în acest caz puteţi să luaţi douăzeci de ani?

Ea se mulţumi doar să-i râdă în nas:

— Dacă un general pierde bătălia, atunci s-a terminat cu el, şi dacă un dresor de lei nu-şi poate stăpâni animalele, acestea îl sfâşie... nu începeţi acum să-mi spuneţi despre ulciorul care

merge la apă, până când se sparge, că atunci chiar încep să urlu! Dacă fac o greşeală, n-am decât să plătesc. Dar fiţi convins că n-am s-o fac. Îmi permiteţi să vă ofer un cocktail?

Bliss zâmbi aprig şi negă din cap.

Ea se aşezase pe speteaza unui scaun mare, splendid tapisat, înclinase capul într-o parte şi-l privea ironic.

— În loc să-mi ţineţi astfel de predici moralizatoare, ar trebui de fapt să-mi cereţi ajutorul. Cred că sunt singura persoană din Londra care ar putea să-l captureze pe *Vrăjitor*!

Această aluzie răutăcioasă îl deranjă destul de mult. În ultima vreme *Vrăjitorul* făcuse să se vorbească iarăşi mult despre el, fără ca poliţia să poată înregistra nici cel mai mic succes.

— Aveţi mai bine grijă să nu vă înhaţe el! răspunse oarecum neputincios Bliss.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar credeţi că *Vrăjitorul* îmi poate face vreun rău? Zău, d-le Bliss, dacă la Scotland Yard ar fi femei ca mine, individul ar fi fost de mult prins. Chiar îmi doresc să se lege o dată de mine – ia uitaţi-vă aici!

Între timp ajunsese la cămin şi se oprise chiar lângă el.

Din cauza asta inspectorul nu observă că deschisese o uşă micuţă, camuflată în ancadramentul din marmură. Când se răsuci, avea un Browning în mână.

— Aveţi permis de portarmă? întrebă el aspru, alegându-se cu un hohot de râs.

— Hai să fim serioşi. Sigur că am. Dar mult mai important e că şi ştiu ce să fac cu un pistol. Am fost căsătorită cu un fermier şi am trăit doi ani în Australia. Acolo am locuit într-o zonă izolată şi el m-a învăţat să mânuiesc armele. Ce-mi daţi dacă-l prind pe *Vrăjitor* – o medalie?

Inspectorul clătină capul, negând:

— Ne vom purta binevoitori cu d-ta când vei ajunge în faţa judecătorului!

Şase luni mai târziu, Lou făcu totuşi o marc greşeală. Dl. Bayford era încă tânăr şi plin de iniţiativă, cu toate că era logodit cu fiica mezină a Lordului Rendlesham. Întâmplarea făcu s-o cunoască pe Lou şi frumoasa femeie îl fermecă imediat. Invitaţia de-a lua ceaiul la ea, îl flată peste măsură. Realitatea era însă alta: era ţinut din scurt şi ştia foarte bine că părintele lui nu-i va pune la dispoziţie sume prea mari.

După ce Lou îşi jucă scena cea mare şi pretinse un cec de zece mii de lire, Bayford încremeni şi de-abia mai reuşi să gândească limpede.

— Persoană neruşinată! Ce minciună sfruntată! Dar nu eu v-am rupt rochia – atâta doar că v-am sărutat! Pesemne că sunteţi nebună dacă puteţi afirma aşa ceva!

Vorbele sale o lăsară rece şi indiferentă.

— De unde să scot eu zece mii de lire. N-am aceşti bani...

Dar deodată îşi aminti că Lordul Rendlesham tocmai dispusese în aceeaşi zi transferul a zece mii de lire în contul bancar al viitorului său ginere. Cu asta urma să cumpere o participaţie. Suma întreagă de plată era de douăzeci de mii de lire, şi tatăl lui trebuia a doua zi să vireze şi el jumătatea cealaltă. Lou se informase minuţios asupra situaţiei financiare a victimei sale.

— Da nu mai vorbiţi prostii. Cunosc exact mărimea soldului dvs. creditor din bancă. În contul dvs. de la Western-Bank se află unsprezece mii de lire.

Dl. Bayford se reculese suficient de mult ca să poată chibzui. De abia acum îşi dădu seama de situaţia disperată în care se afla. Nu prea era pe bune cu taică-său, şi bătrânul domn îşi făcuse

deja cunoscută intenţia de a-şi lăsa averea unei societăţi de binefacere. Şi în afară de asta, Lordul Rendlesham lua astfel de chestiuni foarte în serios, fiindcă se plângea tot timpul de decăderea moralei. Logodnica... Ei bine, logodnica îl iubea desigur, dar dacă ar fi aflat de această încurcătură sentimentală, ar fi desfăcut logodna.

Toate astea îl marcară puternic sufleteşte. Paloarea îl invadă şi era în pragul unei crize de nervi. În cele din urmă completă cecul la valoarea dorită. Lou îl mai reţinu în apartament, în aşteptarea cameristei care plecase la bancă.

În răstimpul ăsta, Bayford îi spuse ce credea despre dânsa, dar Lou ştia deja, pe dinafară ce obişnuiesc bărbaţii să spună în asemenea situaţii şi nu-şi mai dădu osteneala să-i asculte cuvintele agitate.

Considera că nici nu merită să-şi apere faţă de el propriul punct de vedere şi să-şi justifice astfel procedeul. Conform părerii ei, bărbaţii erau nişte hoţi şi bandiţi înnăscuţi, care – fără menajamente şi fără scrupule – pângăreau cinstea femeilor. Iar ea, Louise Makala, voia să le răzbune. Dar lucrurile astea le tot spusese cu alte ocazii, aşa că se plictisise să mai repete şi acum aceeaşi poveste.

— Da, vă aflaţi într-o situaţie a dracului de neplăcută, acceptă ea în cele din urmă. Dacă vreţi, puteţi să vă duceţi la poliţie sau să vă adresaţi *Vrăjitorului*. Acesta se ocupă întotdeauna de inocenţa năpăstuită. Tare mult îmi doresc să am de-a face cu el!

După un timp, camerista reveni şi tânărul fu lăsat să plece.

Dl. Bayford ieşi clătinându-se în strada animată şi îşi urmă drumul la întâmplare. Cui să se adreseze în restriştea sa? Tatălui său?

Ideea îl făcu să se cutremure. La fel de puţină înţelegere va găsi la Lordul Rendlesham şi la fiica lui. Nu, la aceşti oameni n-avea ce căuta.

— *Hello*, ce mai faceţi d-le Bayford? îl întrebă deodată cineva.

Se întoarse mirat şi se uită ţintă la bărbatul care-şi pusese amical mâna pe braţul lui.

— A, dl. Marksen! Aţi mai păţit ceva după accident? Sper că n-aţi răcit cumva?

O uşoară speranţă începu să mijească. Poate izbutea omul acesta să-l salveze. Dacă echipezi expediţii costisitoare, înseamnă că trebuie să dispui şi de o avere mare. Astfel de persoane au câteodată un noroc neverosimil şi găsesc comori în oraşele acelea dispărute. Deşi dl. Marksen purta acum un costum de golf nu prea elegant, ba chiar şi pipa lui arăta destul de veche. În afară de asta lăsase în ultimul timp să-i crească o mică mustaţă blondă. Dar aici dl. Bayford nu avea dreptate. Dl. Marksen purtase mustaţă şi înainte de accident, doar că o pierduse cu prilejul băii involuntare din şanţul şoselei.

— Ia spuneţi-mi, n-aţi ieşit acum de la Leathley Court? Cineva mi-a spus încă de-acum vreo câteva zile că în acest hotel locuieşte o cunoscută aventurieră... o doamnă... ei, chestiunea nu mă priveşte...

Bayford îl privi buimăcit.

— O... o doamnă? întrebă el cu vocea întreruptă.

— Da, dacă vreţi să-i spuneţi aşa. Unul dintre prietenii mei a ajuns să aibă mari dificultăţi din pricina unei greşeli relativ inofensive. Din fericire, am reuşit să-l ajut. Dar asta desigur nu vă interesează.

Dar Bayford nu fu numai interesat, ci de-a dreptul fascinat.

— Vă rog foarte mult să mă însoţiţi acasă... acum chiar, insistă el.

Dl. Marksen îşi privi ceasul şi ezită puţin, înainte da a accepta totuşi.

Bliss avea într-adevăr dreptate când afirmă că *Vrăjitorul* nu numai se deghiza, dar că în momentul când interpreta un rol, reuşea chiar să fie omul acela. Cercetările sale neobosite îl făcuseră să dea şi de urma Louisei. Se afla chiar la intrarea în Leathley Court, când ea descinsese din maşină cu ultima-i victimă. Cum încă nu-i cunoştea în amănunţime metodele, n-o băgase în seamă pe camerista care plecase să încaseze cecul. Dar când îl văzu ieşind pe Bayford – palid şi năuc – îşi dădu imediat seama ce se întâmplase. Şi tot atunci, figura răvăşită de spaimă a acestuia, îl făcu să recunoască pe tânărul care cu câtva timp în urmă îi salvase viaţa.

Locuinţa păgubosului amator de idile nu era departe, dar nu începu să povestească decât după ce se aşezară unul în faţa celuilalt, în camera de zi.

— Mi s-a întâmplat ceva de necrezut, spuse el disperat. M-am lăsat atras într-o capcană de-a dreptul ordinară; bineînţeles că veţi crede că sunt un fustangiu înrăit, dar vă jur că n-am avut nici cea mai mică bănuială, când am acceptat invitaţia la ceai... Înţelegeţi ce vreau să spun?

Din fericire, dl. Marksen cunoaşte legătura logică între fapte, altminteri, ascultând doar această relatare dezlânată, n-ar fi reuşit, în circumstanţe obişnuite, să-şi facă o imagine corectă a întâmplării.

— Zece mii de lire sterline – asta-i într-adevăr o sumă rotundă! Şi lucrul cel mai rău este că banii aceştia nici măcar n-au fost ai dvs. Voi încerca în orice caz să vi-i recuperez.

Bayford îl privi uimit.

— Dar cum veţi proceda?

— Voi discuta cu ea. Chiar în seara asta veţi primi cecul. Şi fiţi convins că va fi şi onorat.

Lou părăsea rareori locuinţa ei din Grosvenore Square după cină, fiindcă nu vizita mai deloc teatrele sau localurile de lux mondene. Mânca întotdeauna acasă, de cele mai multe ori singură, câteodată, ce-i drept, şi cu vreuna din victimele ei.

Şi-n seara asta rămăsese acasă şi completa în cocheta ei cameră de lucru cecuri pentru furnizori. Apoi mai făcu şi nişte calcule. Traiul ei era foarte costisitor şi înghiţea sume uriaşe. Dar trebuia să-şi permită un asemenea *standing*[5], pentru ca bărbaţii să se simtă în siguranţă.

De fapt, era chiar foarte econoamă şi îşi administra bine avutul. Storcea sume mari de la victimele ei, dar ţinea o contabilitate exactă şi era absolut lipsită de orice tendinţă de a risipi. Nu bea, fuma rareori, nu paria şi evita jocurile de noroc.

Nu reuşi să termine ce-şi propusese, fiindcă un servitor bătu la uşă, intră şi-l anunţă pe marchizul Crevitte-Soligny. Ridică privirea din calculele ei, apoi îşi răsfoi nedumerită agenda fiindcă nu putea să-şi explice această vizită.

— Marchizul de Crevitte...? Pofteşte-l înăuntru.

Poate că era prietenul vreunui cunoscut, care venea să se convingă dacă relatarea entuziastă privind farmecul ei deosebit are şi corespondent în realitate.

Nu-l cunoştea pe domnul înalt şi zvelt, cu părul alb, care se înclină galant în faţa ei şi-i sărută mâna. Arăta viril şi interesant, avea o mustaţă căruntă, tunsă scurt, şi trăda militarul de carieră. În butoniera lui era vârâtă rozeta Legiunii de Onoare.

---

[5] Standing (engl) – Aici în sens de situaţie.

— Se pare că *madame* nu reuşeşte să-şi amintească de mine? întrebă el în franceză.

Ea dădu din cap, negând.

— Îmi cer mii de scuze, dar într-adevăr nu ştiu când am avut plăcerea să...

— Nu-i nimic, spuse marchizul în engleză, apoi se întoarse agale la uşă şi o încuie.

În clipa următoare ea ajunsese la cămin şi deschisese deja compartimentul secret placat cu marmură. Dar înainte de a scoate pistolul, auzi iar vocea musafirului insolit.

— Lăsaţi pistolul acolo unde este. Am în mână o armă. Cu ea nu se împuşcă, dar dacă o voi folosi, chipul dvs. va fi atât de mutilat încât va trebui să vă recalificaţi. Eventual ca sperietoare de ciori. Vă rog să vă întoarceţi spre mine.

Ea se supuse.

— Dar cine sunteţi?

El zâmbi.

— Cel pe care doreaţi atât de mult să-l întâlniţi – mi se spune *Vrăjitorul*!

Louise Makala îl fixă neîncrezătoare.

— Poftim? Dvs. sunteţi *Vrăjitorul*? Înseamnă că v-aţi pus perucă?

Oaspetele confirmă.

— Dar luaţi loc dragă colega. Aţi uşurat azi un prieten de-al meu de zece mii de lire.

Nici un muşchi de pe faţa ei nu tresări.

— Vorbiţi despre lucruri pe care nu le înţeleg, începu ea.

El râse vădit amuzat, puse arma pe masă, apropie un scaun şi se aşeză.

— Ei, se pare că va trebui să stăm ceva mai mult de vorbă, d-ră ROSS!

Cuvintele acestea şi mai ales numele rostit o făcură să tresară, vădit marcată.

— Departe de mine să reprob faptul că vă îmbogăţiţi extorcându-i pe nişte bărbaţi lipsiţi de caracter. Meritau să-şi piardă banii. Şi până acum v-aţi ales victimele cu atâta minuţie că a trebuit să vă admir inteligenţa.

În clipa aceea se auziră bătăi în uşă. Din câţiva paşi silenţioşi *Vrăjitorul* ajunse acolo şi răsuci cheia fără zgomot.

— Intră! strigă Lou cu respiraţia tăiată. Obrajii i se roşiră de emoţie şi ochii luceau triumfător.

Servitorul Bennet îşi făcu apariţia.

— Inspectorul şef Bliss de la Scotland Yard, anunţă el.

Ea aruncă o privire pătrunzătoare *Vrăjitorului*. Se afla acum lângă masă şi puse mâna pe armă, pe care o făcu pe neobservate să dispară în buzunar.

— Lăsaţi-l pe dl. Bliss să intre.

Înainte ca Milton să poată interveni, uşa se deschise şi mai mult. Pesemne că Bliss aşteptase în apropierea ei. Privirea lui trecu de la Lou, la străinul îmbrăcat ireproşabil.

— N-aş vrea să deranjez, d-ră Makala. Ceea ce avem de discutat nu este foarte urgent.

— Dar vă rog să vă apropiaţi, interveni *Vrăjitorul* politicos. Voiam şi aşa să plec.

— Rămâneţi aici, porunci ea. Era chiar lângă cămin, astfel că putea să extragă Browning-ul, dacă ar fi intrat şi s-ar fi aşezat între ei.

Vrăjitorul săltă puţin din umeri.

— Cum doriţi...

Inspectorul şef Bliss îl salută cu o înclinare uşoară.

Milton făcu acelaşi lucru.

— A, beneficiez de o ocazie fericită că-l întâlnesc aici pe cunoscutul detectiv, zise el, fiindcă aş vrea să vă consult într-o chestiune dificilă. Cunosc o bătrână doamnă care locuieşte într-o frumoasă vilă din Devonshire. Bătrâna crede că fiica ei este totuna cu Stella Maris, celebra actriţă de cinema. Dar nu-i adevărat. Şi acum se pune întrebarea: n-ar fi mai bine să i se explice doamnei că fiica ei este... mă rog, ceea ce este?

Lou pălise îngrozitor şi fu obligată să se aşeze.

— Nu văd ce m-ar interesa treaba asta, răspunse Bliss în tradiţionala sa manieră nepoliticoasă, apoi, întorcându-se spre Lou, se adresă acesteia cu vocea scăzută. Makala voiam doar să aflu de la dv. dacă aţi întâlnit vreodată pe un anume domn Marksen?

El îi descrise înfăţişarea persoanei, dar Lou negă.

— Poliţia este convinsă că el este *Vrăjitorul*. Am aflat că în ultimul timp a făcut investigaţii cu privire la dvs. Cunoaşteţi poate un detectiv particular cu numele acesta?

— Nu, răspunse ea hotărât.

Bliss se răsuci către celălalt domn, care se afla acum în faţa oglinzii, studiindu-şi degajat înfăţişarea.

— Cine este dânsul de fapt, întrebă el încet.

— Marchizul Crevitte-Soligny, răspunse ea după o scurtă pauză. Îl cunosc de vreo câţiva ani.

Bliss îi mai dădu câteva instrucţiuni despre ce avea de făcut, în situaţia că ar fi vizitată de dl. Marksen, dar ea de-abia asculta.

Scurt timp după aceea, inspectorul şef îşi luă rămas bun, şi uşa se închise în urma lui cu un uşor ţăcănit.

— Deci, cam asta ar fi, spuse *Vrăjitorul* amabil. V-aş ruga acum să completaţi un cec de zece mii de lire, în favoarea d-lui Bayford.

— Şi dacă n-o fac?

Zâmbi, privind-o insistent.

— Atunci mă obligaţi să mă duc la mama dvs. şi să-i spun adevărul despre „profesia” fiicei adorate, răspunse el politicos. Nu cred că va fi foarte bucuroasă aflând că – în afară de o oarecare asemănare cu Stella Maris, celebra vedetă a ecranului – n-aveţi nimic comun cu ea, ci sunteţi doar o şantajistă ordinară.

O privise pătrunzător şi ştia că jocul era câştigat. Descoperise cum puteai şantaja... şantajista.

— Foarte curios, spuse Bliss, că Lou s-a retras dintr-odată din activitatea ei. A vândut toate casele şi celelalte proprietăţi şi s-a stabilit undeva în Devonshire. Pariez că a prins-o frica de *Vrăjitor*!

7. NATURĂ STATICĂ SAU PORTRET?

Aproape toţi oamenii au un cal de bătaie şi o ocupaţie preferată. D-na Gradling era fotografă amatoare şi îşi amenajase în spatele casei un mic atelier. Pentru asta folosi o parte a garajului spaţios. În principal o interesau compoziţiile florale, şi, într-o zi, tocmai când pregătise pe stativ, pentru fotografiat, o vază veneţiană în care tronau nişte crini superbi, *Vrăjitorul*, hăituit de poliţie, forţă uşa garajului pentru a-şi procura benzină.

Din întunericul garajului, pătrunse deodată în atelierul iluminat *à giorno* de lămpile puternice, deci tocmai în clipa când d-na Gradling expunea placa fotografică. Nu era însă travestit, şi ăsta era lucrul cel mai important.

Vrăjitorul auzi cum ea trage un sertar şi sunetul unui obiect care se izbeşte de lemn.

— Nu vă mişcaţi că trag! strigă ea.

Omul râse doar, şi uşa se închise brusc.

Când se ivi poliţia, dispăruse de mult. Funcţionarii îi spuseră că urmăresc un hoţ de autoturisme. Nu şi cine era acesta, fiind vorba de un secret. În nici un caz ziarele nu trebuiau să aibă posibilitatea de a se amuza iar – presupunând un eşec – pe seama autorităţilor.

D-na Gradling păstră ca pe un fel de curiozitate această placă, şi Henry Arthur Milton nu ştiu nimic despre faptul că imaginea lui fusese fixată atunci.

Vrăjitorul rămase câtva timp la Paris. Îi plăcea să se retragă acolo când asfaltul londonez se încingea prea tare sub picioarele sale. Bliss primi într-o zi o scrisoare din Franţa, redactată pe o hârtie de-un albastru deschis. Ca de obicei, fără formula de adresare ori de încheiere...

> *În strada Hogarth din Soho, o doamnă ţine un club pe care-l recomand atenţiei dvs. M-am gândit chiar s-o pedepsesc eu însumi, deoarece o consider un pericol pentru binele public. Vinde produse alcoolice la ore când aceasta este interzis. Sigur, nu-i decât o greşeală măruntă, dar sub acest pretext se poate pune capăt activităţii ei nocive. Numele: D-na Freda Gradling, Hogarth Street, condamnată la 7 martie 1921 la Manchester pentru înşelăciune. Şase luni de închisoare.*

Henry Arthur Milton era un om care făcea ca imposibilul să devină posibil, şi lui Bliss îi era ciudă că *Vrăjitorul* ştia mereu să aranjeze astfel lucrurile, încât Scotland Yard-ul să-i fie şi obligat pe deasupra. Încă înainte de convorbirea sa cu Manchester-ul, ştiu că informaţiile lui sunt veridice.

Cazul în sine îl transmise spre rezolvare autorităţii poliţieneşti competente. Se făcu o razie şi d-na Gradling compăru în faţa justiţiei. Fu condamnată la trei luni închisoare.

Pentru servirea de băuturi alcoolice în orele când acest fapt nu era permis, pedeapsa vi se pare poate prea mare, dar poliţia mai dăduse în timpul percheziţiei clubului şi de nişte lucruri, pe care *Vrăjitorul* nu le amintise în scrisoarea lui – poate doar le sugerase...

D-na Gradling aflase cine o reclamase şi Bliss ordonă o anchetă temeinică, deoarece ţinea foarte mult ca secretul de

serviciu să nu fie în nici un fel încălcat. După ce sentinţa fu pronunţată, condamnata se răsuci în banca acuzaţilor.

— Puteţi să-i spuneţi prietenului dvs., *Vrăjitorul*, că o să regrete cândva că m-a turnat, strigă ea supărată către Bliss.

Inspectorul şef fierbea de mânie.

Comandantul circumscripţiei negă categoric că ar fi spus ceva despre *Vrăjitor*, iar detectivii care participaseră efectiv la arestare, o făcură şi ei tot aşa.

D-na Gradling era o femeie bogată şi reuşise să-şi mărite foarte bine fata. Felul în care îşi strânsese averea, nu era în definitiv un secret. În afară de club, mai pusese în mişcare destule activităţi secundare lucrative, şi multe cecuri, pe care erau înscrise sume mari, alimentaseră contul ei bancar – pentru a o determina să păstreze discreţia cu privire la anume incidente penibile. Când urmă să fie dusă la Holloway, îl mai zări o dată pe funcţionarul care îi spusese că *Vrăjitorul* o denunţase. Era foarte nervos, fiindcă Bliss pusese în mişcare cerul şi pământul, pentru a afla cine trăncănise.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să divulgaţi că ştiţi de la mine treaba asta, o rugă el.

— Aş da zece mii lire sterline dacă l-aş putea înhăţa pe *Vrăjitor*. Am auzit destule despre el, dar nu l-am văzut încă niciodată.

— Ciudat, spuse funcţionarul limbut, doar v-am întâlnit pentru prima oară chiar în seara în care *Vrăjitorul* a forţat uşa garajului dvs., pentru a fura benzină...

Ea îl privi ţintă.

— Ce... *Vrăjitorul*? Acela a fost *Vrăjitorul*? întreabă ea cu vocea gâtuită. Poliţiştii au spus doar că e un spărgător obişnuit!

— Vreţi să spuneţi, un hoţ de maşini, o corectă el. Se bucură de efectul pe care-l stârniseră vorbele sale. Da, acela a fost

Vrăjitorul. Într-adevăr, o coincidenţă remarcabilă. Întâi comite o spargere la dvs., apoi face să fiţi arestată.

Dar d-na Gradling nu-l asculta.

Obţinuse permisiunea de a discuta cu fiica ei căsătorită, înainte de a fi transportată la Holloway.

— Annie, îi zise ea, în atelierul meu vei găsi o casetă neagră cu negative. Se află în cel de-al doilea sertar – de jos în sus – al scrinului. Du obiectul la bancă şi păzeşte-l cu mare atenţie până când voi ieşi.

— Dar nu vrei să faci recurs? întrebă fata.

— Ajung mult mai repede în libertate, dacă nu întreprind ceva. Încheie şi contractul de închiriere pentru casa din Maddox Street. Putem obţine de la poliţie autorizaţia de funcţionare pentru club. Acolo vom deschide FURNACE[6] CLUB. Numele acesta l-am găsit azi noapte.

Doamna Gradling îşi executa acum pedeapsa şi lucra la spălătoria închisorii. Şi în acest timp, gândurile ei erau preocupate de clubul cel nou, dar îşi stoarse creierii şi pentru a găsi cum ar putea să se răzbune pe *Vrăjitor*.

Dar tocmai atunci – coincidenţă nefericită! – fiica ei se străduia să reabiliteze reputaţia mamei. Cunoştea influenţa presei şi, când d-na Gradling era deja de o lună la Holloway, Annie se apucă să facă publicitate pentru FURNACE CLUB. N-avea un stil prea fascinant, dar ceea ce scria putea fi totuşi considerat ca o cozerie acceptabilă. Redactorul de serviciu al lui POST HERALD citi articolul pe care ea îl trimisese de curând şi interesul său se trezi când ajunse la un anume pasaj. Sună şi dădu dispoziţie să fie chemat un reporter.

[6] Cuptor, sobă (engl.).

— Vizitaţi-o pe doamna şi vedeţi ce se poate face din chestia asta!

Luă un creion albastru şi încercui un pasaj.

În următoarea ediţie de duminică a ziarului apăru un articol interesant. Titlul anunţa cu litere de-o şchioapă: RĂZBUNAREA VRĂJITORULUI şi puteai afla ce i se întâmplase d-nei Gradling în noaptea în care fotografia crinii din vaza veneţiană.

> *„Mama mi-a povestit despre chipul omului care se poate vedea clar pe placă. Dar cum ea a fost o femeie plină de menajamente, nu a predat poliţiei fotografia.*
>
> *Sunt ferm convinsă că Vrăjitorul a născocit despre ea toate poveştile astea josnice, toate calomniile... Ea este complet nevinovată şi n-a făcut nimic din ceea ce i s-a imputat în faţa judecăţii."*

În acelaşi articol mai scria că interesantul negativ se păstrează într-un loc sigur şi că despre problema respectivă se va mai discuta.

Dl. Bliss nu citea POST HERALD.

Annie realiză totuşi că spusese prea multe şi refuză toate interviurile ce i se propuseseră. Oare ce-o să zică maică-sa când va ieşi da la închisoare? Cu soţul ei nu putea să discute despre aşa ceva, fiindcă dl. Leppold avea o antipatie faţă de soacra lui şi evita chiar să-i pomenească numele.

D-na Gradling fusese foarte violentă cu el, fiindcă iniţial viitorul ei ginere îşi făcuse apariţia la club dându-se drept contele Giolini, cu toate că nu era nici pe departe aşa ceva. Faptul n-a fost descoperit decât după nuntă.

Dar încolo, Annie n-avea de ce să se plângă de soţul ei. Era foarte bogat, îşi permitea să întreţină un apartament luxos în Jermyn Street, trăia pe picior mare, îi dăruia bijuterii şi o ducea

anual câte o lună la Monte Carlo, Deauville sau alte staţiuni balneare montane.

Deseori, ea încercase să ghicească profesia lui. El amintise doar că lucrează în City, dar n-avea un birou şi de obicei îşi petrecea timpul în vestul Londrei. În orice caz, profesia lui reclama un volum foarte redus de muncă.

Annie vorbise cu el o dată despre *Vrăjitor*, dar constată că subiectul nu-l interesa. Când era seara acasă, citea de cele mai multe ori ziarele. Dădea o atenţie specială veştilor din City. În general era un bărbat econom, care-şi investea banii cu folos. Spera că-i vor ajunge într-o bună zi pentru a se stabili la Paris, fiindcă iubea foarte mult acest oraş.

Şi Annie, citea ziarele asiduu, dar curiozitatea ei era pe deplin satisfăcută după ce parcurgea rubricile, privind dezbaterile tribunalelor.

Într-o seară lăsă ziarul în poală.

— Oare nu-i îngrozitor, Alfred, întrebă ea, că au loc atâtea spargeri? Iată, duminică o bandă a furat iarăşi briliante în valoare de patruzeci de mii de lire dintr-un magazin din Hatton Garden. Hoţii au reuşit să scape şi nu s-a găsit nici cea mai măruntă urmă a lor. Dacă eu aş fi salariată a Scotland Yard-ului...

— Da, dar nu eşti, zise dl. Leppold iritat, şi este mai bine să abandonăm discuţia.

La Scotland Yard aceste furturi erau primite relativ calm. Funcţionarii poliţiei nu erau nici ei decât nişte oameni şi dacă bijutierii nu se îngrijeau de cele mai elementare măsuri de siguranţă, dacă nu-şi angajau un paznic şi dacă îşi păstrau comorile în nişte seifuri primitive şi învechite, n-aveau decât să suporte consecinţele. Poliţia făcea tot ce era posibil pentru a elucida diversele delicte, dar în definitiv Scotland Yard-ul n-avea cum să şi ghicească...

— Putea să fi fost Lewing sau Martin sau Crooford, reflectă Bliss. Poate şi banda aceea pariziană care vine mereu la Londra pentru astfel de lovituri.

Bandele care acţionează având ca punct de plecare străinătatea, sunt de regulă greu de descoperit. Parisul se află la câteva ceasuri de Londra şi dacă un membru al unei astfel de organizaţii rezidează în metropola britanică pentru a face toate preparativele ce se impun, dacă întocmeşte un grafic orar minuţios şi procură aparatura şi instrumentele necesare, ceilalţi pot veni sâmbătă seara, iar luni dimineaţa sunt de mult plecaţi cu prada.

Într-un asemenea caz era vital să dibui agentul londonez al bandei.

Dl. Leppold nu-şi dădu osteneala să citească interviul pe oare soţia sa îl acordase reporterului la POST HERALD.

— Îţi dau doar un sfat amical: evită reclama inutilă. N-ai nici un motiv să concentrezi asupra ta atenţia opiniei publice.

— Am făcut-o doar în interesul bietei mele mame, draga de ea, răspunse ea agitată. Şi sunt ferm hotărâtă să iau caseta cu negative de la NORTHERN & SOUTHERN BANK.

Dintr-o dată, el fu extrem de interesat.

— Maică-ta are ceva depus la această bancă?

— De ani de zile îşi ţine acolo banii, de asemenea are şi un compartiment din tezaur în care-şi păstrează actele, dar de ce râzi?

— N-am râs, răspunse el şi îşi reluă ziarul.

După ce Annie se culcă, Leppold se duse în camera sa de lucru, solicită legătura cu Parisul şi avu o convorbire destul de ciudată timp de şase minute. Vorbea deseori cu Parisul şi indicaţiile sale erau totdeauna criptice şi obscure.

A doua zi, îşi bău ceaiul undeva în sudul Londrei, la un militar în retragere care era văduv şi care avea un mic apartament cu două camere.

Era în stare de beligeranţă cu întreaga societate şi-l ura în primul rând pe preşedintele Jockey-Clubului.

— Timp de o lună după aceea, nu faceţi nici o mişcare, apoi îi daţi drumul în America de Sud, în Africa sau unde vă convine. În felul acesta puteţi câştiga *cash*[7] cinci mii de lire sterline, şi asta este mai mult decât puteţi economisi în patruzeci de ani...

— Bine, dar în situaţia asta îmi pierd pensia, protestă celălalt. Şi bunul meu nume.

— Pe acesta îl pierdeţi oricum, replică dl. Leppold rece. De îndată ce şeful dvs. află că datoraţi bani *book maker*-ilor[8], s-a terminat cu reputaţia dvs. Pentru început, vă dau cinci sute de lire ca acont. Numără bancnotele şi le puse pe masă. Eu am încredere în dvs. şi dvs. trebuie să aveţi încredere în mine. Voi bate în uşa laterală – astfel. Bătu pe tăblia mesei semnul Morse pentru „unu”. Nu vi se cere altceva decât să ne lăsaţi să intrăm.

Omul îl privi liniştit.

— N-ar fi mai bine dacă m-aţi lega şi mi-aţi pune şi căluş?

— Fiţi fără grijă, răspunse dl. Leppold zâmbitor. Vă creăm un alibi care nu va putea fi aruncat în aer nici cu dinamită.

Tipul luă banii şi, după ce dl. Leppold plecă, îi ascunse într-un loc sigur. Considera că planul era foarte simplu şi credea că nu este posibil să fie descoperit. Dar închisorile din Anglia şi din SUA sunt pline de oameni care au nutrit cândva asemenea iluzii.

---

[7] bani gheaţă (engl.)

[8] pers. care ţin registrele la rămăşaguri la curse.

Când dl. Leppold ajunse în seara aceea acasă, îşi găsi soţia bine dispusă.

— Am primit o scrisoare de la mama. Mi-a scris despre *Vrăjitor*.

În mod curios, de astă dată el nu-i mai spuse să tacă:

— Da ce ţi-a scris?

— E vorba de fotografia pe care i-a făcut-o şi tocmai am vorbit la telefon cu Scotland Yard-ul.

Dl. Leppold clipi, dar nu spuse nimic.

— Am vorbit cu un anume domn Bliss. Mi-a spus că este ceva foarte important. Mâine iau fotografia de la bancă şi i-o duc. Se pare că oamenii ăştia nu dispun de nici o fotografie a individului şi este posibil să pun mâna pe recompensa de o mie de lire sterline.

— Atunci, mult succes! spuse dl. Leppold convins. Tipul merita de mult să fie spânzurat. A jucat un renghi foarte urât unui prieten de-al meu. Nu dădu însă amănunte.

După ce mâncară, se duse în camera lui de lucru, încuie uşa, scoase o trusă mică de scule din seif şi o băgă în geantă.

La ora zece şi jumătate intră într-un bar de pe Shaflesbury Avenue, examină rapid consumatorii – cei doi amici parizieni ai lui veniseră. Zece minute mai târziu părăsi încăperea şi francezii îl urmară. Se opri într-un loc convenabil, îşi aprinse o ţigară şi-i aşteptă.

— E într-adevăr o lovitură straşnică, spuse el. Peste şaptezeci de mii de lire în bancnote englezeşti şi optzeci de mii în bani străini.

— Locuieşte cineva în imobilul acela? întrebă unul dintre ei.

— Da, directorul adjunct. Dar a plecat la ţară să-şi viziteze mama bolnavă.

Cum aflase dl. Leppold toate chestiunile astea, rămase taina lui.

Pătrunse într-o stradelă şi bătu la intrarea de serviciu a băncii. Imediat li se deschise şi cei trei intrară. Apoi uşa fu iarăşi închisă.

— Ce-ar fi să vă legăm acum? îl întrebă Leppold pe paznic. Dar individul bărbos n-avea deocamdată poftă de aşa ceva.

— O faceţi înainte de a pleca. Mi-ar place să văd cum se dă o spargere.

Leppold aprobă din cap. N-avea nevoie de ghid. Deschise abil grilajul de oţel care asigura intrarea în subsolul băncii, apoi coborî scara de piatră, urmat de ceilalţi trei. Procurase din timp cheia acestui prim obstacol.

La capătul gangului scurt se afla un al doilea grilaj de oţel şi se vedea că aici erau în curs nişte lucrări. În dreapta şi-n stânga, pereţii de beton fuseseră sparţi, şi se creaseră mai multe adâncituri mari.

— Tocmai sunt pe cale să monteze o uşă mare de oţel. Am ajuns chiar la timp, altfel...

Paznicul se minună asupra dexterităţii cu care lucrau. Într-o oră rezolvară şi problema acestui grilaj. Pătrunseră în subterana mare, iluminată destul de bine, astfel încât se orientară imediat. Cutiile blindate ale tezaurului erau aşezate în trei rânduri suprapuse şi dl. Leppold trebui involuntar să râdă când privi în juru-i.

— O clipă. Parcurse câţiva paşi în lungul tezaurului, se opri şi ciocăni în uşa uneia dintre cutiile de oţel. Asta aparţine mamei soacre, explică ironic.

Pe peretele frontal se puteau citi literele F.A.G., fiindcă d-na Gradling avea prenumele de Freda Ann.

— Soţia mea vrea să scoată mâine ceva de aici, ceva care-i va da mult de furcă *Vrăjitorului*.

— Dar acum, la treabă, spuse unul dintre însoţitorii săi. Trebuie să ne grăbim să adunăm banii.

Cei trei spărgători aveau paltoane pe ei şi buzunarele lor se umplură rapid. La fel se întâmplă şi cu genţile.

Trebuie remarcat că-şi cunoşteau meseria. Banii dispăreau la fel de repede cum erau scoşi din cutiile de oţel.

— Bun, şi acum să-l legăm pe paznic, zise Leppold şi scoase o frânghie subţire şi trainică dintr-un buzunar.

Dar când se uitară în jur, constatară că bărbosul nu mai era în încăpere. Îl văzură de cealaltă parte a grilajului cel mare. Lângă el se afla o casetă neagră, deschisă, şi omul examina un negativ pe care-l ridicase spre corpul de iluminat din plafon.

— Cine a închis grilajul? întrebă Leppold.

Paznicul se răsuci.

— Eu. Aţi lăsat cheia în broasca uşii şi asta a fost foarte imprudent din partea dvs.

Deschideţi repede, replică Leppold. Avea în mână trusa cu sculele cu care deschiseră primul grilaj şi cu care operaseră şi la cutiile-depozit.

Deodată mâna paznicului trecu printre zăbrelele grilajului şi gura unui pistol se aţinti asupra pieptului d-lui Leppold.

— Daţi-mi imediat sculele!

Dl. Leppold fu atât de surprins încât se execută fără o vorbă.

— Şi dacă vreunul dintre dvs. vrea să extragă vreo pocnitoare din buzunar, spuse paznicul liniştit, este un om mort încă înainte de-a reuşi să-şi mişte mâna!

— Dar la dracu' – cine sunteţi? întrebă Leppold tulburat.

— Henry Arthur Milton, dar mi se mai spune şi *Vrăjitorul*. Paznicul autentic se găseşte legat fedeleş în biroul directorului. N-aveţi decât să spuneţi poliţiei că dvs. l-aţi legat. De câteva zile l-am supravegheat îndeaproape şi mă aflam în camera de alături,

când aţi stabilit cu el datele micii aventuri din seara asta. Când a auzit cu o oră mai devreme semnalul convenit, s-a mirat oarecum. Vârî negativul în buzunar. Şi transmiteţi din parte-mi salutări soacrei dvs., mai spuse el, în vreme ce, prudent, începu să păşească de-a-ndăratelea prin gang.

8. CIZMARUL ÎNDATORITOR

În Londra trăiau cei doi fraţi Pelcher, care într-o anume direcţie erau specialişti – chiar daca nimeni nu le atribuia acest titlu. Poliţia le spunea doar: *Cei Doi*. Persoanele atacate şi jefuite de acest duo redutabil – în funcţie de temperamentul fiecăreia din ele – le găsiseră însă cu totul alte denumiri.

Marlow Joyner era ultima dintre victimele lor. Întins pe patul spitalului, cu capul înfăşurat complet în bandaje, îi povesti oftând şi gemând inspectorului şef Bliss ce păţise cu ei. Mai erau prezenţi doi înalţi funcţionari de poliţie şi doi stenografi care înregistrau depoziţiile bărbatului grav rănit.

Medicii nu prea credeau că va scăpa. Din fericire, n-avură dreptate, chiar dacă, într-adevăr, timp de-o săptămână, se găsi suspendat între viaţă şi moarte.

Bliss luă stenograma la Scotland Yard.

— Nu ştiu care caz ar trebui să-l prelucreze în continuare: *Cei Doi* sau *Vrăjitorul*. Oricum *Vrăjitorul* ar însemna o pierdere mai mare pentru societatea omenească.

— Poate *Cei Doi* sunt identici cu *Vrăjitorul*, fu de părere Inspectorul Mander.

Bliss îi aruncă o privire tăioasă:

— Henry Arthur Milton a apărut până acum într-o grămadă de travestiuri şi de roluri, dar nu-mi aduc aminte că şi-a multiplicat vreodată personalitatea. Cred că doar un beţiv incurabil l-o fi văzut până acum în dublu exemplar.

Ceea ce Scotland Yard-ul nu ştia, îi era foarte bine cunoscut *Vrăjitorului*, care îi urmărise şi-i identificase pe Cei Doi graţie cercetărilor sale neobosite şi relaţiilor sale cu lumea interlopă. Locuiau într-o suburbie şi îşi petreceau timpul liber cultivând trandafiri.

De cinci săptămâni căuta material doveditor, care ar fi putut convinge justiţia, dar nu fu chip să-l obţină, aşa că în cele din urmă se hotărî – ca de atâtea ori – să rezolve personal cazul.

Într-una dintre dimineţi, foarte devreme, fraţii cu pricina fură găsiţi în strada pe care locuiau, într-o stare foarte critică şi transportaţi la spital.

Fuseseră tot aşa de „aranjaţi” ca şi victimele lor şi trebuiră să treacă opt săptămâni până când unul dintre ei începu să se însănătoşească. Nu dădură poliţiei informaţii prea amănunţite, ci spuseră doar că au fost atacaţi de o ceată de huligani. Nici unul dintre ei nu aminti de persoana ce-i sunase la telefon.

— Cred că aţi auzit despre mine – eu sunt *Vrăjitorul* şi faptele dvs. mă supără de multă vreme...

Şi în timp ce încă se mai sfătuiau care ar fi cea mai bună modalitate de a scăpa de acest individ, unul dintre ei se prăbuşi fulgerat la pământ. Celălalt sări să-l ajuta, dar şi el avu parte de o lovitură îngrozitoare, astfel încât se nărui îndată leşinat. Când îşi reveni, se afla culcat într-un pat şi fratele lui în cel de alături.

În cele din urmă li se dădu voie să părăsească spitalul şi încercară să pună la cale o răzbunare.

— Punând cap la cap toate lucrurile pe oare le ştim, Harry, ar trebui să fim în stare să prindem pasărea asta ciudată!

Într-o cafenea aleasă din Viena, Kelly Richfield trase asupra bărbatului pe care-l ura mai tare decât holera. Primul glonţ nu nimeri, cel de-al doilea însă, da. Străinul ripostă şi Kelly căzu la pământ cu umărul sfârtecat.

Avea obiceiul să-şi bată prietena, ori de câte ori simţea că trebuie s-o facă. Locuia împreună cu ea într-o casă selectă, dar fusese atât de imprudent încât să lase deschisă uşa apartamentului în momentul în care se năpustise asupra femeii. Domnul care locuia dedesubt intră astfel nestingherit. Ce îi făcuse lui Kelly, nu se află exact, dar prietenii d-lui Richfield mai avură mult timp ce discuta.

Kelly explică rănile sale în fel şi chip. O dată povesti că o maşină îl accidentase, altă dată că s-ar fi împiedicat şi s-a izbit de un stâlp de iluminat şi, în fine, că ar fi căzut de pe un cal! Şi afirmaţiile sale cele mai imposibile fură atestate de fiecare dată de Carmen Flora, care ar fi avut de fapt toate motivele să se despartă de ei.

Ba chiar şi schimbul de focuri din cafenea o înfuriase şi mai tare decât pe el, şi-n vreme ce Kelly se afla la spital, rănit, ea începu să-l caute pe bărbatul care îndrăznise să tragă în prietenul ei.

Dar Henry Arthur Milton ştia că şi alţii îl pândeau. Într-o cafenea vieneză nu poţi să tragi cu pistolul fără a atrage atenţia poliţiei. Astfel că îşi mută scena activităţii sale la Berlin. Totuşi, patru luni mai târziu o întâlni în hotelul său londonez pe Carmen Flora, şi ea-l recunoscu. Femeia nu spuse nimic, dar fulgerele din ochii ei o trădară. *Vrăjitorul* se duse la camera lui, îşi împachetă valizele, sună şi ceru nota de plată; după o jumătate de oră părăsi hotelul.

El nu prea credea în întâmplări – convenabile sau nu – şi nu-şi scuza în nici un fel insuccesele.

— Tot îl prind eu pe individ, de-ar fi să aştept şi cincizeci de ani, spuse Kelly.

La Scotland Yard, Kelly se bucura de un renume foarte prost. De fapt era un hoţ, dublat de-un şantajist. Cu ajutorul prietenei, pe care o dădea drept soţia sa, izbutise să pună mâna pe mari sume. El extorca bani mai cu seamă de la domni tineri, întrucât Carmen Flora era frumoasă şi ştia să fie foarte, foarte drăguţă cu cine trebuia.

Bliss auzise despre sosirea lui Kelly şi trimise îndată un ofiţer de poliţie care trebuia să se informeze dacă omul avea de gând să stea mult timp la Londra.

— Am cetăţenia britanică şi nu mă puteţi expulza, spuse Kelly nervos. Sunt la Londra pentru nişte probleme personale.

— Da, putem cel mult să vă vârâm în închisoare, ripostă ofiţerul amabil, dar asta bineînţeles că n-o să vă convină. Dar ajungeţi acolo sigur, dacă începeţi iar să daţi seratele acelea mici şi drăguţe, la care obişnuiţi să invitaţi tineri avuţi...

Kelly avea conştiinţa încărcată, fiindcă doar cu o seară în urmă avusese ca musafir pe feciorul unui milionar. Aproape toţi fiii milionarilor nu dispun de bani, dar părinţii lor bogaţi plătesc orice sumă, pentru a menţine nepătat numele familiei.

— Dacă sunteţi invidios pe faptul că am invitaţi din lumea bună... începu el.

Dar ofiţerul lăsă deodată politeţea la o parte.

— Ia ridicaţi mâinile. Vreau să văd dacă nu cumva aveţi un pistol asupra dvs.

Kelly se supuse, fiindcă îşi ascunsese foarte bine Browning-ul.

Când Bliss primi raportul, fu vădit interesat.

— Tocmai am primit o comunicare din partea poliţiei de la Viena. O persoană a tras acolo asupra lui Kelly, şi colegul meu austriac este de părere că ar fi fost vorba despre *Vrăjitor*. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că Milton se găseşte acum în mod cert la Londra.

Trimise după Mander, care apăru imediat.

— Poate reuşim să ajungem la *Vrăjitor* prin acest Kelly. Şi-ar mai fi de rezolvat şi-o altă chestiune. Vi-i mai amintiţi pe cei doi fraţi Pelcher, care au fost internaţi acum şase săptămâni în spitalul din Lewisham cu răni grave?

Mander îşi amintea foarte bine.

— Ambii să fie ţinuţi sub observaţie. Asta nu înseamnă neapărat că ei sunt *Cei Doi*, dar anumite informaţii m-au făcut să am destule suspiciuni în privinţa lor. Dacă ei sunt într-adevăr *Cei Doi*, atunci şi accidentul lor poate fi pus pe seama *Vrăjitorului*.

— Dar sunt nişte persoane foarte onorabile. Ambii lucrează în *City*[9] replică Mander.

— Asta nu înseamnă că sunt neapărat onorabili.

Kelly era o persoană destul de bogată. Putea să-şi permită să locuiască într-unul din cele mai scumpe hoteluri şi avea posibilitatea să angajeze şi detectivi particulari care să-l caute pe adversarul său, pe care îl ura atât de mult. Partenera lui avea numeroase bijuterii, dar încolo, era foarte circumspect faţă de ea, ba uneori chiar zgârcit. Când călătoreau pe Continent, atunci ea voiaja întotdeauna la clasa doua, spre deosebire de el care folosea clasa întâi.

Vanitatea lui cerea însă ca „soţia” lui să poarte bijuterii minunate. În timpul acestor drumuri, colierele, brăţările, inelele

[9] The City – centrul comercial al Londrei.

şi broşele erau vârâte într-un soi de brâu, cu care Kelly se încingea direct pe corp. În fiecare seară, înainte de cină, ea primea giuvaerurile, dar trebuia să i le restituie înainte de culcare.

Într-o seară, tocmai voia să-i înmâneze Florei podoabele, când chelnerul, care îi servea deseori în cameră, le bătu în uşă şi anunţă că un domn doreşte să-i vorbească d-lui Richfield. Kelly se temea de detectivi şi întrebă cum arată domnul. Se simţi mai uşurat, când află că este e persoană ceva mai în vârstă.

„Domn” era o denumire oarecum exagerată. Vizitatorul era cărunt, purta un costum jerpelit şi ochelari, şi afirma că este cizmar. Făcea impresia unui om nervos, şi nu vru să vorbească înainte ca dl. Richfield s-o trimită pe Carmen Flora în camera cealaltă.

— Aş vrea să vă povestesc ceva despre bărbatul căruia i-am închiriat o cameră, începu el apoi agitat. Sigur că n-ar trebui să mă ocup de lucruri ce nu mă privesc, dar după ce trăieşti douăzeci şi cinci de ani într-o casă, după ce te descurci cu chiu cu vai, după ce ajungi să nu fii dator nimănui nici măcar un *shilling*[10], să ai un asemenea chiriaş...

Povesti că individul locuia de trei săptămâni la el, că era liniştit şi că ieşea numai seara. Dar treaba asta era în regulă, fiindcă era, aşa cum spunea, angajat ca paznic de noapte.

— Dar am o bănuială în privinţa lui, continuă cizmarul care se numea Hays. Când a plecat aseară, am deschis uşa de la camera lui şi am găsit pe masă planuri ale acestui hotel. Vârî mâna în buzunar, scoase o hârtie mare şi-o întinse în faţa lui. Vedeţi, aici e, spuse el, şi arătă notaţia „Camera lui Kelly”. Puţin mai încolo

---

[10] Shilling – monedă englezească de argint, egală cu a două zecea parte din lira sterlină – 12 penny.

se vedea un semn în forma lui „X” şi observaţia „Aici se păstrează bijuteriile femeii”.

Kelly privi planul mai atent şi rămase surprins. „X”-ul fusese marcat exact acolo unde într-adevăr se găsea cufărul-dulap în care închidea peste zi bijuteriile.

— Mi-am zis, începu dl. Hays, că bărbatul acesta trebuie să fie un spărgător şi că datoria mea este să vă previn.

— Dar cum arată? întrebă Kelly într-o doară.

Dl. Hays descrise amănunţit individul şi Kelly nu mai avu nici un dubiu asupra identităţii spărgătorului. Află că în afară de cizmar şi de acest chiriaş, nu mai locuia nimeni în casă.

— Ce-ar fi dacă m-aţi lăsa să pătrund într-una din seri în camera lui, după ce-a plecat? întrebă el gânditor.

Dl. Hays şovăi şi spuse apoi ceva despre poliţie...

— A, poliţia nu contează, replică dl. Ritchfield şi scoase câteva bancnote din buzunar.

În dimineaţa următoare, Carmen Flora primi din partea lui următoarele instrucţiuni:

— Pleci imediat la Viena şi mă aştepţi acolo. După o zi sau două, vin şi eu.

— Ce mai ai de gând? întrebă ea.

Oricum, se obişnuise de mult cu asemenea voiajuri neaşteptate.

El îi dădu un răspuns ordinar, aşa că se lăsă păgubaşă.

După-amiază Kelly achită nota de plată la hotel. Carmen Flora luase cu ea tot bagajul, aşa că nimic nu-l mai împiedica acum să viziteze casa cizmarului.

Dar Kelly nu era singurul care cu o seară mai înainte avusese parte de o vizită. Fraţii Pelcher tocmai jucau o partidă de domino în frumoasa lor cameră de zi, când fu anunţat deodată dl. Hays.

— Dar ce s-a mai întâmplat? Harry, tu cunoşti vreun domn Hays?

Nici fratele lui nu era mai informat.

Imediat după asta, bătrânul cizmar intră.

— Nu este treaba mea să-mi vâr nasul în problemele altora, spuse el. Sunt un cetăţean onorabil ca şi dumneavoastră, însă am citit ziarele şi am înţeles câte ceva...

Făcu o pauză, dar cei doi fraţi nu reacţionară decât privindu-l neprietenos.

— Dumneavoastră sunteţi domnii care într-o seară au fost doborâţi în strada, nu? Am citit despre asta şi am păstrat articolul. Şi, ciudat, chiriaşul meu, care a citit şi el articolul. Văzând că decupez porţiunea respectivă din ziar, m-a întrebat râzând: „Da' de ce faceţi treaba asta?” I-am zis că de obicei strâng astfel de informaţii. „Păcat, a spus el apoi, că n-au povestit poliţiei cine i-a aranjat de fapt aşa. *Vrăjitorul* le-a făcut-o!”

Cei doi fraţi îl priviră surprinşi.

— A mai spus şi altceva? întrebă Harry.

Cizmarul îşi freacă bărbia nerasă.

— Da, şi asta-i şi pricina pentru care am vrut de fapt să vorbesc cu dvs. înainte de a ieşi din cameră, a adăugat: Cei Doi trebuiau lichidaţi definitiv. În zilele următoare o să mă ocup de ei.

Mai răspunse şi altor întrebări, descriindu-le mai exact chiriaşul şi dându-le destule alte detalii în legătură cu el. Fraţii se priviră uluiţi.

— Dacă v-am da câteva lire, îi propuse Harry, v-aţi putea duce mâine seară la cinema şi ne-aţi putea lăsa nouă una din cheile locuinţei dvs. Aţi spus că rămâne acasă până la ora zece, nu?

— Până la unsprezece, corectă Hays.

Cizmarul vârî în buzunar cinci lire şi puse în schimb cheia pe masă. Kelly plătise o sumă de două ori mai mare pentru alta, identică...

— Dacă după aceea îl lăsăm acolo, atunci bătrânul reclamă sigur poliţiei chestiunea. N-avem decât să vizităm în linişte casa, apoi îl ducem undeva; în felul acesta evităm vâlva şi nimeni nu ne poate acuza de ceva.

Rămase stabilit astfel şi mai hotărâră să fure o maşină, ceea ce le şi reuşi în seara următoare. Autoturismul aparţinea unui medic, care fusese chemat la un pacient, şi cei doi rulară mulţumiţi spre casa în care sperau să-l întâlnească pe *Vrăjitor*.

Era o clădire mică, în faţa căreia se afla o grădiniţă – dacă vreun curios ar fi scotocit în tufele ei, ar fi găsit un carton pe care scria că imobilul era de închiriat.

Cizmarul îl aruncase acolo cu o săptămână în urmă, când luase casa în stăpânire. Pentru mobilă cheltuise foarte puţin, iar în hol nu se afla decât un mic covor.

— Este vorba de camera de la etaj, la dreapta de scară, spuse Harry în şoaptă, când descuiară uşa.

— Ţi-ai pus galoşii?

Celălalt dădu din cap afirmativ.

Intrară şi încuiară imediat după ei. Harry urcă primul şi rămase în faţa uşii care-i interesa. Trebuia să fie cineva înăuntru, fiindcă se auzeau uşoare zgomote. Scoase de la brâu matraca, rânji şi apăsă pe clanţă.

— Cine-i? întrebă o voce din interior.

Ghinionul cel mare al bărbatului din încăpere fu că se distingea clar pe fundalul ferestrei. Se auzi o împuşcătură, dar înainte ca străinul să mai poate trage a doua oară, bastonul de cauciuc îşi făcu datoria.

În apropiere de Burlington Gardens, doi bărbaţi coborâră dintr-o maşină, şi fiecare o luă în câte o direcţie.

După câtva timp, un poliţist care-şi făcea rondul descoperi limuzina, constată că farurile sunt aprinse şi îşi notă în carneţel ora. Când ajunse a doua oară acolo, maşina se găsea în aceeaşi situaţie.

Burlington Gardens nu-i un loc de parcare şi nici în apropiere nu se găsesc restaurante sau hoteluri care ar putea explica prezenţa maşinii... Îşi notă acum şi numărul maşinii şi aşteptă ca proprietarul să revină. La miezul nopţii sosi schimbul, aşa că-i spuse colegului ceea ce observase.

La ora două, tot nu se prezentase nimeni

Puţin timp după ora trei, îşi făcu apariţia ofiţerul căruia i se raportase cazul, şi deschise uşa. Pe podeaua maşinii se afla ghemuită o persoană.

Nenorocitul mai trăia încă, dar chipul lui era mutilat. Kelly fusese prelucrat înfiorător cu bastonul de cauciuc, şi, într-un târziu, reuşi să articuleze următoarele:

— Doi bărbaţi... au găsit brâul cu bijuteriile... au luat şi ceasul cu lanţ de aur... şi o mie opt sute de lire...

Cei doi fraţi care se despărţiseră la Burlington Gardens se întâlniră iarăşi acasă.

— Pariez că multă vreme individul nu va mai fi în stare să fumeze.

— Crezi că va muri?

— Nu, dar e de ajuns şi atât. Ne-am revanşat, nu? Sunt curios ce are în brâul ăsta – cred că briliante. Dar mai întâi să vedem câţi bani avea individul... Scoase din buzunar un teanc mare de bancnote şi-l puse pe masă.

În aceeaşi clipă, o uşă laterală se deschise şi câţiva funcţionari ai poliţiei îşi făcură apariţia.

— Tâlhăria cu folosirea violenţei reprezintă unul dintre delictele cele mai grave care pot să existe, spuse judecătorul, când pronunţă verdictul în privinţa cazului în care fuseseră implicaţi cei doi, care ascultau acum distruşi. Victima voastră zace încă în spital şi cu toate că omul are un renume prost şi există destule dubii în ce priveşte provenienţa briliantelor, societatea omenească trebuie protejată de astfel de încălcări ale legalităţii. Sunteţi condamnaţi la trei ani de temniţă!

Poate, totuşi, cel mai surprinzător lucru a fost că nimeni – nici procurorul, nici Kelly şi nici fraţii Pelcher nu amintiră de *Vrăjitor*, care de fapt pusese totul la cale...

9. INSPECTORUL MANDER ESTE TRIMIS ACOLO UNDE I-E LOCUL

Reprezentanţii conducerii poliţiei erau foarte atenţi în privinţa toasturilor rostite de funcţionari în calitatea lor oficială, şi cei de sus nu vedeau cu ochi buni nici atunci când aceştia, în timpul liber, dădeau prea multe detalii despre problemele de serviciu. Cu atât mai puţin erau îngăduite critici deschise la adresa superiorilor şi – hotărât lucru – inspectorul Mander mersese prea departe, atunci când aminti despre *Vrăjitor*, închinând un pahar în cinstea doamnelor cu ocazia unui banchet al poliţiei.

Dacă Bliss l-ar fi dispreţuit atât de tare cum se credea, ar fi avut acum prilejul să-i frângă gâtul. Oricum, Mander fu chemat la una din mărimile Scotland Yard-ului şi trebui să rabde un perdaf extrem de neplăcut.

La trei zile după ce toastul lui Mander fu publicat într-o foaie de divertisment, Bliss primi o scrisoare din partea *Vrăjitorului*.

> *Acest Mander mă calcă pe nervi, şi din cauza asta îl voi trimite acolo unde i-e locul. Astfel de nerozi au, în ciuda prostiei lor, un noroc extraordinar şi asta o consider da-a dreptul inechitabil. Vă rog să-i*

transmiteţi din parte-mi că-l voi înhăţa încă mai-nainte de sfârşitul săptămânii.

Bliss îşi chemă subordonatul.

— Citiţi asta, spuse el scurt.

Mander citi rândurile şi se strădui să zâmbească, dar inspectorul şef ştia că omul joacă teatru.

— Până acum nu v-a ameninţat, nu?

Mander râse, clar râsul nu suna deloc convingător.

— Nu mă interesează asemenea inepţii! Am mai fost eu ameninţat de alţii, dar...

— Da, dar nu de talia *Vrăjitorului*.

Mander începu să se neliniştească.

— Da, e adevărat, *Vrăjitorul* n-a făcut-o încă, dar... şi totuşi nu-mi pasă... Deodată, o expresie de încredere se instală iarăşi pe figura lui. Doar vedeţi că individului i-e teamă de mine...

— Iertaţi-mă, dar mă bufneşte râsul! *Vrăjitorului* i-e teamă de dvs.? Ia spuneţi-mi, de care problemă vă ocupaţi acum?

Domnul Mander tocmai avea misiunea de-a elucida nişte furturi de maşini. Reuşise să dea de urmele unei organizaţii, care de fapt nu putea fi făcută propriu-zis responsabilă de aceste furturi, dar care făcea oficiul de a tăinui marfa. Bliss ascultă relatarea inspectorului şi dădu din cap.

— Mă rog, asta înseamnă că sunteţi în siguranţă. De acelaşi caz se ocupă şi sergentul Crampton, şi ăsta este un tip inteligent, în linii mari.

Mander se supără.

— Ducele de Kyle..., începu el, dar Bliss îl întrerupse iar.

— Ducele de Kyle este o mare autoritate în materie de creşterea suinelor, dar încolo nu se pricepe la nimic. Da, am citit şi eu scrisoarea pe care a adresat-o MONITORULUI şi în care s-a

exprimat atât de laudativ vizavi de toastul rostit de dvs. Aproape că v-aţi pierdut pâinea din cauza asta. Dar ducele nu cunoaşte mai nimic despre *Vrăjitor*.

Aristocratul aparţinea acelei categorii de oameni care n-au ce face. Din cauza asta se hotărâse să se ocupe de creşterea porcilor. Cum şi-n felul acesta tot mai avea un excedent de timp, plictisindu-se, scria deseori ziarelor. Amintise şi despre *Vrăjitor* în producţiile sale, şi emisese tot felul de ipoteze năstruşnice cu privire la modalitatea de-al prinde pe acesta. Bliss citise toate aiurelile acelea şi se temea pentru siguranţa ducelui.

În seara aceleiaşi zile, Mander se găsea la circumscripţia de poliţie din Notting Dale, pentru a-şi continua cercetările cu privire la furturile de maşini. Tocmai când vru să părăsească sediul postului, o limuzină luxoasă opri în faţa intrării şi o doamnă în rochie de seară coborî. Avea părul blond şi era foarte frumoasă. Pe degetele ei străluceau mai multe inele cu diamante, dar mai purta şi alte bijuterii.

— Îmi puteţi spune unde-l pot găsi pe inspectorul Mander? întrebă ea.

Mander, care era foarte receptiv la farmecul feminin, îşi scoase îndată pălăria.

— O, chiar dvs. sunteţi? Dl. Bliss mi-a spus că sunteţi aici.

— Pot face ceva pentru dvs.?

Puţin agitată, ea confirmă.

— Am venit din cauza limuzinei mele, care mi-a fost furată în după-amiaza asta, în răstimpul când făceam cumpărături în Bond Street. Cineva a reuşit să ademenească şoferul... dar nu este atât paguba ce-o reprezintă pierderea automobilului, cât... Aş dori să discut confidenţial cu dvs. Puteţi să mă însoţiţi în Berkeley Square?

Mander dădu asistentului său câteva instrucţiuni şi, urmând-o pe doamnă, se sui în limuzina superbă.

Ea tăcu o vreme.

— De fapt nu e vorba de maşină, începu ea în cele din urmă. Prosteşte, mi-am lăsat în ea geanta mea, în care am nişte scrisori pe care doresc să le recuperez cu orice preţ. Pot fi deschisă cu dvs.?

— Dar bineînţeles, răspunse Mander fericit. Apropierea acestei femei frumoase îl ameţea.

— Ducele şi cu mine nu ne înţelegem foarte bine, dar orişicât, nu s-a pus încă niciodată problema divorţului. Pentru mine ar însemna un mare rău, dacă scrisorile acestea ajung în mâini străine. E posibil ca vreo persoană din lumea interlopă să-mi propună un târg cu ele?

Mander zâmbi.

— Aşa ceva se poate citi prin romane poliţiste, iar uneori se mai întâmplă şi în realitate. Scrisorile au un conţinut compromiţător?

— Da, provin de la un tânăr – vărul meu. Vai, e îngrozitor! Ea-şi frânse disperată mâinile.

— Voi încerca să le recuperez, Excelenţă, se oferi Mander amabil. Nu ştia cu care ducesă are de-a face, fiindcă rareori venea în contact cu persoane din înalta aristocraţie.

Ea scoase dintr-o poşetă micuţă o tabacheră încrustată cu pietre scumpe. Diamantele cu care era ornată monograma, sclipiră.

— Vă rog să serviţi.

Mander luă o ţigară şi, politicos, aprinse un chibrit. Ea apăsă pe un buton şi acţionă microfonul care se afla montat lateral. Şoferul îşi înclină capul pentru a recepţiona mesajul.

— Să dăm câteva ture cu maşina, înainte de a reveni în Berkeley Square.

Când inspectorul îi întinse chibritul, văzu pe tabacheră coroana ducală şi un „K” – acum era lămurit. Avea de-a face cu ducesa de Kyle.

— Groaznic că Bertie e atât de indiscret! În scrisorile sale...

Mander, care se instalase comod în colţul maşinii, adormi dintr-o dată.

Sunetul strident al telefonului tulbură somnul lui Bliss. Trebui să treacă în camera rece de alături.

Chiar şi detectivii celebri şi aureolaţi de succese, nu sunt în definitiv decât nişte oameni şi se supără atunci când sunt smulşi din pat, dimineaţa la ora trei şi jumătate.

— Mander? Dar de unde să ştiu ceva despre Mander? Sunaţi acasă la el!

— Dar acasă nu e. Nu l-am văzut de când a plecat cu doamna.

Interesul inspectorului şef se trezi brusc.

— Despre ce doamnă vorbiţi?

Funcţionarul îi relată despre limuzina elegantă, care se oprise în faţa postului de poliţie din Notting Dale.

— Este automobilul ducelui de Kyle, spuse sergentul Crampton. L-am găsit abandonat în Hampstend Heath. A fost furat din garajul ducelui.

— Aţi cercetat maşina?

— Desigur. Am dat şi de un important punct de sprijin – cartea de vizită a unei doamne, pe care sunt scrise cu creionul câteva cuvinte.

— Veniţi imediat cu maşina, să mă luaţi, spuse Bliss, iar când acesta îşi făcu apariţia, poliţistul aştepta deja în stradă. La lumina farurilor se uită îndeaproape la cartea de vizită. Un scris feminin

aşternuse cuvintele: „The Leek, întâi stânga, apoi dreapta – Stillman”.

— Dar ia uitaţi-vă aici, spuse sergentul.

Aprinse lumina în limuzina capitonată cu pluş gri-deschis. Covoraşul de pe jos era de aceeaşi culoare, dar în apropiere de portiera din stânga se vedea o pată mare şi roşie – la fel şi în locul unde probabil se sprijinise capul călătorului.

— Este sânge, declară Crampton. Am fost şi eu de faţă când a plecat maşina, iar acesta e locul unde şedea inspectorul Mander. Poate s-o confirme şi inspectorul şef al circumscripţiei.

— Ce înseamnă „The Leek”? Există pe-aici un asemenea loc?

Sergentul clătină capul.

— Nu. Stillman este numele unui tip care se ocupă cu misitia de case. Locuieşte în Shardeloes Road. Am trimis deja un poliţist, ca să-l scoale.

Maşina îi duse în Shardeloes Road, unde găsiră un domn între două vârste, foarte somnoros.

— The Leek este numele unei case în care deocamdată nu stă nimeni. Se află la marginea unor terenuri virane.

Luă cartea de vizită, o privi, apoi dădu din cap, afirmativ.

— Da, e în regulă. O doamnă a vrut să vadă casa şi i-am explicat încotro s-o ia. Asta e scrisul dactilografei mele.

— Aveţi cheile imobilului?

— Da, sunt în birou. Dacă vreţi să aşteptaţi o clipă, vin şi eu.

Îl însoţiră la birou şi plecară apoi cu toţii la locul respectiv. Când ajunseră, dl. Stillman le spuse să oprească, şi detectivii săriră din maşină.

Casa cea mică, străjuită de un zid înconjurător înalt, făcea o impresie sumbră. Printr-o poartă din şipci, intrară în grădină. Sergentul Crampton, care lumina cu lanterna sa de buzunar mergea în faţă. Dintr-o dată se opri.

— Ia uitaţi-vă aici, spuse el.

Pe dalele de piatră ce acopereau drumul, se vedeau mai multe pete roşii, care mai erau încă umede. Pe măsură ce înaintau, găseau continuu alte urme. Uşa casei era pe jumătate deschisă.

Bliss intră împreună cu Crampton şi luminară pereţii cu lanterna. Şi aici se găseau peste tot urme de sânge – atât pe podea cât şi pe pereţi!

Mai ales o cameră de la etaj arăta oribil. Nu găsiră vreun mort acolo, dar era evident că aici avusese loc o luptă. Unul dintre pereţi era stropit cu sânge de sus până jos, iar în apropierea uşii descoperiră amprenta unei mănuşi mânjită şi ea cu sânge.

Când părăsiră casa, tocmai se oprise acolo încă o maşină. Din ea coborî un domn şi Crampton se duse spre el. Curând reveni cu informaţia că era vorba despre dl. Whistle, secretarul particular al ducelui de Kyle.

— A trebuit să telegrafiez în legătură cu maşina care s-a furat Excelenţei sale. Ducele este foarte agitat, fiindcă a avut de-a face cu *Vrăjitorul* aseară!

— Unde anume? întrebă Bliss repede.

— La Claire Farm – în apropiere de Seven Oaks. Ducele are acolo o mare crescătorie de porci, explică secretarul. Se hotărâse deja să se culce, când cineva a bătut la geamul cabinetului de lucru. Când a deschis, a văzut în faţa lui un străin cu nişte trăsături respingătoare. Individul era înarmat şi a ameninţat-o pe Excelenţa sa. A spus că-l va aduce pe dl. Mander, care va înnopta acolo. A mai adăugat apoi că, a doua zi dimineaţa vor fi găsiţi ambii „aranjaţi” în acelaşi hal.

— Şi n-a anunţat poliţia?

— Nu. Ducele este foarte curajos. Curios este şi că am ajuns acolo, chiar în momentul când voia să vă cheme; mi-a spus că a

hotărât să rămână treaz toată noaptea, şi că şi-a pregătit la îndemână câteva pistoale încărcate.

Inspectorul şef se mai informă şi asupra poziţiei exacte a fermei:

— Puteţi să-i telefonaţi ducelui, că vom ajunge cât se poate de repede la dânsul după ce vom termina aici. Mă interesează să cercetez şi drumul care duce spre fermă.

După ce secretarul plecă, Bliss continuă să caute sistematic alte puncte de sprijin şi reuşi într-adevăr la cincizeci de paşi de casă, să facă o descoperire. Găsi acolo o bucată mare de pânză năclăită de sânge şi aruncată între nişte pietre. Din acest loc, o dâră neîntreruptă de sânge ducea de-a curmezişul câmpului spre un iaz.

Bliss constată că în apropierea apei se afla şi locul unde fusese găsită maşina, ceea ce îl miră destul de tare. Dacă Mander fusese eliminat, atunci de ce făptaşul nu se debarasase de cadavrul său, ci-l transportase mai întâi în casă?

Dar acesta nu era singurul fapt care-l uimi.

Poliţiştii cercetară iazul cu prăjini, dar locul către care ducea dâra de sânge, era foarte adânc. Bliss dispuse să se ridice stavila pentru evacuarea apei din lac, dar nu mai rămase să vadă rezultatul.

Zece minute mai târziu, maşina poliţiei gonea peste marele pod Westminster Bridge, îndreptându-se spre sud.

Zorii se iviră, înainte ca detectivii să ajungă la Clare Farm. Găsiră destul de greu crescătoria, şi Bliss regretă că nu luaseră cu ei şi pe secretarul ducelui. Dar în cele din urmă ajunseră. Pe drumul îngust care ducea spre centrul fermei, dădură de trei oameni care scotoceau printre tufe, căutând după toate aparenţele ceva. Bliss îi spuse şoferului să oprească, şi unul dintre muncitori, care părea şeful, i se adresă:

— Sunteţi de la poliţie? Da' repede aţi mai venit – de-abia acu' un sfert de oră l-am sunat pe şeful de post!

— Scotland Yard! Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? A fost furată „Mândria Kent-ului!” strigă omul.

— Da ce-i asta „Mândria Kent-ului?”

— Este un porc medaliat – campionul întregului comitat. La fiecare expoziţie a luat premiul întâi. Doamne, ce bine ar fi dacă l-am găsi. Când va afla ducele, va face un tărăboi straşnic.

— Dar când aţi descoperit dispariţia?

— Aseară. După-amiază porcul era încă în padoc: singur n-avea cum să iasă de acolo. Vreun nemernic din sat trebuie să-l fi furat. Dacă-l prindem pe ticălos, va fi vai şi amar de el! Nu vrem ca îngrijitorii înfuriaţi să-l linşeze.

— Dar unde-i ducele?

— Ducele? În Scoţia.

— În Scoţia?

— Bineînţeles, replică omul nerăbdător. Ieri am primit o scrisoare din partea lui, de fapt nu direct de la el, ci din partea secretarei sale, d-ra Erford.

Inspectorul şef Bliss nu-şi trăda în nici un fel stupoarea.

— Dar secretarul ducelui nu-i un oarecare domn Whistle?

Şeful de echipă n-auzise niciodată despre vreun domn cu acest nume!

Bliss regretă acum şi mai mult, că nu-l luase cu el şi pe secretar.

— Unde se află grajdurile astea? întrebă el.

„Grajd” sau „cocină” nu erau denumiri ce se potriveau pentru construcţia în care era adăpostit porcul. Mulţi dintre muncitorii agricoli ai ducelui puteau să invidieze făptura pentru această locuinţă. Era un fel de casă joasă, dar în faţă se afla un padoc

mare care-i asigura destul spaţiu pentru plimbat. Grilajul metalic al porţii era deschis, şi omul le explica poliţiştilor cât de greu putea fi scos porcul de acolo.

— Probabil că s-a întâmplat seara foarte târziu. Diferite persoane au văzut un autocamion mare pe şosea...

— Dar ce-i asta? Bliss se apleca şi ridică o cutie mică de tablă, în care se mai găsea ceva dintr-o substanţă brună, vâscoasă. Aţi mai văzut aşa ceva pe aici?

Omul scutură din cap.

Pe o etichetă micuţă scria: „ATENŢIE OTRAVĂ!”

— *Vrăjitorul* se gândeşte într-adevăr la toate, spuse Bliss amărât, recunoscând scrisul lui Henry Arthur Milton. Trebuie analizat conţinutul cutiei. Probabil că „premiantului” îi plăceau dulciurile? Mi-am închipuit. Pare a fi sirop sau ceva asemănător. Acum ştiu şi de ce porcul n-a făcut gălăgie când a fost furat. Dar acolo, în spate, ce-i? Întinse mâna şi arătă un şir de construcţii, care aveau fiecare câte un mic ţarc în faţă.

— Acolo adăpostim purceii.

Ţarcurile mişunau, deoarece micuţii tocmai erau furajaţi.

În faţa celui de-al doilea coteţ inspectorul şef se opri, fiindcă într-un colţ zări resturile unei pălării de pâslă.

— Aş vrea să examinez mai îndeaproape padocul şi coteţul, spuse el şi deschise portiţa. Purceii se împrăştiară în toate părţile, dar evitară totuşi o direcţie – şi anume pe cea a coteţului care-i adăpostea peste noapte. Unul sau doi dintre ei se apropiară totuşi de uşă, dar o luară îndată la goană.

Aplecându-se, Bliss reuşi să pătrundă în coteţ. Într-un colţ, Mander zăcea legat, ba mai avea şi un căluş în gură.

— Veniţi încoace, strigă inspectorul şef, şi poliţiştii care-l însoţiseră se grăbiră să-l ajute.

Trecu totuşi câtva timp până reuşiră să desfacă nodurile meşteşugite ale legăturilor şi dl. Mander se ridică buimăcit – i se dădu o gură de coniac pentru a-l ajuta să se refacă.

Nu reuşi să explice mai nimic – îşi amintea doar că însoţise o doamnă frumoasă şi că la un moment dat, cineva îl cărase în spate. Când se trezise, era înconjurat de o mulţime de purcei care se holbau la el, fiindcă pătrunsese în dormitorul lor...

— Oare nu-i ciudat? spuse Bliss reflexiv. *Vrăjitorul* ne-a scris doar că vrea să vă trimită acolo unde vi-e locul. N-aş vrea să fiu atât de nepoliticos încât să-i dau dreptate, dar...

— Doamna a fost una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată...

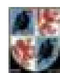
— Da, şi eu am mai întâlnit-o pe Cora Ann Milton[11], dar nu ştiam că se află iarăşi în Anglia. Cred că în cursul nopţii a părăsit ţara.

Un servitor al casei alerga către ei.

— Dl. inspector şef este chemat la telefon!

Bliss făcu o mişcare de lehamite.

— Ştiu ce mi se va spună. Oamenii au scos probabil din micul eleşteu din Hampstead „Fala Kent-ului”. Mi-am dat seama imediat că nu era sânge omenesc, şi ştiu şi unde a fost sacrificat nefericitul animal...

Versiune eBook: v1.0 hy_11/04/2011

[11] Soţia lui Kerry Arthur Milton „Vrăjitorul”.